

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΙΘ. 28 ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ Α'

ΚΡΗΤΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ
τῆς Ἀνακτορικῆς Φρουρᾶς

ΑΚΤΗ "ΑΣΤΗΡ" ΓΛΥΦΑΔΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΕΥΧΟΣ 280Ν

7 — 13 ΜΑΪΟΥ 1956

ΓΡΑΦΕΙΑ

Σύνταξις : Σωκράτους 57, 'Αθήναι. Τηλ. 57-081
'Εκδόσις : Βουλιαγμένης 352, 'Αθήναι. » 90-821

Τηλεγραφική Διεύθυνσις : ΕΙΚΟΝΕΣ 'Αθήνας

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ : ΔΡΑΧΜΑΙ 5

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

'Εσωτερικού : 'Εξάμηνος : Δρχ. 130.—
'Ετησία : » 260.—
'Εξωτερικού : 'Εξάμηνος : \$ 7.—
'Ετησία : \$ 14.—

'Αεροπορική αποστολή κατόπιν συνεννοήσεως
'Αγγελίαι, διαφημίσεις κατά συμφωνίαν
'Απαγορεύεται ή αναδημοσίευσις άρθρων και εικόνων του
περιοδικού χωρίς την άδεια των συγγραφέων και των έκδο-
τών. Τα μη δημοσιευόμενα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Διεύθυνσις Συντάξεως : 'Ελένη Γ. Βλάχου
(Μουρούζη 1)

Διεύθυνσις 'Εκδόσεως : Η. Γ. 'Ηλιόπουλος
(Βουλιαγμένης 352)

Προϊστ. Τυπογραφείου : Κ. Ζαγοριανίτης
('Αλδου Μανουτίου 18)

«ΕΛΚΗΝ» ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
Περιορισμένης ευθύνης
(Κεφάλαιον όλοσχερώς καταβεβλημένον Δρχ. 400.000)

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΑΥΛΟΣ,
διά τήν τιμήν και τούς νησιώ-
τας τής 'Ελλάδος, διέταξε τήν
οργανωθή και ένα ειδικό τιμήμα
Κρητών, ώστε μαζί με τούς ό-
ρεσιδίδους Εγγώνους τήν τιμών-
ται και αὐτοί σάν μέλη τής 'Α-
νακτορικής Φρουράς. 'Ετσι, πα-
ράλληλα με τή φουσιανέλλα και
τό ήρωικό τσαρούχι υπάρχουν τώ-
ρα ή θρόνα και τὰ σιτάλια τής
γραφικῆς κρητικῆς ένδυμασίας.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ :

ΝΙΑΡΧΟΣ

Καπετάνιος και ιδιοκτήτης του μεγαλυτέρου ιδιω-
τικού στόλου του κόσμου.

Μιά σύντομη βιογραφία

**ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ
ΦΑΛΗΡΟΥ**

ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΚΑΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Κυριακή 6 Μαΐου

ΕΠΑΘΛΟΝ ΜΑΪΟΥ Δρχ. 40.000

Καθαρόαιμοι 'Ελληνικοί δύο έτών.

ΕΠΑΘΛΟΝ ΕΣΠΕΡΙΑΣ Δρχ. 40.000

Καθαρόαιμοι 4 έτών και άνω

Τρίτη 8 Μαΐου

ΕΠΑΘΛΟΝ ΗΡΑΣ Δρχ. 40.000

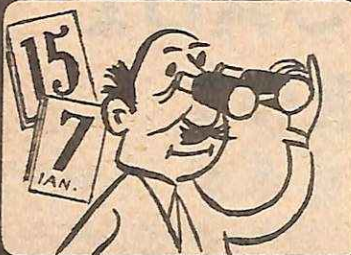
Καθαρόαιμοι άλλοδαπής δύο έτών

Παρασκευή 11 Μαΐου

ΕΠΑΘΛΟΝ ΗΣΙΟΔΟΥ Δρχ. 30.000

Καθαρόαιμοι τριών έτών

το ΣΙΝΕΜΑ μας

Όπου δείς

Μαρία και Γιάννη,

βάλε ψάρια

στο τηγάνι

ΤΟ ΔΕΞΙ ΧΕΡΙ
ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ
Σ. & Ε. ΜΑΚΡΥΜΙΧΑΛΟΣ & ΣΙΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΜΟΝΟΙΑΣ 21
ΤΗΛ. 52-705

ΠΡΑΤΗΡΙΑ:
ΑΘΗΝΩΝ: ΔΡΑΓΑΤΣΙΑΝΙΟΥ 4
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: ΒΑΣ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ
και ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΣ

«... Μιά σελίδα που δεν παραλεί-
πω ποτέ να διαβάσω από τις ΕΙ-
ΚΟΝΕΣ είναι το «Ταχυδρομείο».
Μέσα απ' αυτή βλέπω το περιοδικό
και με τα μάτια των αναγνωστών
σου. Με πολλές γνώμες που γράφον-
ται εκεί, συμφωνώ, με άλλες όχι, ο-
πως π. χ. με τα παράπονα που δια-
τυπώθηκαν για την έκταση που πέρ-
νουν οι διαφημίσεις, ανάμεσα στην
άλλη ύλη σου, γιατί τις θεωρώ σαν
συμπλήρωμα της καλλιτεχνικής έμ-
φανίσεως των ΕΙΚΟΝΩΝ. Συμφω-
νώ, όμως, με τα παράπονα για την
σελίδα του «Χιούμορ» που την βρί-
σκω όχι σύμφωνη με το γούστο του
έλληνικού κοινού και το σπιντόζι-
κο πνεύμα της μεσογεικής φυλής
μας. — Κάποτε διάβασα γνώμες για
διαγωνισμούς. Έκτος από τον δι-
αγωνισμό των διαφημίσεων, δεν εί-
δαμε κανέναν άλλο. Νομίζω, ή πλού-
σια εικονογράφησι της εκδόσεώς
σας παρέχει την ευχέρεια για μεγά-
λους διαγωνισμούς με συνεργασία
και άλλων οργανισμών... Στο τελευ-
ταίο τεύχος σου (24ο) βλέπω στο
άρθρο «Ελληνικά περίπτερα» μία
φωτογραφία εξωτερικού ενός περι-
πτέρου με ανηρτημένο ένα τεύχος σου
με τον αγγλικό τίτλο PICTURES. Μή-
πως υπάρχει και ξενόγλωσση έκδοσι;
Εάν ναι, ευγε. Αυτό θα ήταν μία με-
γάλη συμβολή σου στην τουριστική
μας προπαγάνδα. Το περιοδικό σου
μπορεί να δώσει στους ξένους την
ζωή της σημερινής ζωτανής Ελλά-
δος. Γι' αυτό νομίζω θα έπρεπε να
είχατε μία σελίδα «Επικαίρων» με
μία φωτογραφία από κάθε αξιοση-
μειώτο γεγονός της προηγούμενης
εβδομάδος. Άλλα μήπως τυπώ-
σθε στο εξωτερικό; Γιατί διαπιστώ-
νω κάποια καθυστέρηση στο ζήτημα
της ενημερότητας, εκτός από το πα-
ράρτημα με την ευκαιρία της άπαγα-
γής του Έθνάρχου Μακαρίου. —
Στο αυτό τεύχος έχω να σημειώσω
ακόμη την έρευνά σας για τον «τρα-
γέλαφο» της κυκλοφορίας των Ά-
θηνων. Δεν έχω όμως να παρατηρή-
σω «λάθη», γιατί πρόκειται για πρα-
γματικό τραγέλαφο. Πολύ θα συμ-
βάλλατε στην διόρθωσι του κακού έ-
αν δημοσιεύατε παρόμοιες φωτογρα-
φίες από μεγάλες πόλεις του έξω-
τερικού (Ευρώπης και Αμερικής)
που να εμφανίζουν την τάξι και τον
ρυθμό της κυκλοφορίας. Είναι γνω-
στό πως ο Ρωμηός μιμείται και φι-
λοτιμείται από ένα καλό παράδει-
γμα, μη του κάνης όμως υποδεί-
ξεις! Πριν όμως κλείσω τις λίγες
αυτές λέξεις πρέπει να σας συγχα-
ρώ για την έκδοσι των ΕΙΚΟΝΩΝ,
που δίνουν το δικαίωμα στην Έλ-
λάδα να στέκεται δίπλα στα μεγά-
λα έθνη στον τομέα των περιοδικών
εκδόσεων σαν ίση προς ίσον».

Δημ. Κα. (Ένταύθα)

Ευχαριστώ που διαβάζεις το
ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ. Είναι ο κα-
θρέπτης του περιοδικού, αφού
φιλοξενεί κάθε γνώμη. Για το
«Χιούμορ» έγραψα πολλές φο-
ρές. Είναι ζήτημα διαθέσεως και
... αντίληψης! Οι διαγωνισμοί
είναι κάτι που μας ενδιαφέρει.
Φαντάζομαι πως σύντομα θα πα-
ρουσιάζουμε κάτι νέο και σ' αυ-
τόν τον τομέα. Συγχαρητήρια

για την παρατηρητικότητα σου.
Πράγματι οι ΕΙΚΟΝΕΣ έχουν
και μία μηνιαία ξενόγλωσση έκ-
δοσι, που κυκλοφορεί ιδίως στο
έξωτερικό, και μάλιστα με με-
γάλη επιτυχία. Η καθυστέρησης
στην ενημερότητα υπάρχει πάν-
τοτε σ' όλα τα περιοδικά. Πάν-
τως, οι ΕΙΚΟΝΕΣ επέτυχαν να
υπερνικήσουν και αυτό το έμπο-
διο, αλλά, φυσικά, μόνον για ση-
μαντικά γεγονότα. Π. χ. εξώφυλ-
λο με τον Μακάριο, ή δίκη του
Χημείου (8ο τεύχος), εξώφυλλο
νέου πρωθυπουργού και αποτελέ-
σματα εκλογών και άλλα. Πάν-
τως ή εκτύπωσις γίνεται στην
Ελλάδα, στο θαυμάσιο εργοστά-
σιο της ΕΑΚΑ και όχι στο έ-
ξωτερικό. Τέλος, έστω και αν οι
φωτογραφίες της τροχαίας κινή-
σεως παρουσιάζουν τραγέλαφο,
υπάρχουν πολλά λάθη. Περιμέ-
νω, λοιπόν, να μου τα σημειώ-
σετε.

Η ΓΑΛΗΝΟΤΑΤΗ

«... Έλπίζω να κρατήση καιρό το
ανάγνωσμά σας για το ρομάντσο
της Γκρέης Κέλλυ... Όλους μας έν-
διαφέρει το πως και το γιατί...»

Νίκη Περίδη

Δεν είναι τυχαίο ότι
χιλιάδες άνθρωποι άγο-
ράζουν από τα κατα-
στήματά μας, βρίσκουν:
ΚΑΛΕΣ ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ
ΚΑΙ ΦΤΗΝΕΣ ΤΙΜΕΣ

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Άτυχώς, όλα τα ώραία πρα-
γματα έχουν ένα τέλος. Έτσι,
λοιπόν, ποιός θα ενδιαφερθή για
το άστρο όταν φορέση το στέμ-
μα; Το μέλλον της είναι προδι-
αγεγραμμένο. «Έκαναν πολλά
παιδιά, γλύτωσαν οι Μονεγάσκοι
από τους φόρους, έζησαν καλά,
κι' έμεις... καλύτερα»!

ΑΠΟΡΙΑ

«... Αυτός ο κ. Ρίπ Κίμπυ γιατί
μάς βασανίζει; Ή σταματήστε το
ανάγνωσμά ή βάλτε λίγο περισσό-
τερο. Τά έξη σκίτσα που δημοσιεύ-
ετε ούτε για μυρωδιά δεν φτάνουν».
Πέτρος Αύγερης (Φάληρο)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ

«... Πολύ καλό το ρεπορτάζ για
το τελευταίο έγκλημα του Λονδίνου
(25ο τεύχος). Θα έχη και συνέχεια;»
Π. Π. Π. (Ένταύθα)

Ναί, γιατί παρουσιάστηκαν
νέωτερα στοιχεία. Αυτά, έξ άλ-
λου, ασφαλώς θα τα διαβάσατε
κι' άλλας στο 26ο τεύχος.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ

Ευχαριστώ όλους όσους μου
γράφουν. Λυπούμαι που δεν μπο-
ρώ να δημοσιεύσω όλα τα ένδι-
αφέροντα γράμματα. Μά ο χώ-
ρος είναι μικρός. Είτε αναφέρω
ονόματα, είτε όχι, θέλω να ξε-
ρουν οι φίλοι μας, ότι οι έπι-
στολές των πάντοτε διαβάζονται
με προσοχή, ακόμη και όταν εί-
ναι... κακογραμμένες.

ΣΤΙΓΜΕΣ

ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΚΟΜΑ ΞΕΝΥΧΤΟΥΝ ΚΑΙ ΚΑΝΟΥΝ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥΣ ΜΠΡΟΣ ΣΤΟ "ΦΩΣ" ΠΟΥ ΕΦΕΡΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΣΧΑ

**Τò ξεφάντωμα ενός λαού που γιορτάζει την 'Ανάστασι το Κυρίου
μέ τραγούδια, φαγοπότι, πυροτεχνήματα και δρησκευτική ύλαβειο**

Γιορτή ελληνική. 'Η γνησιώτερη γιορτή του λαού. Με όλα τα έκρηκτικά χαρακτηριστικά του ελληνικού πανηγυριού: το φαγοπότι, τη διάρκεια και το θόρυβο! 'Αλλά γι' αυτό κ' η λαϊκή μούσα την ξεχωρίζει την πιο γιορτή από τις γιορτές της, την Λαμπρή της:

Τρεις τα Γέννα, τρεις τα Φώτα
κι' ξη το Μεγάλο Πάσχα!

λέει ο ποιητής.

Και νάτανε μονάχα ξη οι μέρες! Είναι στην ουσία πολύ περισσότερες. Γιατί το Πάσχα είναι η γιορτή με τη μεγαλύτερη προετοιμασία. Πολύπλευρη και πολύμορφη προπαρασκευή, που δεν έχει ούτε η Γέννησις, ούτε τα Φώτα.

Προπαρασκευάζεται η κτηνοτροφία για να προσφέρει στους θύτες τα θύματα της μεγάλης γιορτής: Τ' αρνάκια. Μικρά, άσπρα, του γάλακτος, τρυφερά κι' ανύποπτα για τη σφαγή που τα περιμένει.

Και είναι εκατοντάδες χιλιάδες αυτά που σφάζονται.

Μά κι' η όρνιθοτροφία κηρύσσεται κι' αυτή σε κατάσταση ανάγκης και συναγερμού. Και η κίνησι; Αυτή φθάνει πια τα όρια δυνατού πυρετού, σωστής παραζάλης! Κι' όχι μόνο τα μηχανοκίνητα μέσα, τα πετρελαιοκίνητα των δέκα και των δεκαπέντε τόνων, τα κατάφορτα πέρα από κάθε πρόβλεψη ασφαλείας των ξένων κατασκευαστών τους, που δεν ξέρουν τι θα πη ελληνική μεταφορά, παρά κι' οι σιγά - σιγά εξαφανιζόμενες, οι έρειπωμένες από την εγκατάλειψη «σοούστες» και τα χειροκίνητα καρροτσάκια, που επιστρατεύονται και ξαναζούν παλιές δόξες για να καλύψουν

τις μεταφορικές ανάγκες, από χωριά, από χειμαδιά, από σάνες, προς τις μεγάλες συγκοινωνιακές αρτηρίες.

Και γεμίζουν πιά, «πήζουν» στ' αλήθεια οι υπεραστικοί δρόμοι, τα θενζινάδικα, άστέρευτα σε γαλλόνια, δεν προλαβαίνουν νυχτόμερα τις αδεύσιστες μηχανές, και τα μαγέρικα, τα ταβερνάκια κι' οι τόσο πιά μοντέρνοι «σταθμοί θενζίνης», που διαθέτουν και ρεστώραν και μπάρ, με δ,τι πρόχειρο, στο πόδι ή και καθιστικό, μαγειρευτό, μπορεί να «στυλώση» λίγο ή να χορτάση για καλά τους ταλαιπωρημένους οδηγούς των φορτηγών, κάνουν χρυσές δουλειές όλες τις ώρες του είκοσιτετραώρου.

Γιατί τα δρομολόγια δε σταματούν, κι' οι οδηγοί δεν προλαβαίνουν πια να προτιμούν νυχτερινό ή ημερήσιο ταξίδι. 'Ο έφοδισμός των μεγάλων αστικών κέντρων, των αδηφάγων, πρέπει να συμπληρωθή, τα ψυγεία δλα να γεμίσουν, το ταμπόρι νάναι έτοιμο από κάθε άποψη για τη μεγάλη μάχη, που θα δοθή ξαφνικά μέσα σε μια μόνο μέρα: την ελληνική Λαμπρή!

Τò γλέντι, χωρίς «επάρκειαν άμμου γάλακτος», αούων και κρασιού, δεν νοείται. Και η πολυτεία, ύποταγμένη κι' αυτή στο σιδηρό νόμο του έθιμου, δίδει τις εξετάσεις της — τρομερές πράγματι έξετάσεις — είς τò άν και κατά πόσον «έξηφαλίσθη» ή «επάρκεια» τούτη θυμάτων της γιορτής της 'Αγάπης. Οι «άνακοινώσεις» διαδέχονται ή μια την άλλη, δλοένα διαθεσβαιωτικότερες, και οι πασχαλινολ Γαργαντοδες ήσυχάζουνε πια και προετοιμάζονται νηστεύοντας πολλές μέρες πριν.

'Αλλά ή έπαγγελματική προετοιμασία της Λαμπρής δεν σταματά έδω. Δεν φτάνει να έξασφαλισθ ή φαγοπότι, κι' ούτε ολοκληρώνεται, άν δεν ύπάρξη πλήρης έφοδισμός είς... όπλα και πυρομαχικά του λαμπριάτικου ξεφαντώματος.

Πρόκειται για τη βιομηχανία

έκείνη της φωτιάς και του θορύβου:

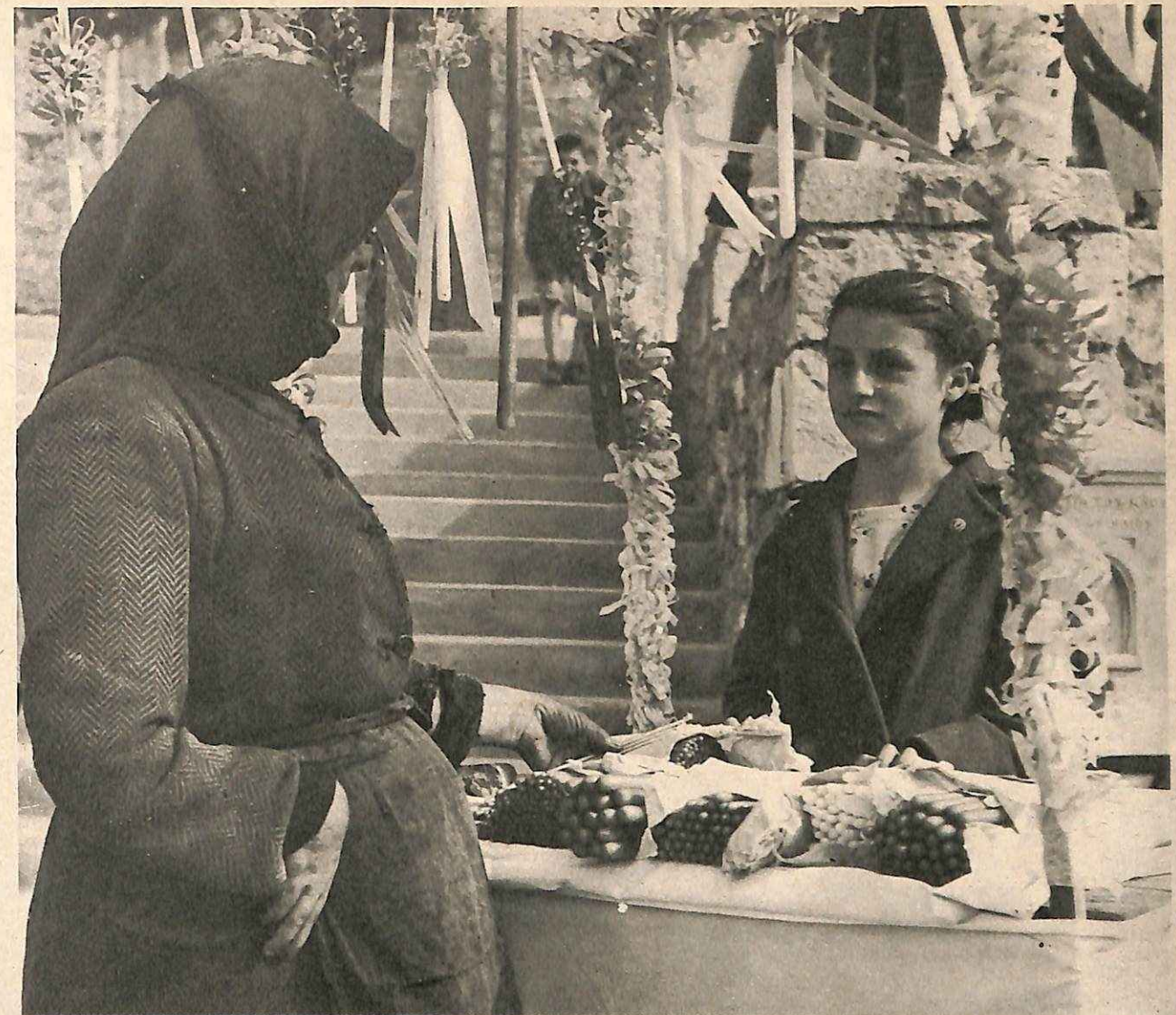
Ρουκάνες, τρακατρούκες, «φελ-λοι», βαρελότα, «τριγωνάκια», «κλειδιά», χαλκούνια, «τρομπόνια», ρουκέττες, φώσφορα, βεγγαλικά — όλων των ειδών τὰ έπίγεια και τὰ διαπλανητικά πυροτεχνήματα, συριστικά, θορυθα-

ΜΙΑ ΓΡΗΟΥΛΑ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΥΓΑ ΣΤΗΝ ΚΟΥζίΝΑ ΤΗΣ...

λέα, ύπουλα και πολύστροφα σά φίδια — δ,τι μπορεί να έκπλήξη, να τρομάξη, να θαμπώση την όρρασι και να ξεκουφάνη την άκοή!

«Ανθρώποι άπίθανοι, σε μακρινά ύπόγεια, σ' έξοχικά σπιτάκια, σε πλουσταριά των λαϊκών συνοικιών, βιομηχανοποιούν τò μπα-

ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ ΣΤΙΣ ΓΩΝΙΕΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΣΤΗΝΟΝΤΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΑ ΜΕ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ ΚΕΡΙΑ

Η ΑΓΟΡΑ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟΛΙΣΜΕΝΗ: ΑΡΝΑΚΙΑ, ΣΗΜΑΙΟΥΛΕΣ, ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ... ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ «ΠΑΣΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΑΠ' ΤΗ ΡΙΖΑ» ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΜΠΡΗ

ΠΑΣΧΑ

την ακολουθία για να διαμαρτυρηθώ, να μαλώσω, να επιβάλω την τάξη. Και λένε πως κάποτε, κάποιος πιτσιρικός σκάνταλος, την ώρα που ο παπᾶς διάβαζε το Ευαγγέλιο, είχε τόσο πλησιάζει κοντά του, ώστε τον ανάγκασε να διακόψει την περικοπή και να του φωνάξει ελληνικώτατα:

«Κάνε παραπέρα, θρέ δαίμονα θά μου κάψης τὰ γένεια!»

Μετά τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη!», οἱ λίγοι παρακολουθοῦνε τὴ μεγάλη λειτουργία τοῦ Πάσχα. Οἱ πολλοί, ἰδίως στὶς πόλεις θιάζονται ν' ἀρχίσουν τὸ πασχαλινὸ φαγοπότην, μὲ τὴν μαγειρίτσα, τὸ τσούγκρισμα τῶν αὐγῶν καὶ τὸ πρῶτο ἀρνὶ ψητό.

Στὰ χωριά ὅμως οἱ ἄνθρωποι δὲν πασκάζουνε ἀλειτούργητοι. Ἡ μαγειρίτσα, τὸ τσούγκρισμα τῶν αὐγῶν, τὸ πρῶτο μεταμεσονύκτιο φαγοπότην καὶ τ' ἀναστάσιμα φιλήματα, ἀρχίζουν μετὰ τὴ λειτουργία, ποὺ τὴν παρακολουθοῦν εὐλαβικά ὡς τὸ τέλος. Τότε οἱ ἄνθρωποι ξημερώνονται στὸ φαγοπότην, καὶ τραγουδοῦν, καὶ χαίρονται.

Τοὺς θρῖσκει ἡ λαμπριάτικη αὐγὴ στὸ πόδι, γιὰ νὰ τοὺς κρατήσῃ στὴν πασχαλινὴ ὑπερδιέγερσι τρεῖς κι' ἕξη μέρες τὰ παλιότερα χρόνια.

ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΣΚΙΑΘΟΥ

Φωτ. ΧΑΡΙΣΙΑΔΗ

ΜΕΡΙΚΗ ΑΠΟΨΙ ΤΗΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ, ΜΕ ΤΑ ΑΣΠΡΑ ΣΠΙΤΑΚΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΗΣ, ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΜΠΑΝΑΡΙΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ροῦτι κι' ἐκμεταλλεύονται τὶς «γομώσεις» ὁλμων τοῦ πολέμου καὶ τῆς κατοχῆς παρὰ τὶς ἀπαγορεύσεις καὶ τὶς ἀστυνομικὲς διατάξεις. Πάσχα χωρὶς κρότους, χωρὶς μπᾶμ - μπούμ, παύει νὰ εἶναι Πάσχα ἑλληνικὸ, διεγερτικὸ, ξεφάντωμα κι' ἀναστάσιμα τῶν αἰσθήσεων: ν' ἀκουστῇ, νὰ μυρίσῃ, νὰ ξετυφλώσῃ, νὰ κάψῃ, μαζί μὲ τὸ πατροπαράδοτο «πελεκούδι», ποὺ λένε, καὶ τὶς γοῦνες, veritable εἴτε imitation, ὁλων μας! Καὶ ἡ ἀστυνومία «ἀπαγορεύει» μὲν, ἀνέχεται ὅμως καὶ κάνει στραβά μάτια.

Μονάχα τὰ ἀτυχήματα, ποὺ δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο σπάνια, ἀφυπνίζουν τὸ νόμο. Διαφορετικά, ὁ νόμος εἶναι ὁ μόνος κοιμώμενος, μέσα σ' αὐτὸ τὸ πασχαλινὸ, ἑορταστικὸ παιδαλιόμιο.

Ἄλλῃ ἐπιστρατευμένη τάξις ποὺ κάνει χρυσὲς δουλειές, εἶναι οἱ κεράδες. Τὸ κερί κατὰ τὴν ἐθιμολογίαν τῶν Παθῶν καὶ τὴν Ἀνάστασι γνῶριζε ἀστρονομικοὺς ἀριθμοὺς καταναλώσεως. Κερί γνήσιο, κερί νοθευμένο, κερί κίτρινο καὶ κερί ἄσπρο, κερί σκέτο καὶ κερί μὲ φίρλιζες, σκαλι-

σμένο μὲ πολυχρῶμα κορδελλᾶκια ἢ καὶ δίχως, καὶ λαμπάδες, μικρές, μεγάλες, πάλ्लευκες, γιὰ ὅλες τὶς τσέπες καὶ γιὰ ὅλα τὰ ἀναστήματα.

Τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως, μὲ τὸ κερί νὰ γυρεύῃς, ἄνθρωπο δίχως κερί δὲ θρῖσκει! Ἀπ' τοὺς υπερήλικες ὡς τὴ «μαρίδα» κι' ὡς αὐτὰ τ' ἀσυναίσθητα νήπια ἀκόμη, εἶχαν ὅλοι τὸ δικό τους, θρῖσκοι καὶ θρῖσκευόμενοι, πιστοὶ καὶ μισο - πιστοὶ, γέροι καὶ ἄρρωστοι, κι' ἄς λένε δτι θέλουν ὅλες τὶς ἄλλες μέρες τοῦ χρόνου.

Τὸ ὄργιο ὅμως τῆς μακρυᾶς προπαρασκευῆς καὶ τῆς ἐλπιδοφόρας προσμονῆς τῆς Λαμπρῆς, δὲν σταματᾷ ἐδῶ. Γιατὶ δὲν προπαρασκευάζονται μονάχα ὁ ἐπαγγελματισμὸς καὶ ἡ ἀγορά, ἀλλὰ οἱ πάντες. Καὶ πρῶτες οἱ νοικοκυρές. Ἀπ' τὸ πὶδ ἀπόμερο, ἀπλησίαστο καὶ φτωχικὸ χωριό, ποὺ εἶναι γαντζωμένο σάν ἀγριοπούλι στὶς χιονισμένες ράχες τῶν ἑλληνικῶν βουνῶν, ὡς τὰ μεγάλα ἀστικά κέντρα, ἕνα μῆνα πρὶν, οἱ νοικοκυρές θρῖσκονται στὸ πόδι.

Ἐτοιμάζουνε τὰ σπῖτια, νᾶναι παστρικά, σπολισμένα, ἀσπρισμέ-

να, γιορτινά, ὥστε νὰ δεχτοῦνε καθὼς πρέπει τ' ὁμορφὸ μῆνυμα τῆς Λαμπρῆς. Τὸ μῆνυμα τῆς Ἀγάπης. Τὸ μῆνυμα τῆς νίκης τοῦ Καλοῦ, πάνω στὶς σκοτεινὲς δυνάμεις τῆς κόλασης καὶ τοῦ θανάτου.

Γιὰ τὴν Ἀνάστασι ὅμως δὲν προετοιμάζονται μονάχα οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ ἡ φύσις. Ὁ Παπαδιαμάντης μας γράφει πῶς «ἡ φύσις συνορτάζει μετὰ τῆς ἐκκλησίας» κι' ἔχει δίκιο, τόσο γιὰ τὴ φύσι, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἐκκλησία. Γιατὶ, ἂν ὄχι μόνο τῆς ψυχῆς παρὰ καὶ τῆς φύσης τὸ ἀναστάσιμο νόημα ἐκφράζει ἡ Μεγάλη Ἑορτή, ὅμως κι' ἡ ἐκκλησία ὥρισε ὄχι τυχαίᾳ τὸ χρόνο τῆς γιορτῆς αὐτῆς.

Τὸ πρῶτο μαντάτο γιὰ τὴν Ἀνάστασι μᾶς δίνεται ἀπὸ τοὺς θορύβους, τοὺς πρώτους κρότους ποὺ ἀκούγονται στὴν πρωϊνὴ λειτουργία τοῦ Σαββάτου. Εἶναι τὰ πρῶτα πυρᾶ. Βολὲς ἀψιμαχίας. Ἀραιές, προαγγελτικὲς, ἀνιχνευτικὲς πρῶτες κρούσεις!

Μετὰ τὸ σούρουπο ζῶηρεύουνε. Τὸ θράδυ ὑπάρχει μιά ἀνάπαυλα καὶ μὲ τὸ χτύπημα τοῦ μεσονυχτιοῦ, τὸ παιδαλιόμιο ἀρχίζει!

Ρουκάνες, ρουκέττες, βαρελότα, τρακατροῦκες, χαλκούνια καὶ οἱ καμπάνες χαρμόσυνες! Πολυκάμπανο γοργό, ἡχηρό, ἐορταστικὸ, ἀκατάπαυστο!

Λίγο πρὶν ἀπ' τὸ ξέσπασμα, μὲ τὸ «Δεῦτε λάβετε φῶς!», ἀνάβουν ὅλες οἱ λαμπριάτικες λαμπάδες, καὶ τὰ κεριά, καὶ τὰ φῶσφορα, καὶ τὰ πυροτεχνήματα. Ὅτι εἶναι φῶς, προηγείται!...

Ἡ μαρίδα, πρώτη καὶ καλύτερη ὅπου εἶναι τὰ λάβαρα καὶ οἱ σημαίες, διεκδικεῖ τὴν ἀναστάσιμη πρωτοκαθεδρία. Συναρτίζεται γύρω ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς ἑορτῆς, γύρω ἀπὸ τὸν ἐξώστη ποὺ στήνεται στὸ ὕπαιθρο, γιὰ ν' ἀναστήσουνε καὶ ν' ἀκολουθήσῃ ἡ μεγάλη πασχαλινὴ λειτουργία.

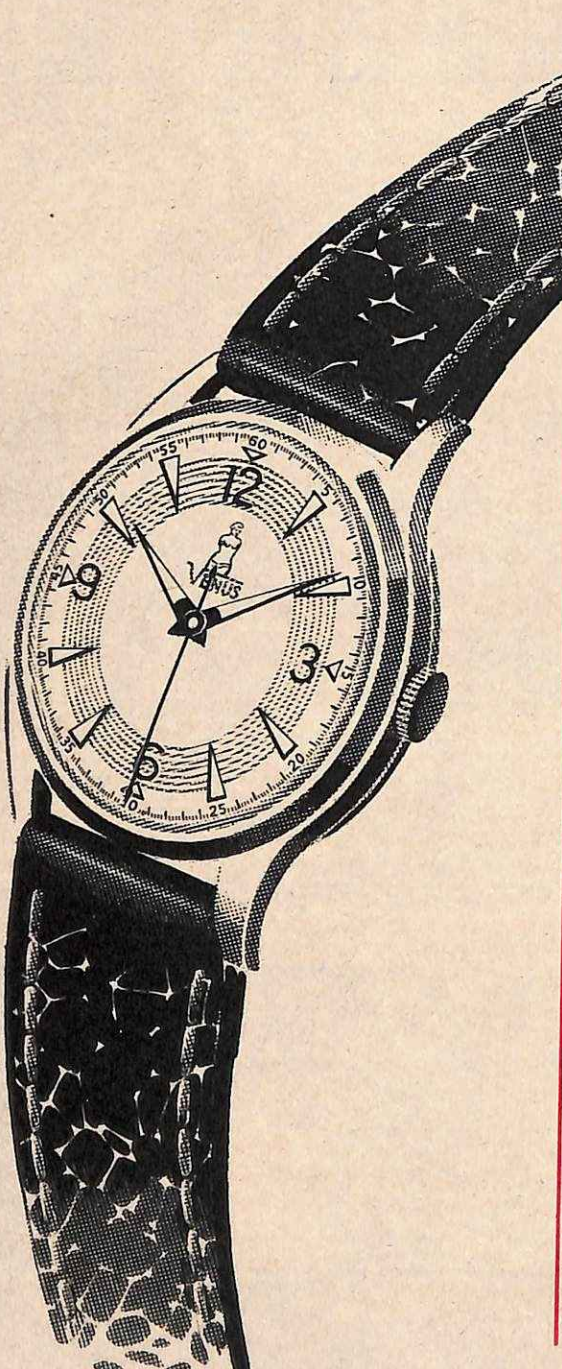
Ἡ μαρίδα ἔχει κυκλώσει ἀπὸ νωρὶς τὸν ἐξώστη, καὶ μόλις ἀνεβῶν ἀπάνω ὁ παπᾶς, κι' ὁ διάκος, καὶ οἱ ψαλτάδες, οἱ πιτσιρικοί, μ' ἀναμμένες τὶς λαμπάδες σκαρφαλώνουν καὶ περικυκλώνουν τὸν παπᾶ! Κι' εἶναι τόσοσ ὁ συνωστισμὸς στὸν μικρὸν αὐτὸ καὶ πρόχειρον ἐξώστη, ποὺ ὁ παπᾶς πολλὰς φορὲς διακόπτει

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΕΘΙΜΑ: ΤΟ ΑΡΝΙ ΣΙΓΟΨΗΝΕΤΑΙ ΣΤΗ ΣΟΥΒΛΑ...

ΕΝΩ Η ΚΟΠΕΛΛΑ ΤΣΟΥΓΚΡΙΖΕΙ ΤΟ ΑΥΓΟ: «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!»

ΟΠΟΥ ΤΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ "VENUS" ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΩΣ... ΣΥΝΑΛ

«Ο χρόνος είναι χρήσιμος». Γι'α να είναι όμως χρήσιμος—λέγουν δὲ στή σοφή παροιμία—θὰ πρέπει νὰ ὑπολογίζεται καὶ νὰ προσμετρεῖται ἀπὸ ἀπολύτου ἀκρίβειας». Κι' ἀληθινὰ! Τὸ ἀκρίβες ὥρολόγι ἀπὸ πολλὰ ἀπρόοπτα, πού ἔχουν πολλὲς φορὲς ἀποφασιστικὴ ἐπίδραση. Ἐνα ἀνακρίβες ὥρολόγι μπορεῖ νὰ δὴγησῃ εἰς συμφορὲς ἀνθρώπων. Δὲν ἔχουμε λοιπόν, παρὰ νὰ προτιμήσουμε ἓνα ὥρολόγι δοκιμασμένον καὶ ἀποδόσεως, ὅπως εἶναι ἀναμφισβήτητα, τὸ Ἑλβετικὸ Venus πού μερὸν—κατὰ ἐπισταγέως ἀντιπροσώπου τῶν ἐργοστασίων Venus, καὶ μὲ αὐτὲς τοῦ ἐπισταγέως ἀντιπροσώπου τῶν ἐργοστασίων Venus, τὸ Ἑρμὸ 18—οἱ 33% τῶν Ἑλλήνων πού ἔχουν ὥρολόγι. Πρόκειται περὶ ἐξόθη στὴ διεθνή κατανάλωσι φθινοῦ, ἀπλοποιημένο καὶ μεγάλου κατόπιν μακρὸν μελετῶν εἰς τὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια τῶν «Les Fils De Paul Schwarz-Elieppe», ὅπου ἐργάζονται 300 τῶν εἰδικῶν τῶν τῆς Βιομηχανίας ὥρολογίων. Χίλια ὥρολόγια τὴν ἡμέρα παράγουν ὡς λόγῳ ἐργοστάσια. Θὰ μπορούσαν νὰ φθάσουν τὴν παραγωγὴν ἐν 1200. Ἀλλὰ οἱ παραγωγοὶ τῶν, μὲ τὴν παράδοσιν τῶν πενήντα καὶ πρὸς ἑκατὸν ἐργοστασίων τῶν—ἰδρύθη τὸ 1903—προτιμοῦν νὰ διὰ κατανάλωσιν μόνον ὥρολόγια τῶν ὁποίων ἐλέγχεται αὐστηρῶς ἡ ἀστυρότης. Ἐχουν μάλιστα εἰδικὸν μηχανήμα πρὸς τοῦτο, τὸ περίφημον πού αὐτομάτως προδιορίζει καὶ διαγράφει κάθε τυχόν μειονέκτημα τοῦ ἐλεγχόμενου ὥρολογίου. Παρόμοιον μηχανήμα διαθέτει καὶ ἡ ἐδῶ πρὸς τῶν ἐργοστασίων Venus—Πύκος Α.Ε. Ἑρμὸ 18—οὕτως ὥστε εἰς τὸν ἀγοραστὴν, ὥρολόγι, πολλαπλῶς καὶ ἐπανηλλειμένως ἡλεγεῖται περὶ ἀλαθιτοῦ καρδιογράφου ὥρολογίου.

2000 ὥρολόγια Venus εἰσάγει κάθε μῆνα ἡ ἀντιπροσωπεία καὶ διὰ πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ζήτησεως, 2000 ὥρολόγια!

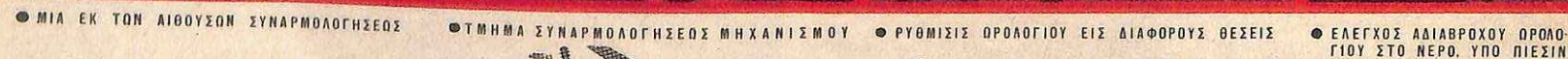
Ἀπίστευτο γιὰ ἓνα πού δὲν ἀσχολεῖται μὲ τὸ ἐμπόριον τῶν ὥρολογίων καὶ εὐεχέητο ἀπὸ τοὺς εἰδικούς, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν διὰ ἱκανοποιεῖ τὸν σύγχρονον πελάτην πού θέλει τὸ ὥρολόγιόν του, καὶ ἀντοχής καὶ ἀκρίβειας καὶ φθινοῦ. Τὰ Venus ἔχουν χρησιμεύσει καὶ ὡς ἀλλαγῆς ἐπὶ διεθνῶν ἐπιπέδων. Σχετικῶς διηγείται μίᾳ χαρακτηριστικῇ ὁ ἐκ τῶν ἱδιοκτητῶν τοῦ ἐργοστασίου Venus κ. Ἀντρέ Σβάρτς.

«Ὁ ὥρολόγια Venus πού ἐπωλήθησαν εἰς τὸ Χόγκ Κόγκ καὶ ἀπὸ τοῦθ' ἔστην ἡ ἀγορὰ τῆς Σαγκάης εὐρέθησαν μετὰ τριμήνου εἰς τὸ Ἄ Τί συνέβη; Οἱ ἑμποροὶ τῆς Σαγκάης πού δὲν ἔχουν συνάλλαγμα διὰ τῆς Ὀλλανδίας ἐχρησιμοποίησαν ἀντ' αὐτοῦ... ὥρολόγια Venus.

Πὰς βεβαιώσῃ τὸ γεγονός; Ἀπλοῦστατα. Τὰ ἐργοστάσια τῆς Venus. Κάθε ὥρολόγιον ἐγγράφεται σ' αὐτὸ μὲ τὸν ἰδιαιτέρῳ ἀριθμὸν του. Ἐστὶν ὥρολόγια πού ἔχουν πωληθῇ στὸ Χόγκ Κόγκ, στὴν ἀγορὰ τῆς Ὀλλανδίας τοῦτο ἔγινε ἔρευνα πού ἀπεκάλυψεν ὅτι χρησιμοποιοῦνται καὶ... ὡς συνηθισμένον.

Ἐδῶ στὰς Ἀθήνας, σὲ κάποια προσωπικὴ ὁμάδα, μετὰ 14 ἡμέρας 13 ἔχουν ὥρολόγια Venus. Οἱ 13 αὐτοὶ τὰ ἔβαλαν στὴν ἰδίαν ὥρα τοῦ ὅπου μὲ τὸ λεπτόν. Καὶ μετὰ μίᾳ ἐβδομάδα... συμφωνοῦσαν ὅλα μετὰ μὲ τὴν ὥρα τοῦ ἀστεροσκοπείου.

Ἡ ἐπιτυχία τῶν Venus προβλεπόσκει ὅτι σὲ τὸ προσεχές μέλλον θὰ ἔχουν ὥρολόγια Venus οἱ 33% τῶν Ἑλλήνων πού ἔχουν ὥρολόγι ἀλλὰ, οἱ 7

[illegible][illegible]

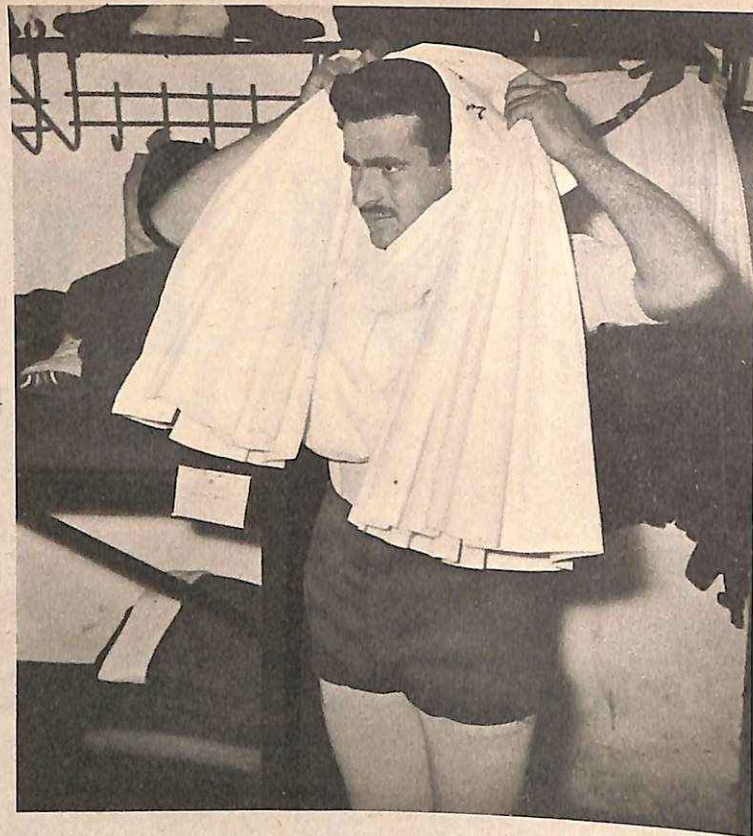
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΠΙΟΚΟΣ Α.Ε. Ε Ρ Μ Ο Υ 18

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!» 'Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ «ΤΣΟΥΓΚΡΙΖΕΙ» ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΑΥΓΟ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΚΤΟΡΙΚΗΣ ΦΡΟΥΡΑΣ

Τὰ «εὐζωνάκια» ἀποτελοῦν τὴ συμβολικὴ παράστασι τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Εἶναι τὸ ἐλαφρὸ πεζικόν, ποὺ φορεῖ τὴν φουστανέλλα, ὁδηλαστὴ τὸ ἐθνικὸ μας ἔνδυμα, τὸ φέσι μὲ τὴν φούντα καὶ τὰ φουντωτὰ ἐπίσης τσαρούχια. Ἄλλοτε ἡ στολὴ ἦταν λευκὴ μὲ ἐρυθρὰς παρυφὰς διὰ τὰ τακτικὰ εὐζωνικά τάγματα καὶ μὲ γαλανὰς διὰ τὴν ἀνακτορικὴ φρουρά. Τώρα οἱ εὐζωνοὶ ὀπλῖται φοροῦν κακὶ φουστανέλλα. Τὸ στριπτιωτικὸ αὐτὸ σῶμα δὲν εἶναι πολὺ παλιόν. Κατὰ τὸ 1833, ἐπὶ Ἀντιστασιλείας τοῦ Ὁθωνος, κοντὰ στὰ πεζικὰ τάγματα συνεστῆθησαν καὶ μερικὰ ἐλαφροῦ ὀπλισμοῦ ποῦ, ἀργότερα, ὠνομάσθησαν τῆς «ὀροφυλακῆς» ἢ τοῦ «ἀκροβολισμοῦ». Οἱ στολές τοὺς ἦσαν παρεμφερεῖς μὲ τῆς ἄλλης τοῦ λοιποῦ στρατεύματος. Μόνον κατὰ τὸ 1867 ἀποφασίζεται τὸ συγκροτηθῆναι «εὐζωνικά» τάγματα. Τὴν ἰδέα εἶχε ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α΄. Ἐσκέφθη ὅτι τὸ ἐλαφρὸ πεζικὸ ἐνὸς τόπου, ὀρεῖντο ὅπως ἡ Ἑλλάς, πρέπει νὰ ἀποτελῇται ἀπὸ ὀρεισιβίους, συνηθισμένους ν' ἀναρριχῶνται στὰ κατὰβραχα. Φυσικά, ἔπρεπε νὰ ἔχουν εὐκόλιαν κινήσεως. Γι' αὐτὸ δὲν ἦταν σωστὸ νὰ ἀλλαγῇ τὸ καθιερωμένον ἔνδυμά τοὺς, μόνον ποῦ θὰ ἐτυποποιεῖτο σὲ στολὴ. Ἐτοί, στὰ 1867, ἔγιναν τὰ πρῶτα εὐζωνικά τάγματα, ὑπὸ τὴν μορφὴν ποὺ τὰ νυνωρίζουμε καὶ τὰ θαυμάζουμε σήμερα.

Τὸ εὐζωνικὸ φέσι εἶναι ὁ ἀρχαῖος «φρύγιος» ἥλιος, τὸν ὁποῖον διειτηρήσαμε σὲ ὅλες τὶς ἐποχὲς τῆς ἀρχαίας, τῆς μέσης καὶ τῆς νεωτέρας ἱστορίας μας, ἀλλὰ ὑπὸ διαφόρους μορφάς. Ἄλλοτε φούντωτῶ, ἄλλοτε γερτῶ πρὸς τὰ πλάγια καὶ ἄλλοτε πρὸς τὰ πίσω. Πότε διπλωμένο, καμμιὰ φορὰ γυρισμένο πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ καὶ συνήθως τεράστιο σὲ μέγεθος ἢ πολὺ μικρὸ. Τό... μέτριον, ποτὲ δὲν μᾶς ἄρесе!

Ἡ φουστάνελλα κακῶς πιστεύεται ὅτι εἶναι ἀλθανικό ἐνδυμα. Αὐτοὶ φοροῦν «πουκαμισοὺς» (ἀναξυρίδες) λευκὰς μὲ διάφορες παρυφὰς ποὺ ὁμοιάζουν πολὺ μὲ τὶς Γοτθικὰς. Μόνο στὴν ἑλληνικωτάτη Βόρειο Ἠπειρο οἱ κάτοικοι ἐφόρου φουστάνελλα, δηλαδὴ τὸ ἀρχαῖο ἑλληνικὸ ἐνδυμα.

ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΤΟΥ ΕΥΖΩΝΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΥΡΙΟΛΕΚΤΙΚΑ ΜΙΑ ΙΕΡΟΤΕΛΕΣΤΙΑ ΜΕ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΥΣ ΚΑΝΟΝΕΣ. ΑΡΧΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΣΠΡΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ, ΤΗ ΜΙΚΡΗ ΦΟΥΝΤΑ, ΤΑ ΤΣΑΡΟΥΧΙΑ· ΚΑΤΟΠΙΝ ΠΕΡΝΑΕΙ ΤΟ ΧΙΤΩΝΙΟ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ, ΒΑΖΕΙ ΤΑ ΦΑΡΔΟΜΑΝΙΚΑ ΚΑΙ ΔΕΝΕΙ ΤΟΥΣ «ΚΡΟΣΣΟΥΣ» ΣΤΗ ΜΕΣΗ...

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΕΡΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

...ΕΤΣΙ, ΦΤΑΝΕΙ Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΦΕΡΜΕΛΗΣ. ΕΝΑΣ ΤΗΝ ΚΡΑΤΑ ΚΙ' ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΘΑ ΤΗΝ ΦΟΡΕΣΗ ΠΕΡΝΑΕΙ ΜΕ ΠΡΟΣΟΧΗ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ. ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΟ «ΤΕΝΤΩΜΑ» ΤΗΣ —ΟΥΤΩΣ ΩΣΤΕ ΝΑ ΠΕΦΤΗ ΧΥΤΗ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΚΟΡΜΙ· ΜΠΑΙΝΕΙ ΤΟ «ΦΑΡΙΟΝ» (ΦΕΣΙ) ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΕΝΑΣ ΕΠΙΛΟΧΙΑΣ ΚΑΝΕΙ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Η ΦΡΟΥΡΑ, ΠΑΡΑΤΕΤΑΓΜΕΝΗ ΣΤΟ ΠΡΟΑΥΛΙΟ, «ΠΡΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ»

Έτοιμοι πιά με τη φανταχτερή στολή τους για την παρέλασι

Φωτ. Β. Καραμανώλη — ΕΛΚΗΝ

ΜΕ ΤΟ ΠΑΡΑΣΤΗΜΑ ΤΟΥΣ ΤΑ «ΕΥΖΩΝΑΚΙΑ» ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΘΑΥΜΑΣΜΟ...

ΕΥΖΩΝΟΙ

πού με την πάροδο των αιώνων εξειλικθη με τις πτυχώσεις που μας έφεραν από την Άνατολή οι φράγκοι.

ΤΣΑΡΟΥΧΙΑ

Συνήθως, τα τσαρούχια, γίνονται ομοιόμορφα, σε έναν τύπο, με τις ίδιες αναλογίες, μόνο που άλλα είναι μεγαλύτερα και άλλα μικρότερα. Αποτελούνται από τέσσερα τεμάχια δέρματος. Την σόλα, τα δύο πλαϊνά και το πρόσωπο που λέγεται «μίσσι». Αυτό, τελειώνει άλλοτε σε μια γυμνή μύτη αναποδογυρισμένη (σάν τα «μακρομύτικα» παπούμια των Λατίνων ή των Άνατολιτών) προς το επάνω μέρος, όπως σχηματίζεται από το διπλωμένο άκρο του δέρματος και άλλοτε πάλι καταλήγει με μία φούντα, που πότε είναι από μαλλί πυκνό και πότε από μεταξωτά μπρισίμια, συνήθως μαύρα. Τα πολυτελέστερα τσαρούχια γίνονται από άσπρο κατοικίσιο δέρμα. Τα καλά κατασκευάζονται από κόκκινο τελατίνι και τα απλά από σκέτο κίτρινο πετόλι.

Η φράσι «τσαρούχια θλέπω» ανήκει εξ ολοκλήρου στον ... Καραγκιόζη, που διαρκώς τρώει ξύλο από τον φουστανελλοφόρο Μπάριμπα - Γιώργο. Το είδος αυτό της υποδήσεως κατάνεται από τα βυζαντινά «τασγίγια» και η γυριστή του μύτη είναι υπόλειμμα που μας άφησαν τα «μακρομύτικα».

ΟΙ ΦΟΥΝΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΡΟΣΣΙΑ

Φούντες και κρόσσια έχουν πολλά ελληνικά φορέματα της υπαίθρου, όπως και η στολή των ευζώνων. Τα στολισματα αυτά ήταν αρχαιότατα. Τότε έλεγαντο: θύσανοι, κρόσσοι και, κυρίως, κρόσπεδα. Τα μνημεία της Χαλδαίας, της Άσσυρίας, της Φοινίκης και της Κύπρου, παριστάνουν διάφορα πρόσωπα που τα φορούν. Η αρχαιότερα ελληνική παράσταση κρόσπεδου ανάγεται στην Μυκηναϊκή εποχή. Ένα αγγείο εικονίζει διαφόρους όπλιτες, των οποίων ο βραχύστατος χιτών έχει θυσάνους κατά άραιο διαστήματα. Κατά την κλασική εποχή, αυτά τα κοσμήματα φαίνεται να τα φορούν οι καταγόμενοι εκ της Άνατολής. Παίζουν όμως και κάποιο ρόλο στους Διονυσιακούς θιάσους. Κατά τον Όμηρο, από την «αίγιδα» της Αθηνάς εκρέμοντο εκατό χρυσοί θύσανοι. Αργότερα και οι Ρωμαίοι πολύ τα έχρησιμοποίησαν. Από αυτούς παρέμειναν στην Ισπανία στα άκρα των μεταξωτών «σαλιών». Το κρώμα δεν έχει σημασία. Η δε κατασκευή του, είναι παντού η ίδια. Δηλαδή ένα κεφάλι, ένας λαιμός και το κρεμασμένο κύριο σώμα, το κρόσσι.

ΟΛΙΓΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ

Το 1948 πέθανε ο «τελευταίος» ελληνορράπτης της παλιάς σχολής. Τον έλεγαν Κωνσταντίνo Γεωργούλα και ποτέ δεν καταδέχθηκε να φορέσει τά... ντροπιασμένα «φράγκικα». Κι όμως, του άρεσε η πρόοδος αφού, κάθε θράδυ, όταν τελείωνε τη δουλειά του, επέστρεφε σπίτι του «καθάλα» στην μοτοσυκλέττα του γιου του, που συνεχίζει το έργο του.

Στην Αθήνα έφθασε από την Λαμία, το 1909. Η αρχή ήταν δύσκολη γιατί ούτε χρήματα, ούτε και γνωριμίες είχε. Μά κάποτε τον πρόσεξε ο Βασιλεύς Γεώργιος Α'. Τον έφερε στην φρουρά και τον διώρισε μόνιμο ράπτη των ευζώνων της. Από τότε δεν έπαυσε να εργάζεται. Έκανε μάλιστα και πολλές στολές, για κάθε υψηλό ξένο επισκέπτη της εποχής.

Τώρα, ο γιός του Εύαγγελος συνεχίζει το έργο του, αφού επί 20 ολόκληρα χρόνια έμαθαινε την δύσκολη τέχνη, σαν βοηθός του πατέρα του.

- Η ευζωνική στολή αποτελείται από έννέα τεμάχια, αλλά έχει τρία μόνο κύρια μέρη.
- Η ΦΕΡΜΕΛΗ θέλει 30 ημέρες εργασίας, ήλιο με ήλιο, για τα κεντήδια και τα στολισματα.
- Η ΦΟΥΣΤΑΝΕΛΛΑ θέλει 40 ώρες εργασία. Έχει 25 μέτρα ύφασμα, με 400 λόξες και χρειάζεται Ισορίθμες ραφές.
- Το ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ θέλει 12 ώρες εργασία. Έχει 5 μέτρα ύφασμα και το επάνω μέρος του μανικιού χρειάζεται 200 πτυχώσεις.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΤΟΥ ΤΥΖΑΛ

ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Γλ'νία *Ελ. Βενιζέλου — Πατησίων)

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Ό ψεύτης πρέπει να έχη καλό... λέγει μια παροιμία μας.
2. Ασούφρωτα.
3. Τού νικελίου χημ. σύμβολον.— Μεταξωτό ύφασμα (ξεν.).
4. Άρβρον.— Από αυτήν απέθανεν ο Μότσαρτ (αίτ.).
5. Ερωτικών απαρτίσεων.— Υποθετικών.— Ένας τέτοιος άνεμος είναι ο σιρόκος (την κατεύθυνσιν δεικνύοντα γράμματα).
6. Γενική άρθρον.— Κολοβατικόν πτηνόν γνωστόν σε μ'ας ως άγρία μισίρκα.
7. Εξ αυτής και νόμου μετάθεσις, λέγει η παροιμία.— Επισφάνης Γερμανός γεωλόγος του παρελθόντος αιώνος (σημαίνει συμβουλή... γεμνιστί).
8. Μουσικός φθόγγος.— Προσφίλης μεξές του λαού (αίτ. δημ.).
9. Πλατύρραφον νηκτικόν πτηνόν, αντίστρόφως (δημ.).— Υποκορ. γνωστού ανδρικού ονόματος.
10. Ένδεικτικόν τού τρόπου.— Σπουδή, γρηγοράδα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. «Γριάς... και γέρου παραμύθια (παροιμία).
2. Είς των μεγιστάνων... της μόδας.— Πτώσις μυαλού...
3. Γενική άναφ. άντωνυμίας.— Η μικρότερα των επαρχιών της Νοτίο αφρικανικής Ένώσεως (γεν.).

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

4. Όρος τού σκακιού.— Η αιτιατική μίας ευρωπαϊκής πρωτεύουσας (άντιστρ.).
5. Όνομα πολλών Σκανδιναμών ηγεμόνων.— Η γραφή τού διακόσια είκοσι.
6. Το ακάθαρτον πετρέλαιον.— Δεν την εγνώρισεν ο Μ. Άλέξανδρος εις την ζωήν του.
7. Είς αυτόν οφείλεται ο Παρθενών (δοτ.).— Προσβάλλει τόν βασιλέα... εις τ'ο σκάκι.
8. Έλληνίς νησιώτισσα (γεν.).— Υφασμα ή ένδυμα πλεκτόν (ξεν.).
9. Ό λακτίζων, επί υποζυγίων (ένάρθρων).
10. Αυτός ο χάρτης είναι δύσκαμπτος.

ΛΥΣΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 49

Θέτετε

ΚΑΙ ΣΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΑΣ ΝΑ ΓΙΝΗ ΕΥΡΩΣΤΟ ΚΑΙ ΔΥΝΑΤΟ ΣΑΝ ΚΙ' ΑΥΤΟΝ ;

Μεγαλώστε το, με τα θρεπτικά και απαραίτητα προϊόντα Ι.ΓΙΩΤΗ, γιατί αυτά είναι που δά δίνουν τις βάσεις, της αύριανής υγείας του.

ΘΡΕΠΤΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

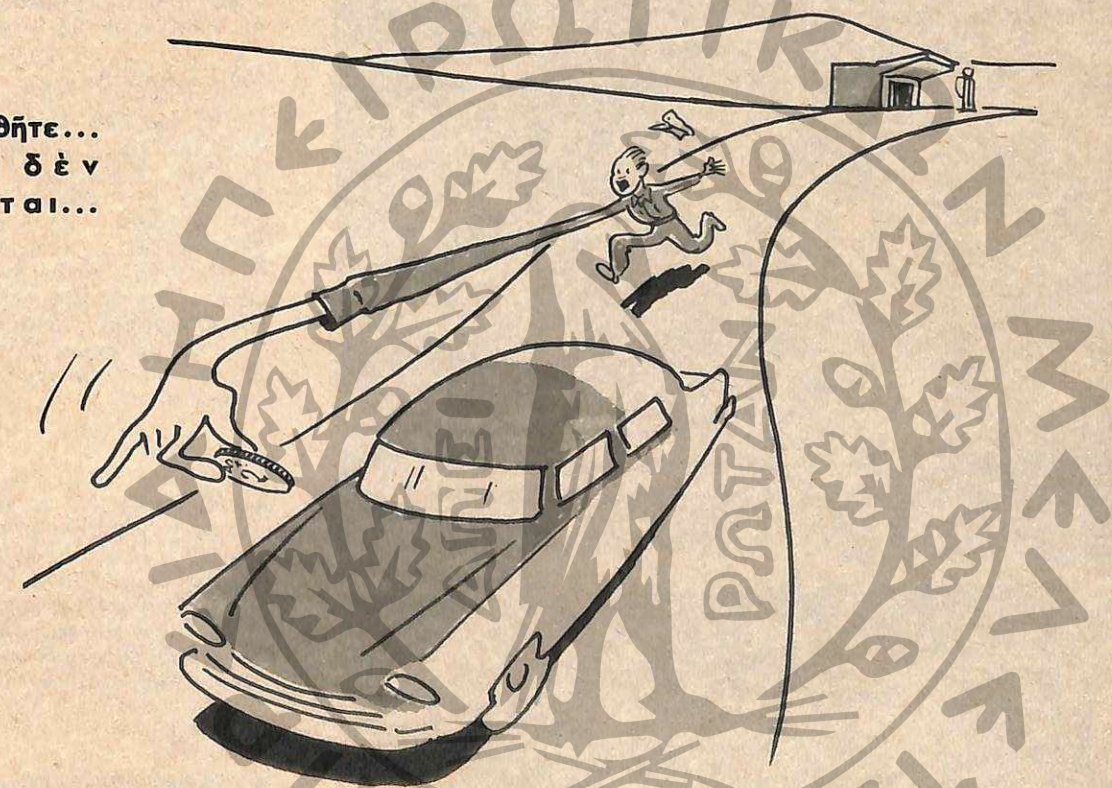
Ι.ΓΙΩΤΗ

ΑΔΕΛΑ

Έεε... σταθήτε... Φιλοδώρημα δ'εν επιτρέπεται...

Δέν αρκεί ο πελάτης να είναι ευχαριστημένος από τα προϊόντα που του δίνουμε, αλλά και από τον τρόπο που του τα δίνουμε... Στά Πρατήρια της BP, το αυτοκίνητό σας θα βρή την πιο ιδανική περιποίηση.

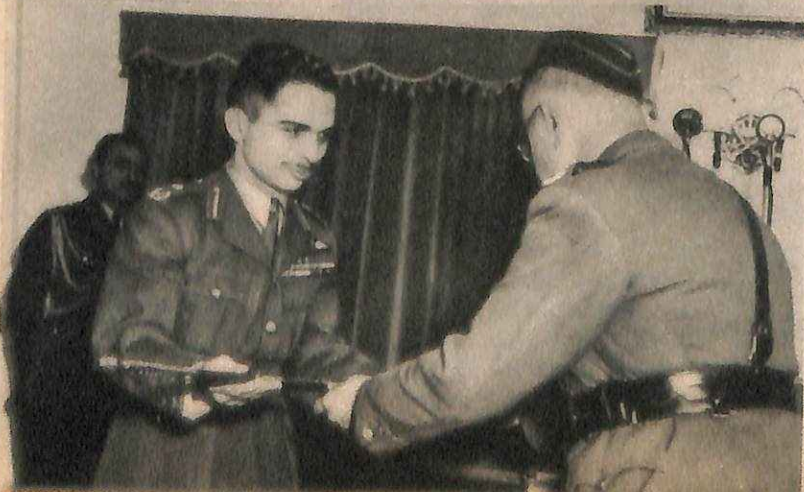
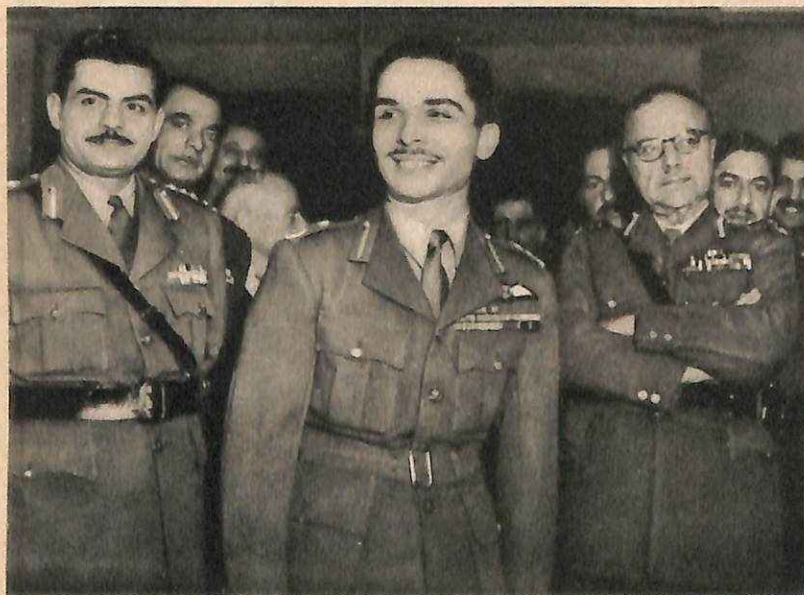
ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

ΒΙ/50

«Εγώ τουλάχιστον δεν διαβλέπω κανέναν άμεσο κίνδυνο...»
(Γελοιογραφία Vicky)

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΠΟΜΠΗ του "Αγγλου διοικητού της 'Αραβικής Λεγεώ-
νος, Γκλάμπ Πασά, ο βασιλεύς της 'Ιορδανίας Χουσεΐν ανέθεσε τη διοί-
κησή της στον στρατηγό Ραντί 'Ινάμπ. Στις φωτογραφίες: ο βασιλεύς
μεταξύ του νέου διοικητού (δεξιά) και του υπασπιστού του, 'Αλή Λιγιαρί.
Κάτω: ο Ραντί 'Ινάμπ προσφέρει στο βασιλέα τη στραταρχική ράβδο.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ

ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ

ΕΛΛΑΣ:

● Είς το ζήτημα της προβολής του κυπριακού εις την διεθνή δημο-
σίαν και κοινήν γνώμην, πρωταρχικόν ρόλον θα παίξη ή ελληνική
έκκλησία. Η κυβερνήσις στερείται και μέσων και πείρας, ή εκκλη-
σία τὰ έχει. Αυτό τὸ γνωρίζει ή Μ. Βρεταννία και τὸ φοβείται. Τὸ
τελευταίως ἐκδηλούμενον ζῶηρον ἐνδιαφέρον τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου
(ἄρθρα εἰς «Ὀμπσέρβερ» καὶ «Νιούς Κρόνικλ») περὶ τῆς ὁδοδόξου
ἐλληνικῆς ἐκκλησίας καὶ ή ἀποστολὴ ἀντιπροσωπείας τῆς ἀγγλικα-
νικῆς ἐκκλησίας ὑπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ὑόρκης εἰς τὴν Μόσχαν δὲν
εἶναι ἐκδηλώσεις συμπτωματικαί, ἀλλὰ πολιτικαί.

● Αἱ προτάσεις τῆς Ἀλβανίας δι' ἀποκατάστασιν σχέσεων μετὰ τὴν
Ἑλλάδα ἀκολουθοῦν τὸ πρότυπον τῶν διαπραγματεύσεων ΕΣΣΔ—
Δυτικῆς Γερμανίας. Μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ Ἀλβανοὶ δὲν ἔχουν τὴν
τέχνην τῶν αὐθεντῶν τῶν. Ἔχουν ὅμως καὶ αὐτοὶ Ἑλληνας αἰχμα-
λώτους, ὅπως εἶχον καὶ οἱ Ρῶσοι Γερμανούς. Αὐτοὺς προσφέρουν ὡς
ἀντάλλαγμα. Τὸ κλοπιμαῖον εἰς τὸν ἰδιοκτήτην, μετὰ τὴν ἐκ τῆς χρή-
σεως φθορὰν του. Ἡ Ἀλβανία κατέστη μέλος τοῦ ΟΗΕ τώρα καὶ μία
περὶ τοῦ θέματος συζήτησις ἀπὸ τοῦ διεθνούς θήματος δὲν συμφέρει
εἰς τὸν νεοφῶτιστον. Τὸ ἴδιον περίπου συμβαίνει καὶ μετὰ τὴν Βουλ-
γαρίαν.

ΤΟΥΡΚΙΑ:

● Ἐπειδὴ ὁ κ. Μεντερές ἔχει ἐκτεθῇ ὡς ἀδαμάντινος προμαχῶν τοῦ
δυτικοῦ κόσμου, χρησιμοποιεῖται ἀπὸ συμφώνων φαίνεται μετὰ τὰς δύο
ἐν Λονδίῳ ἐρωτοτροπούσας ἀντιθέτους ὑποτίθεται ἰδεολογίας, διὰ
τὴν πρὸς Ἠνωμένας Πολιτείας προσώπιδα τῆς ὅρειαννοτουρκικῆς
κοινῆς πολιτικῆς. Ὁ κ. Οὐζέιρ Ἀθουντούκ, πρόεδρος τῆς Ἐνώσεως
Ἐμπορικῶν Ἐπιμελητηρίων καὶ διευθυντῆς τῆς Τραπεζῆς Ἐργασίας
τῆς Τουρκίας, δὲν εἶναι καὶ τόσο γνωστὸς καὶ δὲν ἔχει ἐκτεθῇ καθό-
λου. Εἶναι γνωστὸς ὅμως εἰς τὸν ἐμπορικὸν ἀκόλουθον τῆς ἐν Ἀγ-
κύρα σοβιετικῆς πρεσβείας, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπεσκέφθη ἐσχάτως. Μετὰ
κ. Ἀθουντούκ θὰ συνεννοηθῇ ή ΕΣΣΔ.

ΟΥΓΓΑΡΙΑ:

● Ἡ νέα σοβιετικὴ γραμμὴ ἔχει καὶ τὴν εὐχάριστον ὄψιν της διὰ
τοὺς Οὐγγρους. Ἡ οὐγγρικὴ κυβερνήσις ἐπληροφόρησε τὸν ἐν Βου-
δαπέστῃ Ἀμερικανὸν πρεσβευτὴν ὅτι ἀποδέχεται τὴν ἀμερικανικὴν
βοήθειαν εἰς τρόφιμα, κατόπιν τῶν μεγάλων πλημμυρῶν ποῦ ἐπληξαν
τὴν Οὐγγαρίαν κατὰ τὸν χειμῶνα. Ἡ Τσεχοσλοβακία ἐπεχείρησε νὰ
μετάσχη τοῦ σχεδίου Μάρσαλ τὸ 1948, μετὰ ἀποτέλεσμα τὴν ἔκπαρ-
θῶρα τῶν ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τὴν εἰσοδὸν τῆς χώρας
εἰς τὸ Παραπέτασμα. Ἡ ἀνάμνησις τῶν γεγονότων ἐκείνων ἠνάγκασε
τὴν Οὐγγαρίαν νὰ ἀρνηθῇ τὴν πρώτην ἀμερικανικὴν προσφορὰν τῆς
23ης Φεβρουαρίου. Ὅταν ὅμως ή «στροφὴ» ἐπισημοποιήθη εἰς τὸ 20ὸν
Συνέδριον, ή δευτέρα ἀμερικανικὴ προσφορὰ τῆς 25ης Μαρτίου ἐ-
γένετο δεκτὴ.

ΓΑΛΛΙΑ:

● Ὁ ἐμπορικὸς κόσμος τῆς Γαλλίας εὐρίσκεται εἰς κατάστασιν ἀ-
ναμονῆς. Ὁ Γάλλος πρωθυπουργὸς ἀπεφάσισε τὴν ἀύξησιν τῆς φορο-
λογίας τοῦ εἰσοδήματος, τῶν ἐμπορικῶν κερδῶν καὶ τῶν χρηματι-
στηριακῶν πράξεων. Ἐπὶ τῇ προῦπῃ ἀύξήσει τῶν τιμῶν ἐκ τοῦ μέ-
τρου αὐτοῦ, οἱ Γάλλοι ἔμποροι προβαίνουν εἰς ἀθρόας παραγγελίας
καὶ ή εἰκὼν παρουσιάζει πολλὰς ὁμοιότητας μετὰ τὰς ἡμέρας τοῦ πλη-
θωρισμοῦ ποῦ ἠκολούθησαν τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Γαλλίας, κατὰ
τὸν θ' Παγκόσμιον πόλεμον.

ΚΙΝΑ:

● Ἀκολουθοῦσα τὰ σοβιετικὰ θήματα, ή Κίνα ἐξαπέλυσε μεγάλῃς
ὀλκῆς ἐμπορικὴν ἐπίθεσιν εἰς τὴν Μέσσην Ἀνατολήν. Παρὰ τὸ γεγο-
νός ὅτι εἰς τὸ Κάιρον ὑπάρχει διπλωματικὸς ἐκπρόσωπος τοῦ Τσάγκ
Κάι Σέκ, ἐγκατεστάθη ἤδη ἐκεῖ πολυμελὲς κινεζικὴ ἐμπορικὴ ἀν-
τιπροσωπεία. Ἀπὸ τὸν παρελθόντα Αὐγουστον τὸ ὕψος τῶν ἐμπο-
ρικῶν ἀνταλλαγῶν μεταξὺ Κίνας — Αἰγύπτου ἀνῆλθεν εἰς 25.000
000 δολάρια περίπου καὶ ἤδη γίνονται διαπραγματεύσεις διὰ τὴν
αὐξήσιν του.

Ε.Σ.Σ.Δ.:

● Ἡ καθάρσις τοῦ σταλινικοῦ εἰδώλου ἀποτελεῖ ὑπόθεσιν κυρίως
ἐξωτερικῆς καταναλώσεως. Δὲν εἶναι εἶδος διὰ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς
χώρας. Ἐπὶ ἐξῆ ὀλοκλήρους ἐβδομάδας μετὰ τὴν μυστικὴν καταδί-
κην τοῦ Στάλιν ὑπὸ τοῦ κ. Κροῦστσεφ εἰς τὴν Μόσχαν, τὸ σοβιετικὸν
κοινὸν οὐδὲν ἐγνώριζεν, ἐνῶ καὶ αἱ λεπτομέρειαι ἀκόμη τῆς ὁμιλίας
συνεζητοῦντο εἰς τὰς ξένας πρωτεύουσας καὶ τῶν δορυφόρων χωρῶν
ἀκόμη. Τελικῶς μόλις προσφάτως, ὑπὸ τύπον παραπομπῆς εἰς ἄρ-
θρον κινεζικῆς κομμουνιστικῆς ἐφημερίδος, ἀνεφέρθησαν ἐν συντο-
μίᾳ ὠρισμένα ἀπὸ τὰς σημαντικώτερας καταγγελίας κατὰ τοῦ
Στάλιν. Καὶ αὐτὸ ὅμως ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ ἐκδηλωθῇ ἀμέσως κα-
τόπιν ή «Πράβδα» εἰς κύριον ἄρθρον ἐναντίον παντὸς ὁ ὁποῖος θὰ ἐ-
τόλμα νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ σταλινισμὸς ἔπαυσε νὰ ὑπάρχῃ μετὰ τὸν θά-
νατον τοῦ Στάλιν. Ὁ πλήρης διαχωρισμὸς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτε-
ρικῆς πολιτικῆς ἀποτελεῖ προνόμιον τῶν ὀλοκληρωτικῶν καθεστῶ-
των. Καὶ ὁ Γκαίμπελς κατηγόρησε δημοσίᾳ τὸν γερμανικὸν τύπον
ὡς «χλαρόν» καὶ ἐζήτησε τὴν ἀσκασιν δημοσίας ἐλευθέρως κριτικῆς.
Ὅταν ὅμως Γερμανὸς δημοσιογράφος τὴν ἀπετόλμησεν, εὐρέθη εἰς
τὰς φυλακάς. Συμπέρασμα: Τόσον ὁ Γκαίμπελς ὅσον καὶ ὁ Στάλιν
εἶναι νεκροί. Ὅχι ὅμως καὶ αἱ μέθοδοί των.

● Ὁ ὑπουργὸς Ἐμπορίου τῆς ΕΣΣΔ κ. Ἰβάν Καμπάνωφ ἐξέλεξε
τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ προθῇ εἰς δηλώσεις ἐνώπιον τῆς Οἰ-
κονομικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν Εὐρώπην τοῦ ΟΗΕ. Αἱ Ἠνωμένα Πολι-
τεῖαι εἰς τὰς παραμονὰς προεδρικῶν ἐκλογῶν, μετὰ εἰσὶν ἐπιθέσεις
εἰς τὸ ἐσωτερικὸν κατὰ τῆς πολιτικῆς τῆς βοήθειας καὶ μετὰ ἀδυναμί-
αν ἐφαρμογῆς σταθερᾶς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, ἀπουσιάζουν ἀπὸ τὴν
σκηνὴν τῆς οἰκονομικῆς ἐνίσχυσεως. Ὁ κ. Καμπάνωφ σπεύδει νὰ
προσφέρῃ εἰς τὴν Εὐρώπην βοήθειαν εἰς προίοντα τῶν ὁποίων ή τε-
λευταία ἔχει ἀνάγκην διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανίας της, εἰς
ἄλλους τῆς ἀμερικανικῆς. Ἀνθρακας, πετρέλαιον.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ:

● Ἡ ἐνοποίησις τῆς Γερμανίας εὐρίσκεται πλησιέστερον ἀπ' ὅ,τι
φαίνεται. Ἡ γαλλικὴ ἀντίδρασις θὰ βοηθήσῃ, μαζί μετὰ τὴν ἀπὸ ἄλ-
λην κατεῦθυνσιν κινουμένην ἀγγλικὴν διπλωματίαν. Διότι ή πολιτι-
κὴ τῶν δύο τελευταίων αὐτῶν δυνάμεων πρὸς τὴν ΕΣΣΔ ἀποβλέ-
πει εἰς τὴν ἀναβίωσιν ἐνός εἰδους ENTENTE μετὰ προβαλλόμενον
μὲν τὸν κίνδυνον τοῦ Παγγερμανισμοῦ, πραγματικόν, ὅμως, τὴν βιο-
μηχανικὴν καὶ οἰκονομικὴν ἐπικράτησιν τῶν γερμανοαμερικανικῶν
οἰκονομικῶν καὶ βιομηχανικῶν κύκλων. Ἡδη αἱ περισσώτεραι ἀπὸ
τὰς μεγάλας γερμανικὰς ἐπιχειρήσεις κινουῦνται μετὰ ἀμερικανικὰ κε-
φάλαια. Καὶ ή ΕΣΣΔ εὐχαρίστας θὰ ἔθελπε διεισδύσιν της εἰς
τὴν γερμανικὴν οἰκονομικὴν ἐπικράτειαν, μέσω ἐνοποιήσεως τῆς Γερ-
μανίας. Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ νόημα τῶν δηλώσεων τοῦ κ. Φὼν Μπρεντάνο,
κατὰ τὰς ὁποίας ὑπὴνιχθη «καὶ ἄλλα μέσα», ἐκτὸς τῶν ἀπ' ἐθ-
θείας διαπραγματεύσεων μετὰ τὴν ΕΣΣΔ.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ:

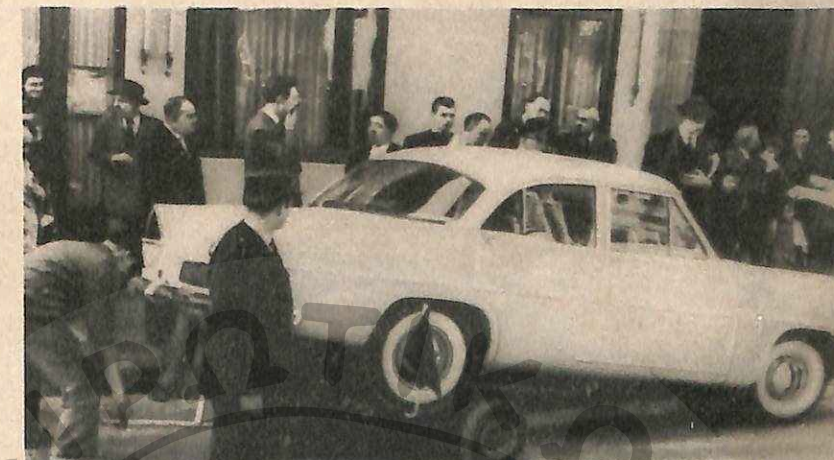
● Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Αἰγύπτου συνταγματάρχης Νασσέρ, ἐδή-
λωσεν ἐπίσημως ὅτι «ἐξακολουθεῖ νὰ κρατῇ εἰς τὰ θυλάκιά του» τὴν
σοβιετικὴν πρότασιν χρηματοδοτήσεως τοῦ μεγάλου φράγματος τοῦ
Ἀσουάν. Ἡ δήλωσις ἠκολούθησε τὰς διαδοθείσας φήμας περὶ δια-
κοπῆς τῶν διαπραγματεύσεων περὶ χορηγήσεως ἀμερικανικῶν πι-
στώσεων διὰ τὴν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν. Ὁ κ. Νασσέρ δηκρύνει-
σεν ὅτι «δὲν μνημονεύει τὴν σοβιετικὴν προσφορὰν ὡς ἀπειλὴν ή
πρὸς ἐκθιάσιν». Δὲν δηκρύνισεν ἐν τούτοις τὸν λόγον διὰ τὸν ὁ-
ποῖον τὴν ἀνέφερεν.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ:

● Ἡ ἀναθεώρησις τῆς δίκης τοῦ Κοστώφ εἶναι ή μόνη ποῦ δύναται
νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ θὰ γίνῃ. Διότι, ἀπὸ ὅλους τοὺς καταδικα-
σθέντας κατὰ καιροὺς καὶ ἐκτελεσθέντας σημαίνοντας κομμουνιστὰς
ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς ΕΣΣΔ, μόνον ὁ Κοστώφ δὲν ὡμολόγησεν εἰς
τὸ δικαστήριον τὴν ἐνοχλήν του. Καὶ ή καταδίκη τοῦ Στάλιν ἔφθασε
μὲν μέχρι συνεισταλμένης, θεθείας, ἀλλὰ πραγματικῆς καταδίκης
πασῶν τῶν σοβιετικῶν ἀστυνομικῶν καὶ ἀνακριτικῶν μεθόδων, ὅχι
ὅμως καὶ τῆς κομμουνιστικῆς δικαιοσύνης.

Η PENY MARTZ, ή νεαρά Ἀμερικανὴ ἀπόλογος τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκ-
κλησίας ποῦ περιοδεύει τὴν Εὐρώπην διδάσκοντας τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ,
συναντήθηκε στὸ Λονδίνο μετὰ ἐκπροσώπους τῶν «Τέντυ Μπούς» —μίας κι-
νήσεως ποῦ περιλαμβάνει ὅλα τὰ κακοποιὰ καὶ διεφθαρμένα στοιχεῖα τῆς
Ἀγγλίας. Ἐπάνω: Ἡ χαριτωμένη Ρένυ διαβάσει περικοπὲς ἀπὸ τὴ Βίβλο
ἐνῶ οἱ νεαροί, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ κήρυγμα, θαυμάζουν τὰ θέλητρά της.
(Paul Popper)

ΟΣΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ σταθμεύουν ἀντικανονικὰ στοὺς δρόμους τῶν Πα-
ρισίων μεταφέρονται ἀπὸ ρυμουλκὸ τῆς ἀστυνομίας στὰ περίχωρα. Ὁ
ἰδιοκτήτης, ἐκτὸς τοῦ προστίμου ποῦ καταβάλλει, ὀφείλει ν' ἀναζητήσῃ
τὸ αὐτοκίνητό του, κατὰ τὴν ἀστυνομικὴν δὴλωσιν, ἀκάπου εἰς τὴν Γαλλίαν.
(Express News)

ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΗΣ ΑΛΓΕΡΙΑΣ μετεφέρθησαν ρόλλοι συρματοπλεγμάτων
ποῦ θὰ τοποθετηθοῦν στὶς πόλεις καὶ τὶς ἀγροτικὲς περιοχὲς τῆς χώ-
ρας, γιὰ τὴν ἐνίσχυσιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ ἀμυντικοῦ τῆς συστήματος.
(Intercontinentale)

ΚΕΡΚΥΡΑ

Τό νησί τοῦ δρύλου καί τῶν ρεμβασμῶν

Γαλήνιο, ειρηνικό, ανθρώπινο τὸ Κερκυραϊκὸ τοπίο. Οἱ ἐλιές, τὸ κυπαρίσσι, οἱ πορτοκαλιές, τ' ἀμπέλια, οἱ λόφοι μὲ τις ἀπαλές γραμμές, τὰ λιθάδια μὲ τὴν ταπεινὴ θλάση. Κι' ὕστερα, οἱ ἡμεροὶ κόρφοι σπου ἐρχεται τὸ κύμα, ἀνάλαφρο, σὰ γυναικεῖο χάδι, καὶ λικνίζει τις θάρκες, τὰ καϊκια καὶ τις ἀνεμότρατες πρὸς ὀλοχρονίς, σχεδόν, θαλασσοδέρνονται, διεκδικώντας ἀπ' τοὺς μαγικούς θυθοὺς τοῦ Ἰονίου τοὺς θησαυροὺς τους. Ὡστόσο, σὲ κάποιες ἀπόμερες ἀκρογιαλιές μὲ τοὺς ἀπότομους θράχους, πρὸς ἀναδύονται—αὐστηροὶ καὶ ἀπόκοσμοι—μέσα ἀπὸ τὸ λευκοπράσινο κύμα, ἡ ἀπέραντη νερένια ἔκταση, κυβερνημένη ἀπὸ κάποιο θιασὸ χέρι, συνθέτει τὴν ἀσφαλή, ὅλες τις μοιραίες καὶ ἀναπότρεπτες ἀλλαγές, πρὸς τὸν ἐξέλιγμά της ἡ ἱστορία... Τώρα, ἡ σημερινὴ ζωὴ προσπαθεῖ νὰ βάλει καὶ τις δικές της πινελιές σ' αὐτὸ τὸν πίνακα, πρὸς μᾶς ἐρχεται ἀπὸ κάποιους ἄλλους καιροὺς.

Ἀπὸ ψηλά, τὸ μοναστήρι μὲ τοὺς ἀσπρὺς τοίχους, μὲ τις θαμπές παλαιῖκές εἰκόνες, μαυρισμένες ἀπὸ τὴν πολυκαιρία καὶ τοὺς καπνοὺς τῶν κεριῶν καὶ τοῦ λιθάνιου, ἐποπτεύει τὰ γύρω καὶ διαφυλάττει—μέσα στὴν κατανυκτικὴ σιωπὴ του—τὸν πανάρχαιο θρόνο. Μοναχικό, ἀτάραχο τὸ μοναστήρι, ἀκολουθεῖ τὸ δικὸ του νόμο, πρὸς ἐρχεται ἀπὸ τὰ θάθη τῶν αἰώνων—μνήμη ἀνεξίτηλη τοῦ ἱεροῦ θυζαντινοῦ μύθου.

ΑΝΑΜΝΗΣΗ ΑΛΛΟΤΙΝΗΣ ΔΟΞΑΣ...

Τὸ τοπίο ἀλλάζει ὅταν περάσεις τὸ κατώφλι τῆς πολιτείας. Κι' ἐδῶ ὑπάρχει ἡ ἴδια γαλήνη, πρὸς συναντᾶς, καθὼς ἀφήνεσαι νὰ χαθεῖς μέσα στὰ ἐρημικά μονοπάτια μὲ τις ἀγριοτριανταφυλλίες—ἡ ἴδια ρωμαντικὴ δι-

άθεση. Μόνο πρὸς αὐτὸ τὸ χῶρο, μὲ τὰ ψηλά, μελαγχολικά σπιτία, τοὺς στενοὺς δρόμους, πρὸς δὲν ἔχουν ἀρχὴ οὔτε τέλος, τὰ γραφικά «βόλτα» μὲ τις μυστηριακές σκιές, πρὸς κυκλοφοροῦν ἀθόρυβα καθὼς πέφτει τὸ σούρουπο, κυριαρχοῦν κάποιες ἄλλες παρουσίες, πρὸς θυμίζουν τις περιπέτειες αὐτοῦ τοῦ νηιοῦ μὲ τὴν παράξενη καὶ γοητευτικὴ μοῖρα. Ὑπερήφανα ἀρχοντικά, θυβισμένα στὴν σιωπὴ καὶ τὸ ρεμβασμὸ, ἐπιθλητικά κάστρα, πρὸς διασώζουν, ἴσαμε τὴν ἐποχὴ μας, τὴν ἀνάμνηση τῆς ἀλλοτινῆς δόξας τῆς Γαληνοτάτης Δημοκρατίας τοῦ Ἀδρία, μνήμειά καὶ κτίρια, πρὸς ἔστησαν, στὸ πρόσκαιρο σταμάτημά τους στὸ νησί, οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἀγγλοὶ, κι' ἀκόμη, αὐτὲς οἱ σκυθρωπὲς οἰκοδομές μὲ τὴν γκριζὰ πρόσοψη πρὸς λὲς καὶ ἀγωνίζονται νὰ φθάσουν στὸν ἥλιο, ἔτσι ὅπως ἦταν κάποτε κλεισμένες μέσα στὸν προστατευτικό, ἀλλὰ καὶ ἀσφυκτικό, συγχρόνως, κλοιὸ ἀπὸ τὰ τεῖχη, συνθέτουν τὴν εἰκόνα τῆς πολιτείας πρὸς ἔξησεν, ἔντονα καὶ αἰματηρά, ὅλες τις μοιραίες καὶ ἀναπότρεπτες ἀλλαγές, πρὸς ἔφερε στὸν ἐξέλιγμά της ἡ ἱστορία... Τώρα, ἡ σημερινὴ ζωὴ προσπαθεῖ νὰ βάλει καὶ τις δικές της πινελιές σ' αὐτὸ τὸν πίνακα, πρὸς μᾶς ἐρχεται ἀπὸ κάποιους ἄλλους καιροὺς.

Βιάζεται ν' ἀποτυπώσει καὶ τὴ δική της «αἰσθητική», σ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο μὲ τὰ ἀθρόα χαρακτηριστικά. Μὰ ἡ Κέρκυρα ἀρνείται πεισματικά νὰ δεχτεῖ τὴν παραχάραξη τῆς φυσιογνωμίας της. Μιάς φυσιογνωμίας, πρὸς δὲν τὴ δημιουργήσεν ἡ ἐπιπόλαιη διάθεση μιᾶς στιγμῆς, ἀλλὰ ἡ ἐνσυνείδητη ἐνέργεια αἰώνων.

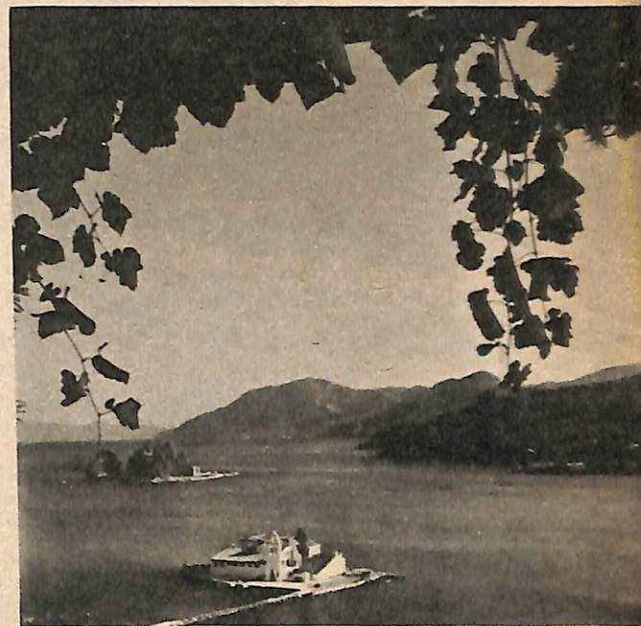
ΨΙΘΥΡΟΙ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ...

Περιδιαβάζοντας τις νύχτες στὰ ἀπόμερα κορφάκια «καντούνια», τὴν ὥρα πρὸς τὸ φεγγάρι ἀργονπλέει στὸν κρυστάλλινον οὐρανὸν κι' ἀπὸ τοὺς ὕγρους κήπους ἀνεβαίνει ἡ μεθυστικὴ εὐωδία τῶν γιασεμιῶν, θὰ τύχει ν' ἀκούσεις κάποιους δισταχτικούς ψιθυροὺς νὰ σὲ κυκλώνουν. Κ' οἱ ψιθυροὶ αὐτοὶ—ἀν εἶσαι προετοιμασμένος νὰ τοὺς προσέξεις—θ' ἀρχίσουν, σιγὰ—σιγὰ, νὰ δυναμώνουν. Νὰ

παίρνουν μιὰ συγκεκριμένη μορφή. Νὰ γίνονται λόγια νοσταλγικά κι' ἀλλόκοσμα, πρὸς θὰ μιλοῦν γιὰ τὰ περασμένα. Ἔτσι, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβεις, χωρὶς καν νὰ τὸ ἐπιδιώξεις, θὰ μάθεις τὸ παραμῦθι τοῦ Νησιοῦ, πρὸς σὲ μιὰν εὐτυχισμένην ὥρα τῆς δημιουργίας, ἀναδύθηκε ἀπὸ τὰ Ἰόνια κύματα. Θ' ἀκούσεις γιὰ τὸ χαρούμενο καὶ φιλόξενο παλάτι τοῦ Ἀλκινόου, μὲ τὸ χάλκινο κατώφλι καὶ τις δόχρυσες θύρες. Γιὰ τοὺς σιδερόφραχτους στρατιώτες τοῦ CHARLES D'ANJOU. Γιὰ κουρσάρους καὶ γιὰ κατακτητές, πρὸς ἔφθαν ἀπὸ τις τέσσερις ἄκρες τῆς Μεσόγειας θάλασσας, γιὰ νὰ πατήσουν τὰ κάστρα του.

Γιὰ τοὺς Βενεταίους ἀρχόντες, πρὸς τετρακόσια δόκκληρα χρόνια δυνάστευαν τὸ χῶμα καὶ τις ψυχές του. Γιὰ τοὺς Τούρκους, τοὺς Ρώσους καὶ τοὺς Γάλλους, πρὸς πέρασαν, ἄλλοι σὰ «φίλοι» κι' ἄλλοι σὰν ἐχθροὶ. Γιὰ τὴν ξανθοὶ φύλη τῶν Ἀγγλων, πρὸς ὅταν ἦρθαν σὰν «προστάτες» στὰ Νησιά τοῦ Ἰονίου, λησμονήσαν καὶ τὴν ἱστορία τους καὶ τὸν ἑαυτὸς τους!... Κ' ἔπειτα, καθὼς οἱ μυστικὲς φωνὲς δλοένα καὶ θὰ σέθηνουν, ἔνα ἀόρατο χέρι θ' ἀνοίξει τις θαρεῖες πόρτες τῶν σπιτιῶν καὶ θὰ ἴδεις τὰ ἑσωτερικά τους μὲ τὴ λεπτὴ ἐπίπλωση, τοὺς θολοὺς καθρέφτες, τις ἀσπληρὲς προσωπογραφίες τῶν προγόνων, πρὸς εἶχαν διαπρέψει στὴν Πολιτική, στὰ Γράμματα, στὴν Ἐπιστήμη, στὴν Τέχνη, στὸς πολέμους. Κ' ἐκεῖ θὰ λησμονηθεῖς, ἐξφυλλίζοντας παλαιὰ βιβλία, θαυμάζοντας ἐγγρωμὲς χαλκογραφίες, ἀκούγοντας στὸ πιάνο κάποιον παθητικὸν NOCTURNE τοῦ CHOPIN ἢ παρακολουθώντας μιὰν ἡρεμὴ συζήτηση γιὰ τοὺς Γάλλους ἐμπρεσιονιστές, γιὰ τὴ μουσικὴ τοῦ DEBUSSY, ἢ γιὰ τὸ τελευταῖο βιβλίο τοῦ Καζαντζάκη. Κι' ὅταν θ' ἀποφασίσεις νὰ ξαναπάρεις τοὺς δρόμους, ἢ ὥρα θὰ νὰ περασμένη. Στὴν ταξέρνερ, μὲ τὰ θολωτὰ ταξάνια, κάποιες ἀργονπορημένες συντροφίες θὰ τραγουδοῦν λησμονημένες καντάδες. Κ' οἱ φωνές, σίγουρες, γεμάτες, θὰ σοῦ ὑπεθυμίσουν, πρὸς ἡ μουσικὴ γιὰ τὸν Κερκυραῖο δὲν εἶναι μιὰ πολυτέλεια, ἀλλὰ μιὰ ἀνάγκη—μιὰ ἀνάγκη ψυχική.

Πίσω ἀπὸ τις κλειστὲς γρίλλες, ἀγρυπνες

ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΟΝΗΣΙ, ΣΤΟΛΙΔΙ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

εἰ καρδιές χτυποῦν στὸ ρυθμὸ τοῦ τραγουδιοῦ...

Μὲ τὸ ξημέρωμα, τὸ σκηνικὸ ἀλλάζει. Ἡ γοητεία τῆς νύχτας, πρὸς εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ φαντάσματα καὶ μνήμες, παραχωρεῖ τὴ θέση της στὸ ἀνένδοτο κόχλασμα τῆς ζωῆς. Πίσω ἀπὸ τὰ θουνὰ τῆς Ἠπείρου, ὁ ἥλιος κἀνει τὴν πρώτη του ἐμφάνιση. Ἡ θάλασσα γαλήνια, σὰ λίμνη. Στὴν ἀκύμαντη ἐπιφάνειά της καθρεφτίζεται ὁ ἐπιθλητικὸς καὶ σύμμετρος ὄγκος τοῦ παλαιοῦ βενετσιάνικου κάστρου. Οἱ κῆποι καὶ οἱ πλατεῖες ἐμπνούν μέσα στὴν πρωϊνὴν καταχνιά. Τὸ καμπαναριὸ τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος, μὲ τὴν κόκκινη κουκούλα του, λογχίζει τὸ ἄπειρο, ἐνῶ τὸ γερασμένο ρολοὶ του χτυπάει ρυθμικά τις ὥρες.

Απὸ τις ἀφετηρίες ξεκινοῦν τὰ λεωφορεία. Τὸ κίτρινο χρῶμα τους, δίνει ἕναν ζωηρὸ καὶ ζεστὸ τόνο. Στὸ λιμάνι σφυρίζει ἡ σειρήνα ἐνὸς καραβιοῦ. Ἀνοίγουν βιαστικά τὰ πρῶτα παράθυρα. Ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς ἐξοχῆς, φθάνουν τὰ κάρρα καὶ τὰ γαϊδουράκια φορτωμένα λαχανικά καὶ φρούτα. Μιὰ ποικιλία χρωμάτων, πρὸς ἐξαπνίζει τὴν ὄραση. Οἱ βιτρίνες τῶν καταστημάτων διαφημίζουν καὶ πάλι διακριτικά τὸ ἐμπόρεμά τους. Ἔργα λαϊκῆς χειροτεχνίας, θαλαμῶνα ἀπὸ ἐπιδέξια χέρια, ἀσημένια ἀντικείμενα—παλαιὰ κορφατικὴ τέχνη—μικρὰ ἀγγεῖα καὶ κομποτεχνήματα, δουλεμένα σὲ ἐξέλιξι, στὰ ξενοδοχεῖα ἐτοιμάζονται νὰ δεχτοῦν τοὺς «ξένους».

Θάρβουν μὲ τὸ πλοῖο τῆς γραμμῆς, μὲ τὸ ἀεροπλάνο τῆς ΤΑΕ, μὲ τὸ φέρρυ—μπῶτ, πρὸς συνδέει τὴν Κέρκυρα μὲ τὴν Ἠγουμενίτσα. Ἔνα καράβι μὲ Γερμανοὺς περιηγητὲς ἀράζει, γιὰ λίγες ὥρες, στὸ λιμάνι. Βιαστικά οἱ τουρίστες πέρασαν ἀπὸ τὰ δυὸ Μουσεῖα—τὸ Ἀρχαιολογικὸ καὶ τὸ Σινοῖσπανικὸ—ἀπὸ τὰ Ἀρχεῖα καὶ τὴν Βιβλιοθήκη. Ὑστερα μπηκαν στ' αὐτοκίνητα, πρὸς περίμεναν στὴν σειρὰ μὲ τοὺς ξεναγούς, καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ Ἀχιλλεῖο, τὴν Παλιοκαστρίτσα, τὸν Ὑψο. Εἶναι τὰ τρία σημεῖα, πρὸς διαφημίζει, κυρίως, ὁ Τουρισμός, καὶ πρὸς συνήθως ἐπισκέπτονται οἱ «ξένοι». Μιὰ τελευταία ματιά στὸ Κανόνι. Ἀπὸ κεῖ θὰ ἴδουν τὸ Ποντικόνησι. Τὸ «Νησί τῶν Νεκρῶν» τοῦ BOECKLIN, ἢ τὸ πε-

Οί ειρηνικές ακρογιαλιές που φιλοξένησαν τόν 'Οδυσσέα

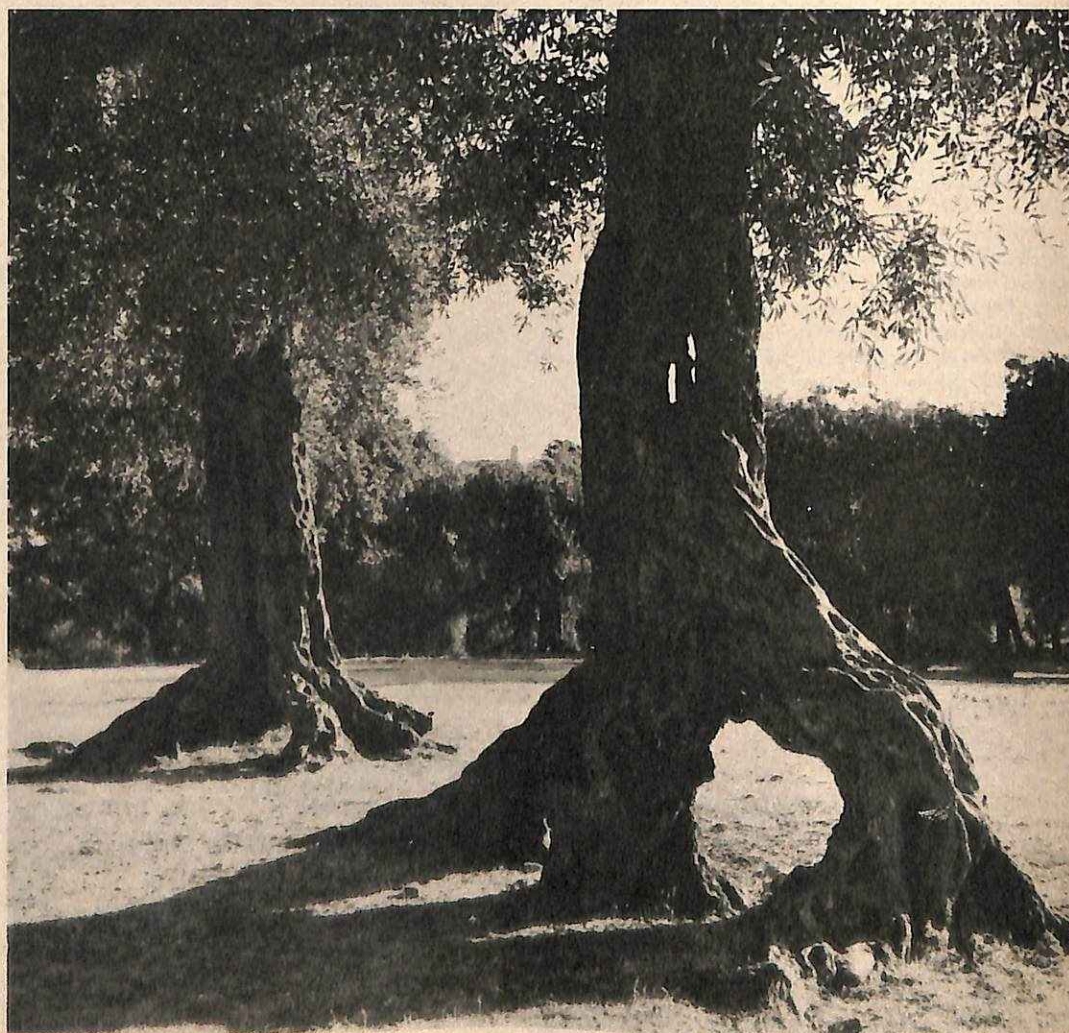
ΕΡΜΟΝΕΣ : Η ΕΡΗΜΗ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ ΠΑΡΑΛΙΑ ΠΟΥ ΔΕΧΘΗΚΕ —ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΘΥΛΟ— ΤΟΝ ΟΔΥΣΣΕΑ

Κάποια μέρα ήρθε στο χωριό ένας ξένος. Χαιρέτησε φιλικά τούς ναυτικούς και τούς ψαράδες, ανέθηκε στο κάστρο, χάριδεψε τις πέτρες του, έκοψε αγριολούλουδα, κ' ύστερα πήρε το κακοτράχαλο μονοπάτι, που τόν έδγαλε στην ακρογιαλιά. Έκει έμεινε ώρα πολλή, ξαπλωμένος, παρακολουθώντας τα παιχνίδια των κυμάτων, ώσπου μιά συγκίνηση πρωτόγνωρη συνεπήρε την ύπαρξή του. Σηκώθηκε, γδύθηκε και παραδόθηκε στη θαλασσινή γοητεία. Γύρω του ανέβαινε «τό θαθύ και μελαγχολικό τραγούδι των νερών»... Όταν αργότερα γύρισε στο χωριό, κάθισε σιωπηλός σ' ένα τραπέζι. Από τα στίπια έσθαναν οι απόμακρες φωνές των ανθρώπων. Κάποιος του μίλησε, ένας άλλος του πρόσφερε ένα ποτήρι κρασί, και τότες ο ξένος άρχισε να διηγείται μιά παράξενη ιστορία. Είπε για μιά θυθισμένη πολιτεία, που τη σκεπάζουν τά φύκια, για τά παλάτια της, για τούς ναούς της, για τή μαρμαρόχτιστη αγορά της. Είπε κι' άλλα πολλά. Κι' όσο μιλούσε τόσο τά μάτια του έλαμπαν κ' ή φωνή του έτρεμε. Οί άλλοι τόν κοίταζαν παραξενεμέ-

νωμένο καράβι του 'Οδυσσέα, όπως έπιμέλουν να τó λένε, μά που δέν έχει καμιά σχέση ούτε με τó ένα, ούτε με τó άλλο. Κι' έπειτα τó πλοίο θά ξαναπάρει τή ρότα του. Κ' οι περιηγητές θά γυρίσουν στην πατρίδα τους και θά μιλούν για τήν Κέρκυρα, χωρίς, όμως, να τήν έχουν γνωρίσει! Γιατί τó Νησί με «τές μύριες όμορφάδες» φυλάει βαθιά κρυμμένο τó μυστικό του, για κείνους, που, με ύπομονή, με γνώση και ευαισθησία θά γίνουν άξιοι να τó κατακτήσουν. Κι' αυτοί δέν είναι, θέβαια, οι θιαστικοί, που γυρεύουν τις εύκολες κ' έφήμερες συγκινήσεις, ούτε οι άπροετοίμαστοι. Χρειάζεται μιά συστηματική προετοιμασία, για να επικοινωνήσεις με τήν ψυχή του.

... ΜΙΑ ΒΥΘΙΣΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Υπάρχει, εκεί κατά τά βορεινά του νησιού, ένα ρημαγμένο κάστρο. Κισσοί και περιπλοκάδες έχουν σφιχταγκαλιάσει τις θάρειες, γκρίζες πέτρες του. Στα πόδια του άναπαύεται ένα ειρηνικό, ψαράδικο χωριό— τó Κασώπι. Σήμερα ή παλιά του ιστορία έχει σχεδόν λησμονηθεί. Μά κάποτε τó κάστρο τούτο προστάτευε μιά φημισμένη και πλούσια πολιτεία, που πρώτος, από τούς αρχαίους, τήν αναφέρει ο Κικέρων. Τώρα όλα έχουν χαθεί μέσα στην άχλύ του χρόνου. Κ' ή δόξα και ή δύναμη και ό πλούτος. Μένει μονάχα ό θρύλος, που τόν ψιθυρίζει τó κύμα, καθώς λικνίζει τις ψαρόβαρκες, που είναι άραγμένες στους δυό κόρφους του χωριού. Στα μικρά καφενεδάκια, με τούς άσβεστωμένους τοίχους και τις κληματαριές, έρχονται, τó δειλινό, να ξαποστάσουν οι λιοκαμένοι ναυτικοί, με τά πρόσωπα τ' άργασμένα από τήν άλμύρα της θάλασσας. Σοβαροί και λιγομίλητοι καπνίζουν τήν πίπα τους και κοιτάζουν κατά τó πέλαγο. Στην άκροθαλασσιά οι ψαράδες μπαλώνουν τά δίχτυα τους...

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ: ΟΙ ΘΕΟΡΑΤΕΣ ΕΛΙΕΣ —ΑΠ' ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

νοι. Κανείς δέν τολμούσε να τού αντιμιλήσει, κι' άς μην είχαν δει ποτέ τους αυτοί τή θουλιαγμένη πολιτεία, τόσες γενεές ριζωμένοι σε τούτο τó χωριό. Κ' ήταν ένας ξένος που άνακάλυψε τó μυστικό της —έναν άνθρωπο που ήρθε από μακριά. Ένας άνθρωπος, όμως, που ήξερε να βλέπει κάτω άπ' τήν επιφάνεια και να προχωρεί στην ουσία των πραγμάτων.

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΟ ΧΩΡΙΟ

Αυτή τή γοητευτική περιπέτεια της άναζήτησης έρχονται να δοκιμάσουν κ' οι κουρασμένες ψυχές της Εύρώπης. Σε μιάν ήσυχη άμμουδιά, κάτω άπ' τις άσημένιες έλιές, ένας δαιμόνιος έπιχειρηματίας έστρεψε τις ψάθινες καλύβες του. Ένα μικρό ποταμάκι με ξυλινο γεφύρι, μιά στρογγυλή πίστα, που τά θράδσα θυμίζει «λούνα-πάρκ», ένα μπάρ με μιά ζωτική στέγη, ή υπαίθρια τραπέζα-ρία, ό ήλιος, ή μυρουδιά της θάλασσας και της άγριας θλάστησης —αυτό είναι τó περίφημο χωριό της «Μεσογειακής Λέσχης». Χιλιάδες Γάλλοι, Βέλγοι, Όλλανδοί, Άγγλοι, Σουηδοί, έρχονται κάθε καλοκαίρι για να λησμονήσουν και να λησμονηθούν. Βουτούν στη θάλασσα, ξαπλώνονται στον μεσογειακό ήλιο, κυνηγούν τή δυνατή συγκίνηση στους πολύχρωμους βυθούς, ντυμένοι τήν άλλόκοτη άρματώσιά τους. Και τή νύχτα —τὴν ώρα που τó τραγούδι των τζιτζικιών γίνεται σιωπή— χορεύουν, παίζουν, έρωτεύονται με τήν άθώοτητα των πρωτοπλάστων... Έδω ό άλλος κόσμος δέν υπάρχει. Η φωνή του σταματάει στο καλαμένιο περίφραγμα, που ζώνει τήν «ιδιόκτητη περιοχή» του ιδιόρρυθμου χωριού. Όλα διαλύονται κάτω άπ' τó μετέωρο φώς, και γίνονται άτμός, φευγαλέα άνάμνηση, δειρο. Έτσι, σιγά-σιγά, οι άνθρωποι άνακαλύπτουν τήν περιοχή της ειρήνης...

Σ' αυτό τó άπόμερο χτήμα του Ύψου, με τις άσπρες κουκουβάγιες και τούς θρύλους που τó κατοικούν, σ' αυτές τις άπόκοσμες γωνιές, που, όταν πυκνώνει τó σκοτάδι, κυκλοφορούν οι σκιές κάποιου παλιού παραμυθιού, ήρθε ό σύγχρονος 'Οδυσσέας ν' άράξει τήν άπόγνωσή του. Τό θασανισμένο κορμί του δέχεται τó χάδι του ήλιου, και κάποια άόρατη Ναυσικά λικνίζει τήν καρδιά του. Κ' οι μέρες περνούν. Κι' όταν τó κόκκινο τρεχαντήρι θά τόν ξαναφέρει στους πολύθροους δρόμους του κόσμου, τότε θά καταλάβει πώς κάτι έχει ριζώσει μέσα του, και κάτι έχει αλλάξει.

...Στό σύνορο Άνατολής και Δύσης, στην είσοδο άκριβώς της Άδριατικής, στέκει θιγλάτορας και άκραίο φυλάκιο της έλληνικής γης, ένα Νησί. Τό έμνησαν οι ποιητές, τó ζήλεσαν πολλοί, τó πάτησαν και τó κούρσεψαν, από τά πανάρχαια χρόνια έσαμε σήμερα, λογίων-λογίων έχ'τροί. Γνώρισε περιπέτειες κι' άλλαξε κυριάρχους, που άφησαν θαθεία σημάδια από τó πέρασμά τους. Μά εκείνο διαφύλαξε άναλλοίωτη τή φυσιογνωμία του και άπαραβίαστη τήν ψυχή του. Είναι ή Κέρκυρα, τó νησί του θρύλου και των ρεμβασμών.

Μ. Ι. ΔΕΣΥΛΛΑΣ

ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ ΡΟΖΙΑΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΣΑΝ ΤΙΣ ΓΕΡΙΚΕΣ ΕΛΙΕΣ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ

Τρία μεγαλοπρεπή ανάκτορα τής Κέρκυρας

τους στις πνοές που ψιθυρίζουν μέσ' στα φυλλά-
ματα, ενώ ο φλοίσβος του κύματος συμμέλπεται
μέ τους ψιθύρους στο άμεριμνο κι' απλό τραγού-
δι του υπαίθριου κάλλους!

Φεύγοντας, έχεις ονειρώδη την αίσθησι πώς
προσπέρσες ένα μαγικό κρησφύγετο εύτυχίας...

ΤΟ ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ

Ἄλλὰ γιὰ τὸ «Ἀχιλλεῖο» τί νὰ πῇ κανεῖς;
Πῶς νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ περιγράψῃ ἐκεῖνο πού ἡ
φαντασία μόνο νὰ τὸ χαρῇ μπορεῖ, κι' ὄχι νὰ
τὸ σπουδάσῃ;

Δὲν εἶναι ἐδῶ ἡ συσσώρευσι τῶν ἐτῶν πού με-
γαλῶνι τούς τίτλους του. Ἡ διάχυτη ψυχὴ μιᾶς
λυπημένης αὐτοκράτειρας εἶναι πού τὸ ἰσκιώνει
καὶ κυβερνᾷ ἀκόμη τὴν ποιητικὴ μελαγχολία
τοῦ περιβάλλοντος. Μιᾶς αὐτοκράτειρας πού ὑ-
πῆρξεν ἡ ἐνσάρκωσι τῆς ἐσωτερικῆς γαλήνης καὶ
τοῦ ἀπόκοσμου οὐραίου, καὶ πού μπόρεσε, μὲ τὸ
ἀνάκτορο καὶ τὸ ἀπέραντο ἄλσος πού τὸ περι-
βάλλει, νὰ δώσῃ ἀκριβῶς μιὰν ὑλοποίησι τῆς
θεσπέσιας ὁμορφιάς καὶ τοῦ τραυματισμένου με-
γαλείου πού τὴν κυβερνοῦσαν.

Τὸ «Ἀχιλλεῖο» ἀριθμεῖ μόλις 65 χρόνων ζωῇ.
Γιὰτὶ μόλις τὸ 1891 τὸ ἔκτισε, διώροφο καὶ σὲ
πομπικὸ ρυθμὸ, κυκλωμένο ἀπὸ περιστύλια καὶ
ἐξώστες, ἡ Ἐλισάβετ τῆς Αὐστρίας, ἡ τραγικὴ
βασίλισσα πού ἐλάχιστες φορὲς μπόρεσε νὰ τὸ
χαρῇ, ἀφοῦ ἓνα στίλεττο ἀνόσιου δολοφόνου κα-
ραδοκοῦσε, στὶς δὺς τῆς λίμνης τῆς Γενεύης, νὰ
μνηστὴρ τὴν καρδιά της...

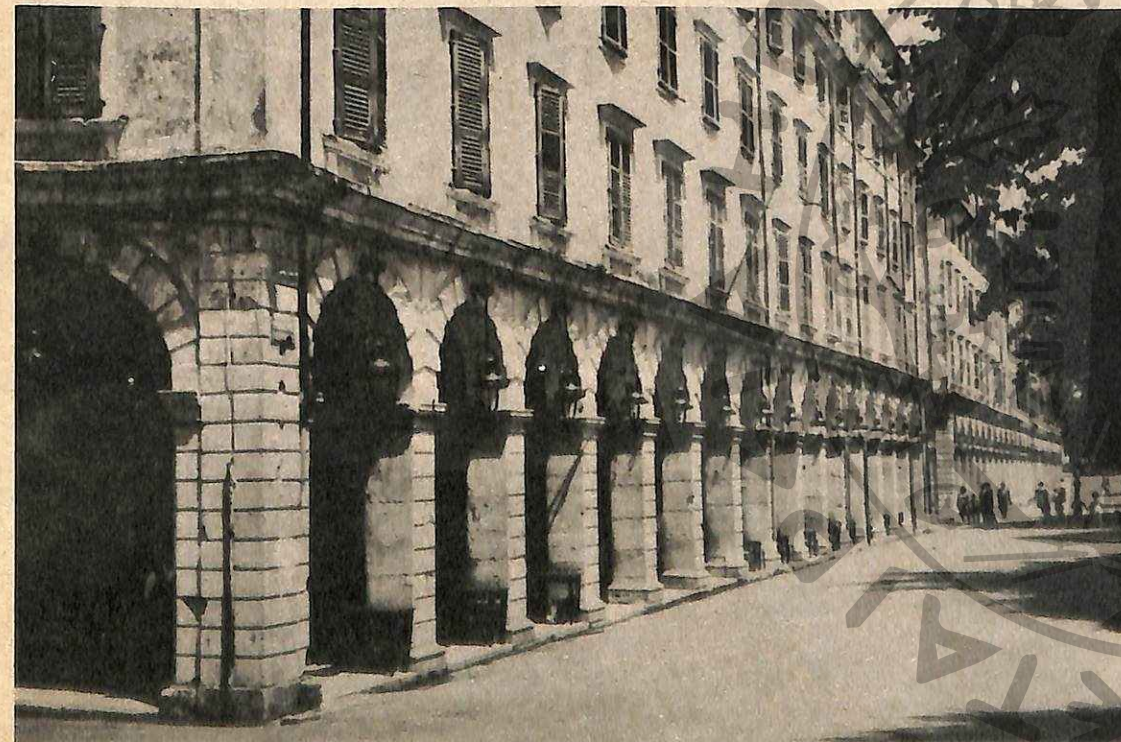
Τὸ 1907 τὸ ἀγόρασε ὁ τότε καίзер τῆς Γερ-
μανίας Γουλιέλμος ὁ Β'. Ἀλλὰ τὸ «Ἀχιλλεῖο»
δὲν τὸν ξέρει, τὸ «Ἀχιλλεῖο» δὲν ἀπηχεῖ ἄλλο
ἀπ' τὴ θύμησι ἐκείνης, πού ἡ ζωὴ της ὑπῆρξε μιὰ
σκεπασμένη ὁδὸς καὶ ἡ ψυχὴ της ἓνα ποίημα
λύπης καὶ ὁμορφιάς!

Ἡ παλιὰ αἴγλη του δὲν διατηρήθηκε βέβαια
σ' ὅλη της τὴν λαμπρότητα. Κι' ἡ κατοικὴ πε-
ρίοδος, μαζί μὲ τὴν ἀνωμαλίαν τῆς μεταπελευθερω-
τικῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς ἀφῆσαν τὰ ἴχνη τους... Ἀλ-
λὰ τὸ ἀρώμα, ἡ γοητεία, ἡ ποίησι, αὐτὰ δὲν θραύ-
ονται. Μένουν, πιὸ διάχυτα μάλιστα, μὲ περισσό-
τερο γοητεύουσαν διεισδυτικότητά.

ΤΟ ΒΕΝΕΤΙΑΝΙΚΟ «ΝΕΟ ΦΡΟΥΡΙΟ» ΧΤΙΣΜΕΝΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

(Φωτ. Ν. Κόκκαλη — Κέρκυρα)

ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΕΣ «ΑΡΚΑΝΤΕΣ» ΠΟΥ ΣΤΟΛΙΖΟΥΝ ΤΑ «ΒΟΛΤΑ» ΤΗΣ ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΕΙΑΣ

ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΙ ΤΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΟΥ ΤΟΠΙΟΥ, «ΤΑ ΜΟΥΡΑΓΙΑ», ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΙΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ ΓΙΑΛΛΙΝΑ

Βαρύ, μεγάλο καὶ ἀρχαιοπρεπές, ἐπιβάλλεται
μὲ τὴ σκυθρωπὴ του σοβαρότητα καὶ τὸν
γεωργιανὸ του ρυθμὸ, στὴ δυτικὴ πλευρὰ
τῆς Σπιανάδας, τὸ ἀνάκτορο τῶν Ἀγίων Μιχαὴλ
καὶ Γεωργίου...

Ὁ ξένος-τουρίστας πού θὰ μῆ μῆσα μὲ τὴ
διάθεσι τῆς ἀπληστής διασύνεσι καὶ τῆς ἐπιπόλαι-
ης περιέργειας, γιὰ ν' ἀποθηκεύσῃ στὶς ἀτακτες
ἐντυπώσεις του μερικὲς μνῆμες ἀκόμη, ὅσες εἶν'
ἔτοιμα νὰ τοῦ προηθεύσῃ τὰ δύο μουσεῖα τῆς
Κέρκυρας, Ἀρχαιολογικὸ καὶ Σινιοαπανικὸ, πού
στεγαζότανι στὸ ἀνάκτορο. Ὁ ἐντόπιος φιλότε-
χνος ἢ διανοούμενος θὰ τὸ ἐπισκεφθῇ μὲ τὴν ἡ-
ρεμὴ συγκέντρωσι τοῦ μελετητοῦ, ν' ἀναδιψῇ
στὰ Ἀρχεῖα τῆς Ἰόνιας Γερουσίας, νὰ ἐρευνήσῃ
στὸ πολύτιμο ἀρχαιοφυλακεῖο ἢ νὰ μελετήσῃ τὴν
αἰδοῦσα τῆς Δημοτικῆς βιβλιοθήκης — ὑπηρεσί-
ες πού στεγαζότανι στὸ ἴδιο μέγαρο.

Ἀλλὰ τὸ ἀνάκτορο, σὰν κτίριον, σὰν ἀτμό-
σφαιρα, σὰν μνημεῖο δὲν θὰ μὴν ἐρεῖ ν' ἀσκήσῃ
στὴ φαντασία του καμμιὰν ἀπὸ τὶς ἐξουσιαστικὲς
ἐκείνες ἐπιδράσεις, πού ἐγνώρισαν οἱ παλαιό-
τεροι κάτοικοι. Ἐχουν καὶ τὰ κτίρια τὴν ἐπικί-
νδυν νά τὴν ἐρεῖ, τὴ μέση καὶ ἀδιάφορη ἡλικία
τους, τὰ ἴσχυα γηρατειά... Τὸ ἀνάκτορο τῶν Ἀ-
γίων Μιχαὴλ καὶ Γεωργίου εἶναι σήμερὰ ἓνα ἐν-
διαίτημα τέχνης καὶ γνώσεως, ἔρμαιο τὴν ἐπι-
θυμία οἰουδιόποτε.

Δὲν ἦταν ὁμοῦ ἴδιο καὶ παλαιότερα, ἀπὸ τὴν
ἑνωσι τῶν Ἐπτὰ Νησιῶν καὶ ὕστερα... Οἱ μεγά-
λες του αἰθουσες ὑπῆλθαν σὲ ἀδιατάρακτη ἡ-
ρεμία καὶ οἱ πύλες του ἔμεναν μόνιμα κλειστές.
Τὰ ἀνάγλυφα τῆς προσόψεως ἐφῆσυχάζαν μέσ'
στὴν ἀμαύρωσι πού τοὺς φιλοδαρῶσεν ἡ πάρο-
δος τοῦ καιροῦ καὶ ἡ ἀθροιστικὴ τοῦ ὅλου λίθι-
νου καὶ βωβοῦ ὄγκου ὑπέβαλλε ἓνα ἄλλο συν-
αίσθημα στοὺς περιηγητὰς τῆς Σπιανάδας. Μιὰ
φαινομενικὴ ἐγκατάλειψι, μιὰ αἰσθησι ἀπόστα-
σης καὶ σεβασμοῦ, μιὰ διάχυτη ὀρμη περιέρ-
γεια... Πῶς νῦναι τάχα οἱ αἰθουσες καὶ τὰ
χρυσὰ φατνώματα καὶ τὰ πολυτελῆ ἐπιπλά! Γι-
ατὶ τὸ κτίριον αὐτὸ ἦταν ἀνάκτορο τοῦ Ἑλληνικοῦ
βασίλειος. Ἀνάκτορο πού θὰ τὸ νόμιζες τελείως
ἐγκαταλειμμένο, ἂν δὲν δεδαίονε τὸ ἀντίθετο ἡ
παρουσία τῶν θυρωρῶν καὶ τῶν ἐπιστατῶν καὶ
τῶν κλειδούχων. Καὶ ξάφνου, μιὰ φορὰ τόσο, δ-
ταν ὁ βασιλικὸς ἐρευνε σὲ ταξίδι πρὸς τὴν Εὐρώ-
πη, ἢ δταν ἐπέστρεφε ἀπὸ κεί, στὴ λιγοήμερ-
στάθμευσί του, τὸ μνημεῖον ἐνδιαίτημα ἐμψυχώνο-

ταν, οἱ πύλες του ἀνοίγαν, τὰ ἐπιμήκη παράθυ-
ρά του φωτίζονταν καὶ οἱ μεγάλες του αἰθουσες
γνώριζαν τὴν κίνησι, καὶ τὸ θόρυβο, καὶ τὴ λάμψι
καὶ τὶς λαμπρὲς στολές, καὶ τὶς ὑποδοχὲς τὶς ἐ-
πίσημες, ἐνῶ τὸ πλήθος μαζεῦοταν περιέργο
σὲ ἀπόστασι καὶ τροφοδοτοῦσε τὴν περιέργειά
του, χωρὶς ἐλπίδα νὰ μπορέσῃ κάποτε νὰ μῆ
μέσα, νὰ ἰδῇ, νὰ χαρῇ, νὰ τὸ ζήσῃ.

Ἦταν ἡ δεύτερη περίοδος τοῦ ἀνακτόρου.
Ἡ μέση του ἡλικία. Ὑπῆρξε ὁμας καὶ ἡ πρώτη,
ἡ ἐπικίνδυνη, ἡ νεώτερη. Ἀλλὰ ἦταν τότε ἡ χρῆσι
του καὶ διαφορετικὰ ἐντελῶς τὰ αἰσθήματα πού
ἐνέπνεε.

Γιὰτὶ δὲν ἦταν ἓνα κτίριον μόνο σκυθρωπὸ,
οὔτε μόνον ἓνα παλάτι, ἀθόρυβο καὶ ἀπλησίαστο,
ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ ἐστία τῆς δύναμης, τὸ στέ-
γαστρο τῆς ἐξουσίας, τὸ σμῆμα τῆς δεσποτείας
καὶ τῆς ἐπιβολῆς. Διαδεχόμενι τὴ Βενετία στὴν
κυριαρχία τῆς Κέρκυρας, ἡ Ἀγγλία, ἀναλαμβάν-
οντας τὴν πρὸς τὰς ἰσχύας τοῦ νησιοῦ σύμφωνα μὲ
τὴ συνθήκη τοῦ 1815, δὲν περιοριζόταν πλέον
στὸ βενετσανικὸ «Ἀνάκτορο Κορυφῶν». Ἦθελε
νὰ ἰδρύσῃ καὶ δικὸ τῆς κτίριον, ἀντάξιον τοῦ αὐ-
τοκρατορικοῦ μεγαλείου της. Κι' ὕστερα ἀπὸ τὸ
Σύνταγμα τῶν Ἡνωμένων Κρατῶν τοῦ Ἰονίου,
τὸ καινούργιον ἀνάκτορο χρειαζόταν περισσότερο.
Γιὰ νὰ ἐπισημοποιηθῇ ἐμφανεστερὰ ἡ πρόθεσι τῆς
διάρκειας, γιὰ νὰ χαλκωθῇ στερεώτερα ἡ πρόφα-
σι τῆς προστασίας σὲ πρόθεσι ἀποικίας...

Κι' ἔτσι κτίσθηκε, ἀπὸ τὸ 1817 ὥς τὸ 1823,
τὸ «Παλάτιον τῶν Ἀγίων Μιχαὴλ καὶ Γεωργίου»,
ὅπως σημειῶναι ὅλα τὰ ἐπίσημα ἐγγράφα τῆς
Ἀρμοστείας.

Πολὺ ἀλλιώτικη βέβαια, τόσο διαφορετικὴ, ἡ-
ταν τότε ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ κτιρίου. Ἐκεῖ μέσα
ἤδρευαν ἡ ἐπιβολὴ καὶ ἡ ἐξουσία, ἡ λαμπρότητα
καὶ ἡ ἰσχύς. Ἀπὸ κεί μέσα ἐδῶσαν οἱ διαταγές
πού ποτὲ δὲν μποροῦσαν νὰ ἔχουν τίποτε καλὸ
γιὰ τὸν τόπο. Ἀπὸ κεί μέσα ἐκπορεύονταν οἱ
ὁδηγίες πρὸς τὴν μυστικὴ ἀστυνομία, ἐναντίον
κάθε «ἐνωτικοῦ», πού τὸν ἐξαπέστελναν στὰ νη-
σάκια τῶν Ἀντικυθῆρων καὶ τῶν Ὀθωνῶν ὡς ὑ-
ποπιτο καὶ ἐπικίνδυνον. Ἀπὸ κεί ἐδῶσαν οἱ ἐν-
τολές γιὰ τὶς κατ' οἶκον ἐρευνες κι' ὅλες ἐκείνες
γενικὰ τὶς ἐνέργειες πού ἔκαναν τὸν ἑλληνικὸ
πληθυσμὸ νὰ νιώθῃ ὅλη τὴν ἀνηλεότητα τοῦ ζυγοῦ,
ἐνῶ στὴν ἐπιφάνεια ἐπέπλεε τὸ χαμόγελο καὶ ἡ
θωπεία τῶν λόγων, χωρὶς νὰ λείπουν καὶ οἱ ἀρι-
στοκρατικὲς ἐσπερίδες, πού ἔκαναν τὸ αὐστηρὸ

κτίριον νὰ ζῇ τὴν αὐταπάτη μιᾶς ξένοιαστης κοι-
νωτικότητας...

Δὲν ἔλειπον βέβαια οἱ χρηστοὶ καὶ οἱ φιλοδι-
καιοὶ καὶ οἱ σῶφρονες ἀρμοσταῖ. Ἀλλὰ τὸ πα-
λάτι τῆς ἐξουσίας εἶχε πιά στοιχειώσῃ ἀπ' τὴν
περίσσεια τῆς αὐθαιρέσις κι' ἔμεινε στὴ λαϊκὴ
ψυχὴ σὰν ἄντρο ἀπειλῆς καὶ δεσποτείας, πού ὅσο
κι' ἂν φρόντιζε γιὰ τὴν διαίτησί της, δὲν μπόρεσε
νὰ διατηρηθῇ περισσότερο ἀπὸ πενήντα χρόνια...
Ἐχουν καὶ τὰ κτίρια τὴν ἱστορία τους!

ΤΟ «ΜΟΝ ΡΕΠΩ»

Ὅπως πολὺ σωστὰ ἔγραψε κάποιος, ὁ χαρα-
κτηρισμὸς «ἀνάκτορος» ἡ παλάτι θὰ ἦταν βαρὺς
προκειμένου γιὰ τὸ εἰδωλιακὸ ἀναπαυτήριο πού
ἡ πόλις τῆς Κέρκυρας εἶχε δωρήσῃ ἄλλοτε στὸν
Ἀνταμ, γιὰ νὰ γίνῃ ἀργότερα θερινὸ ἀνάκτορο
τῆς ἑλληνικῆς βασιλικῆς οἰκογένειας. Στὴν οὐσία
δὲν εἶναι τίποτε περισσότερο ἀπ' ὅ,τι δηλώνει
τὸ ὄνομά του. Ἀναπαυτήριο, φωλεὰ ἡρεμίας, ἐν-
διαίτημα ψυχικῆς τέρψεως, κρύπτη εἰδωλιακοῦ
τόνου καὶ ὑποβάλλουσας φυσικῆς ὠραιότητος.

Δωμάτια μικρά, ἐπιπλα ἀπλά, διακόσμηση νε-
άζουσα, ἀτμόσφαιρα φαεινὴ. Τίποτε πού νὰ θυ-
μίζῃ χλιδή, τίποτε πού νὰ σχετίζεται μὲ τὴ σο-
βαρότητα, τίποτε πού νὰ προστάξῃ ἐπισημότητα
καὶ βαρύτητα καὶ τύπους. Τίποτε.

Ἐνα μονωτήριο ἀμεριμνησίας, πού μέσα στὶς
βάλλουσες ὁροφίες του ἀκροπατεῖ ἡ λήθη τῆς ἡ-
μερήσιας φροντίδας.

Γιὰτὶ δὲν εἶναι τὸ ἀνάκτορο καθ' ἑαυτὸ πού
προσφέρει μόνον τὴ θεσπέσιαν αἴσθησι τῆς ψυ-
χικῆς ἐλαφρότητας καὶ τῆς γοητεύουσας ρέμβης.
Πιὸ πολὺ θέλγει ἡ φυσικὴ ἐκείνη πλαισίωσι πού
τὸ περιβάλλει, καὶ πού ἀξιοποιεῖ τὸ τοπίο. Ὁ
πράσινος πλούτος πού τὸ καλύπτει κι' ἀνάμεσα
στὸν ὁποῖον μόλις μαντεύεται, ἀδιόρατα, τὸ κτί-
ριο, ἀπὸ τὶς λευκάζουσες μέσ' ἀπ' τοὺς κλάδους
στῆλης τῆς πρόσοψης.

Πράσινος πλούτος, θλάσθησι ρωμαλέα, φύλλα
καὶ κλάδοι καὶ ὄγκοι σὲ ποικιλίες ὕψους καὶ κλι-
μακώσεις ἀποχρώσεων καὶ ἁρμονίες ἐναλλαγῶν,
πού πλημμυρίζουν σὰν φωτεινὸς χεῖμαρρος καὶ
ἀνέρπουν πρὸς τὰ γελαστὰ ὤψωματα καὶ κολπώ-
νουν τὶς γραφικὲς πτυχώσεις καὶ κατέρχονται πρὸς
τὴ θάλασσα... Πράσινος ὁ πυκνὸς θόλος, ἐπάνω,
χλοερὸς ὁ ἀπέραντος τάπη, κάτω, καὶ πολυχρῶ-
μα τὰ λουλούδια παντοῦ, νὰ διαχέουν τὸ ἀρώμα

Ἐνα ἄλσος ὅπου λατρεύεται ἡ τέχνη — ἔτσι
πραγματοποίησε ἡ αὐτοκράτειρα τὸ ἐξοχικὸ της
μονωτήριο. Πρῶτομὲς τῶν ἀρχαίων σοφῶν, καὶ
μοῦσες μαρμαρίνες, καὶ «ἐφορμῶντες παλαῖσται»
καὶ Νύμφες καὶ Σάτυροι, καὶ μέσα σ' ὅλα, ἐπι-
δελτικός, ὁ «ἐνήσκων Ἀχιλλεύς»...

Μὲ πόση σπάταλη δόσι λυρισμοῦ δὲν τὸ πε-
ριέγραψε αὐτὸ τὸ παλάτι ὁ Χρηστομάνος, στὸ
βιβλίον του γιὰ τὴν αὐτοκράτειρα. Καὶ τὰ δώματα,
καὶ τὶς τοιογραφίες, καὶ τὰ ἀγάλματα, καὶ τοὺς
κήπους. Καὶ τὰ δένδρα τὰ πλούσια, μαγνῶλιες
καὶ κυπαρίσσια καὶ ἀργιελιές καὶ δάφνες, ὅλα
πυκνὰ καὶ σύσκια, μὲ μιὰ σύθαμψη καὶ χλωρο-
πράσινη ἀντιφεγγιά νὰ βάλλῃ στὶς φυλλωσιές
τους... Καὶ τὰ συντριβάνια, καὶ τὶς σπηλιές, καὶ
τοὺς σκιεροὺς θόλους, ὅλα ἐναρμονισμένα σὲ μιὰ
λεπτότατη ἀδρότητα, καὶ τὶς διαδοχικὲς, σ' ὅλα
τὰ ὕψη, λουλουδιασμένες ταρατσες καὶ τὰ ἐκπλη-
κτικὰ ἀνθοκρέββατα, «γεμάτα ρόδα καὶ διασπέν-
τα πού τραγικὰ σκορπίζουν τὶς μυρωμένες ψυχές
τούς σὲ θάνατο ἐκστατικό»...

Ναί, τίποτε ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ποίησι δὲν ἔ-
χει χαθῇ. Ποίησι γόνιμη, καὶ ἀθέλητα ὕφασμένη
μὲ τὴ δυσερμηνευτὴ μορφή μιᾶς ἡρωίδας τοῦ πό-
νου, ἐνὸς πόνου ἀκοίμητου, πού τίποτε δὲν τὸν
ἀνακαίφει.

Μέσα ἀπὸ τὸν ἀργυρὸ τῶν ἐλαίων καὶ τὸ
πένθος τῶν κυπαρίσσιων, μέσα ἀπὸ τὸ ἐκπνέον
ἀρώμα τῶν κήπων καὶ τὴν σιωπηλὴ ἐγκαρτέρησι
τῶν ὑακινθῶν, ἡ ὁδὸς καὶ ἡ καλλονὴ τελοῦν τὸν
μυστικὸν τοῦς ὕμνους· ἡ φαντασία ὁρμᾷ πρὸς
τὴν ἔξαρσι· ἡ τέχνη ὁδηγεῖ πρὸς τὴν ἀνάστασι· ἡ
μόνωσι σὲ ὠθεῖ πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν περισυλλογὴν.

ΚΕΡΚΥΡΑ

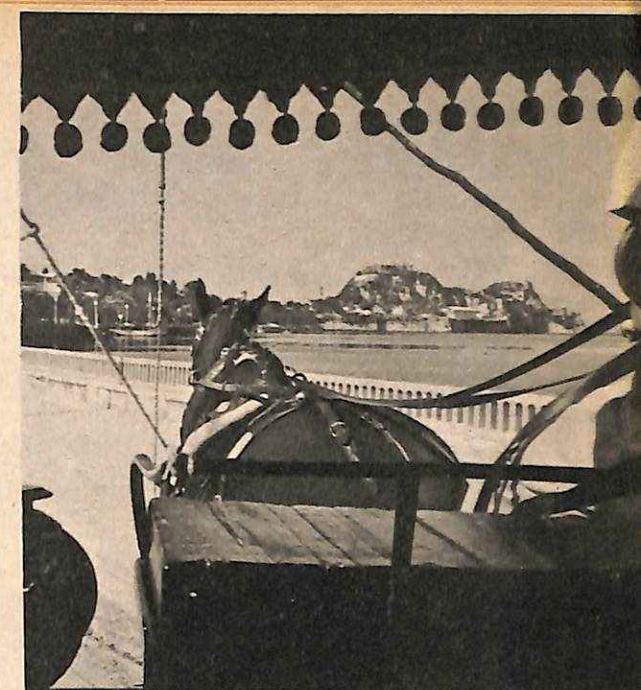
‘Η σημερινή Κέρκυρα κράτησε όλα τὰ παλαιά ἤδη καὶ ἔδιμα

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΕΛΕΙΨΕ ΤΟ ΨΩΜΙ —ΑΛΛΑ ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΑΦΘΟΝΟΥΝ!

‘Η Κέρκυρα δὲν εἶναι μόνο τὸ νησί τοῦ θρύλου καὶ τῶν ρεμβασμῶν. Δὲν φημίζεται μονάχα γιὰ τὰ βενετσιάνικα κάστρα, γὰ παλιὰ ἀνάκτορα, τὶς γραφικὲς ἐκκλησιεῖς καὶ τὴ μαγευτικὴ παραλία της, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ γραφικότητα τῆς ζωῆς τῶν κατοίκων της, γνωστῶν παντοῦ γιὰ τὴ φιλοξενία καὶ τοὺς εὐγενεῖς καὶ γλυκοὺς τρόπους τους. Τὰ 718 χρόνια τῆς σκλαβιάς δὲν ἀλάσαν κανένα ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τοῦ νησιοῦ. Σήμερα οἱ Κερκυρεῖοι ἀναπνέουν εὐτυχισμένοι τὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας καὶ διώχνουν σὰν ἓνα κακὸ ὄνειρο τὸν ἐφιάλτη τῆς σκλαβιάς, πού οἱ περισσότεροὶ τους γνωρίζουν ἀπὸ τὶς διηγήσεις τῶν γεροντοτέρων κατοίκων τοῦ νησιοῦ τους.

Η ΚΕΡΚΥΡΑ, ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ ΑΚΟΜΗ, ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΕΝΑ ΞΕΧΩΡΙΣΤΟ ΥΦΟΣ ΖΩΗΣ — ΣΩΣ Γ’ ΑΤΙ ΔΕ ΓΝΩΡΙΣΕ ΤΟΝ ΖΥΓΟ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ

ΟΙ ΚΑΡΡΟΤΣΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΟΚΚΑΚΙΑ ΤΗΣ (ΚΑΝΤΟΥΝΙΑ) ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΜΕΙΝΑΡΙΑ ΠΑΛΑΙΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

“Ενας σύντομος οδηγός για τους τουρίστες, τη μεγάλη έλπιδα των Κερκυραίων

Η Κέρκυρα είναι η όγδοη, σε μέγεθος, νήσος της Ελλάδος, Καταλαμβάνει έκταση 590 τετραγωνικών χιλιομέτρων και έχει πληθυσμό 130.000, περίπου, κατοίκων.

● **ΙΣΤΟΡΙΑ:** Πρώτος ο Όμηρος αναφέρει την Κέρκυρα. Η ιστορική, όμως, περίοδος του νησιού αρχίζει από το 734 π. Χ., όταν ο Κορίνθιος Χερσικράτης εγκατέστησε σ' αυτό κορινθιακή αποικία. Το όνομα της Κερκύρας συνδέεται επίσης στενά με τον Πελοποννησιακό πόλεμο. Ακολουθεί η ρωμαϊκή κατάκτηση (229 π. Χ.—337 μ. Χ.). Με την ίδρυση του Ανατολικού Ρωμαϊκού Κράτους και έως τα 1204, η Κέρκυρα αποτέλεσε μέρος της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Έπειτα γνώρισε την κυριαρχία των Ενετών (1204 — 1214) και των Ανδριαυιτών (1267 — 1368). Στο διάστημα μεταξύ των δύο κατακτήσεων (1214 — 1167), η Κέρκυρα ενώθηκε με το Δεσποτάτο της Ηπείρου. Στα 1386 οι Ένετοι εγκαθίστανται οριστικά στα Ίονια νησιά για να παραμεί-

νουν κυρίαρχοι σ' αυτά επί 411 χρόνια. Έπειτα από την ήττα των Αυστριακών και την κατάληψη της Βενετίας από τα στρατεύματα του Βοναπάρτου, οι Γάλλοι δημοκρατικοί καταλαμβάνουν την Κέρκυρα (1797). Θα τους διαδεχθούν μετά δυο χρόνια οι Ρωσοτούρκοι (1799—1807), που και αυτοί, με τη σειρά τους, θα υποχρεωθούν, έπειτα από την συνθήκη του Τιλσίτ, να εγκαταλείψουν το κερκυραϊκό έδαφος. Έτσι το νησί περιέρχεται στην κατοχή των Γάλλων Αυτοκρατορικών (1807—1814). Τον κύκλο της ξενικής κατοχής θα κλείσουν οι Άγγλοι (1814—1864). Στο διάστημα των 50 χρόνων της αγγλικής κατοχής θα αναπτυχθεί στα Ίονια νησιά το Ένωτικόν κίνημα, που θα οδηγήσει τελικά στην έθνική τους αποκατάσταση. Συνολικά, η Κέρκυρα έζησε σκλαβωμένη 718 χρόνια.

● **ΜΝΗΜΕΙΑ:** Όλοκληρη η πόλις της Κερκύρας, με τον έντελως ιδιόρρυθμο χαρακτήρα της, παρουσιάζει για τον ξένο ένα ιδιαίτερον ενδι-

αφέρον ίδιως οι παλιές συνοικίες, με τα γραφικά καντούνια, τις ψηλές οικοδομές και το ξεχωριστό χρώμα. Η παλιά πόλις είναι κτισμένη ανάμεσα από τα δύο βενετσιάνικα κάστρα, που κατέχουν την πρώτη θέση μεταξύ των χαρακτηριστικών μνημείων της. Κτίσθηκαν κατά τα μέσα του 16ου αιώνας. Την ίδια ακριβώς εποχή έγιναν και άλλα οχυρωματικά έργα, καθώς και τα τείχη. Η οχύρωση της Κερκύρας ολοκληρώνεται στις αρχές του 18ου αιώνας. Αργότερα οι Άγγλοι θα κτίσουν τους προμαχώνες στο «Παλιό» Φρούριο, θα ανακαινίσουν το «Νέο» και θα οχυρώσουν το Φρούριο «Άγιος Γεώργιος» στην νησίδα, που είναι στην είσοδο του λιμένος (Βίδο) και που σήμερα ξαναπήρε το αρχαίο της όνομα Πτυχία. Οι Βενετσιάνοι έκτισαν κατά τον 17ο αιώνα και το ζυρριότερο μέγαρο, όπου στεγάζεται σήμερα το Δημαρχείο. Στην αρχή το κτίριο αυτό χρησίμευε ως λέσχη των ευγενών και αργότερα ως λέσχη των αξιωματικών του στόλου. Κατά τα 1720, όμως, μετετράπη σε θέατρο

το περίφημο «SAN CIACOMO». Βενετσιάνικο επίσης είναι και το κομπο πηγάδι της Κρεμαστής. Το ανάκτορο των αγίων Μιχαήλ και Γεωργίου είναι πολύ νεώτερο. Αρχισαν να το κτίζουν οι Άγγλοι στα 1819.

● **ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ:** Η Βασιλική της Παλαιολόγως είναι η παλαιότερη εκκλησία της Κερκύρας. Είναι κτισμένη πάνω στα θεμέλια αρχαίου ναού. Σήμερα σώζονται μόνον τα ερείπιά της. Η εκκλησία του αγίου Ιάσονος και Σωσιπάρτου, (στο προάστιο του Άνεμομύλου, είναι το σπουδαιότερο βυζαντινό μνημείο που διαθέτει η Κέρκυρα. Τη σημερινή της μορφή την πήρε τον 12ον αιώνα. Κατά τα τέλη του 16ου αιώνας κτίστηκε ο ναός του Προστάτου της νήσου αγίου Σπυρίδωνος, όπου υπάρχει και το σκήνωμα του αγίου. Στο μοναστήρι της Πλατυτέρας, με τις αριστουργηματικές εικόνες μεταβυζαντινής τέχνης, τα έργα του Καντούνη και του Κουτούζη, με τη διβλιοθήκη και το σημαντικό αρχείο, υπάρχουν οι τάφοι του πρώτου κυ

βερνήτου της Ελλάδος Ιωάννου Καποδίστρια, του Φώτου Τζαβέλλα και του Ανδρέα Μουστοξύδη.

● **ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ:** Οι πιο γνωστές έξοχες τοποθεσίες του νησιού είναι: Ανάληψη, Γαρίτσα, Ευρωπούλοι, Κανόνι, Καρδάκι, Κομπίτσι, Κοντόκαλι, Πέραμα, Ποταμός, Ποντικονήσι, Τρίκλινο. Όλες αυτές οι τοποθεσίες, εκτός από την Ανάληψιν, όπου μπορεί να περάσει κανείς με βάρκα από το Κανόνι, εξυπηρετούνται από άνετα λεωφορεία της αστικής συγκοινωνίας. Και οι

● **ΕΞΟΧΕΣ:** Άγγελόκαστρο, Παλιοκαστρίτσα, Παντοκράτορας, ο Άγιος Ματθαίος που είναι γνωστός για το δάσος του, το Γαρδίκι όπου υπάρχουν έρεπια βυζαντινού κάστρου, το Γαστούρι, διεθνώς φημισμένο για το «Αχίλλειο», το ανάκτορο που έκτισε η τραγική αυτοκράτειρα της Αυστρίας Ελισάβετ, η Κασσιώπη, όπου σώζονται έρεπια ρωμαϊκού κάστρου.

Ο «ΑΣΤΗΡ», ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ ΠΟΥ ΧΤΙΣΘΗΚΑΝ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΑ ΣΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

ΤΟ ΝΕΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ ΤΟ “ΚΟΡΦΟΥ ΠΑΛΑΣ” ΕΙΝΑΙ ΚΤΙΣΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΘΑΛΑΣΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΣΤΟΝ ΞΕΝΟ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΑΝΕΞΕΙΣ

Για πέντε μήνες, από τον Μάιο ως τον Οκτώβριο, η γραφική τοποθεσία του Ύψου με τα θέλητρα του ελαιώνα της και τις βροσάλλουσες χάρες της αμμουδιάς της, γίνεται ο αμέριμνος τόπος του παραθερισμού μίας ποσπερμικής διήγησης νέων, απ' όλες τις κόγχες της ευρωπαϊκής γης. Είναι το χωριό της «Μεσογειακής Λέσχης», παράδεισος όσων τον έζησαν, ήμερος όσων τον προσδοκούν.

Άλλα δέν είναι η Ιδεώδης οργάνωση που έπαιξάνει τη ζήτησή του. Είναι, πριν απ' όλα και πάνω απ' όλα, το στοιχείο του φυσικού κάλλους, το ίδιο τερο θέλητρο του κερκυραϊκού τοπίου, που επιβάλλεται με την μαγεία της ιδιοτυπίας του, συγκεντρώνοντας όλα τα χαρίσματα μίας ήπιας γλυκύτητας, μίας μεσογειακής φωτεινότητας, μίας ελληνικής όμορφιάς.

Η Κέρκυρα έχει το χάρισμα να κοιμάται πλέοντα σε αλώματά και να ξυπνάει σε μελωδίες κυμάτων. Εύφορη ή γη της, διάφανος ο βόλος της. Κι' ο φυσικός πλούτος της μοιρασμένος σε εύγραμμο ύψη και σύσκητα ειδύλλια κοιλάδων, κι' ανθισμένες πλαγιές, και παραλίες με ξανθά χαμόγελα—όλα λουσμένα στο σφρίγος του πιο εύκρατου θαλάσσιου!

Είναι μαζί Εδώ και Ελλάδα, θορράς και ιότος, θάλασσα και στεργιά. Κι' όμοια χάρι αν στολήξη άλλους τόπους, όλες μαζί έχουν υρίσει έδω, απ' αρχαίαν εύνοια της μοίρας, σ' αυτή τη ρομαντική κώχη του υλοποιημένου όνειρου, τη συνάντησή τους.

Φοβούμαι ότι τότε έκανα κάτι, που ούτε ώραίο ούτε πατριωτικό είναι. Έπρόσεξα τὸν βασιλιά μου και, πὸ τὸν Θεό, πατέρα μου, τὸν εἶδα ἀρκετὰ μεθυμένο! Γελούσε δυνατὰ κι' ὅλο ἔσκυβε στὸ αὐτὴ τῆς Σαλώμης λέγοντάς της ποῖς ἔχει τί... Περίμενα πὺς ἡ βασιλίσσα θ' ἀπομαρτύρησε τὴν κόρη της, ἀλλὰ ἡ Ἡροδία ἔκανε σὰ νὰ μὴ πρόσεχε τὰ καμώματα τοῦ ἀντρα της. Μὲ ψυχρὸ βλέμμα παρακολούθησε τὴν ἐπιδείξει τῶν ἐταγ- γελωμάτων ἡθοποιῶν κι' οὔτε μὲ ἕνα νύμα δὲν ἔδειχνε δὲ τῆς ἄρεσαν τὰ κακόχη τραγοῦδια καὶ τὰ ἄσμενα πηδήματα τῶν χορευτῶν, πού ὁμοῦ διασκεδάζαν ὅλους τοὺς ἄλλους καλεσμένους. Ἀν καὶ ἦταν γέννημα—θρέμμα τῆς νόθας ἐπαφίας τοῦ Ἡρώδη, ἐφέρετό με τὴν ἴδιαν ἐκπαίδειαν καὶ

A black and white illustration of a rose bush. Several roses are in various stages of bloom, with detailed petals and leaves. The background is dark and textured with horizontal lines, suggesting a night scene or a shadowed area. The style is reminiscent of a woodcut or a detailed pen-and-ink drawing.

Μπάρμπα-Μυτούσης

Ένας άψυχος «διάσος» που έγινε το ίνδαλμα των παιδιών

Το κουκλοθέατρο αυτό γεννήθηκε στις πιο τραγικές στιγμές της εποχής μας. Στον πόλεμο του 40, μόλις ενός έτους τότε, άφηνε τα παιδιά και ψυχαγωγεί τους τραυματίες στα νοσοκομεία. Μά, στο 43, μέσ' στη διπλή σκληρή κατοχή, ξεπηδάει ο τύπος του «Μπάρμπα-Μυτούσης», που ψυχαγωγεί από τότε συνεχώς το Έλληνόπουλο. Ηρωϊκός τύπος με την κυριολεξία, δίνει παραστάσεις όπου και όπως μπορεί, για να συντηρήσει — με τα λίγα χρήματα που εισπράττει — 10 παιδιά στη ζωή ή, καλύτερα, 10 «άνεψούδια» του, σαν «Μπάρμπα-Μυτούσης» που είναι. Όταν εντάσσονται κι' αυτά σ' ένα από τα πολλά συστήματα που αρχίζουν να λειτουργούν στις συνοικίες των Αθηνών, τότε δίνει δωρεάν παραστάσεις όπου βρίσκει συγκεντρωμένα τα παιδιά. Γυρνάει ακούραστος, κεφάτος, γεμάτος αισιοδοξία και παρουσιάζεται με το ατέλειωτο χαμόγελό του, στα φοδισμένα μάτια τους, σαν μάγος. Και τα κάνει να δίνουν το φόβο που φωλιάζει μέσα τους και να ξεσπάν σε γέλιο, γέλιο χαράς που έχει ευεργετική επίδραση πάνω τους, όπως ακριβώς ο ήλιος.

Το γέλιο των παιδιών του 43 τούδωσε και του δίνει κουράγιο να κρατιέται στη ζωή, γιατί τώρα το γέλιο αυτό έχει πολλαπλασιασθή στις ξένοιαστες για το παιδί ημέρες. Κι' άναμετράει, καμμία φορά, μονάχος του και συλλογίζεται: πόση διαφορά!

Τώρα, τα περιμένει νάρθουν να τον δούν στην

χαρούμενη κι' ωραία αίθουσα της οδού 'Αμερικής 11, ή τα καλεί κάπου στην Κηφισιά, στη Θεσσαλονίκη, αλλού, για να τα ρωτήσει αν έφαγαν όλο τους το φαγητό, κι' αυτά τρέχουν όλο χαρά, ύστερα από άγωνα δλόκληρης βδομάδας, για να φανούν ευχάριστα σ' αυτόν και να του απαντήσουν το βροντόφωνο: ΝΑΙ! Μεγάλο κατόρθωμα σε τούτα τα μεταπολεμικά χρόνια! Ένώ, τότε, στις θλιβερές εκείνες ημέρες, ξεκίναγε με τη συντροφιά του και τα φτωχικά του σκηνικά, μέσα στο πρώτο κάρρο της Δημαρχίας, όπου συχνά στοίβαζαν τους νεκρούς που μάζευαν στο δρόμο από πείνα. Όταν, κάποτε, κατόρθωνε να πηγαίνει σ' αυτά τα παιδιά λίγο, ως πούμε, αντίδωρο, για να γλυκάνη το άδειο τους στομάχι και τα ρωτούσε τί θέλουν να τους ξαναφέρη, τα πεινασμένα κι' έξαντλημένα από στέρση και του ψωμιού ακόμα εκείνα παιδιά, του απαντούσαν: «Εσύ νάρχεσαι πιο συχνά για να μάς κάνης να γελάμε».

Δέν τ' εχχνάει αυτό ο «Μπάρμπα-Μυτούσης» — ο κούκλος με τη μεγάλη μύτη. Και τρέχει, πάντα πρόθυμος, στα παιδιά. Στα παιδιά που ξεριζώνονται απ' τα σπίτια τους, από διάφορες αίτιες και που βρίσκουν φιλοξενία στην πρωτεύουσα, στα προάστια της, στην Τήνη, στη Ρόδο ή αλλού — και τρέχει παντού.

Κι' έτσι μετράει 17 δλόκληρα χρόνια, που κρατάει άσβεστη αυτή τη μικρή εστία που ακτινοβολεί τόσο χαρά στον παιδόκοσμο.

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΛΑΙΑ

Ας σηκώσουμε όμως, πρώτα, την κουρτίνα, ήτην έρμητικά κλεισμένη σε μάς, να δούμε τί μάς κρύβεται: Θα δούμε μία σειρά από πρόσχαρα πρόσωπα. Έπί κεφαλής στέκει πάντα ή γνωστή ζωγράφος κ. 'Ελένη Θεοχάρη—Περάκη, ιδρύτρια και διευθύντρια του κουκλοθεάτρου, με συνεργάτιδες στενές απ' την αρχή την 'Ελένη Κοτσίρη και την 'Ανθούλα Ξανθού—Σταυρινοῦ — σκηνογράφο του κουκλοθεάτρου—,κατόπιν την Κλεούλα 'Εμμανουλοπούλου, την 'Επη Πρωτονοταρίου και, τέλος, την μαθητευομένη Ρένα Γρηγοριάδου.

Αυτές είναι που χρόνια τώρα υποδέχονται κ' τοποθετούν τα παιδιά στις θέσεις τους μέσα στην αίθουσα, τα βάζουν να πούν ποιήματα, τα μαθαίνουν τραγούδια. Αυτές, με τα χέρια τους, δίνουν ζωή στις κούκλες κινώντας τις άριστοτεχνικά, — τις τόσο έκφραστικές κούκλες που φτιάχνει ή ίδια ή κ. Θεοχάρη. Αυτές είναι που δίνουν τη φωνή τους για να μιλήση το Ρηγόπουλο ή ή Βασιλοπούλα, ο δράκος ή ή νεράιδα, ο Γίγαντας ή ο Ντελάλης κι' όλοι οι άλλοι ήρωες κάθε παραμυθιού ή κωμωδίας, που έχει διασκευάσει ή γράψει με τόση γάπη, προσοχή και κέφι, πάλι ή ίδια ή κ. Θεοχάρη. Στο τέλος της παραστάσεως αυτές οι ίδιες φροντίζουν... «να γίνουν όλα με τη σειρά», καθώς το λέει και το παραμύθι, δηλ. φροντίζουν. παραδίδουν τα μικρά παιδιά στους γονείς τους.

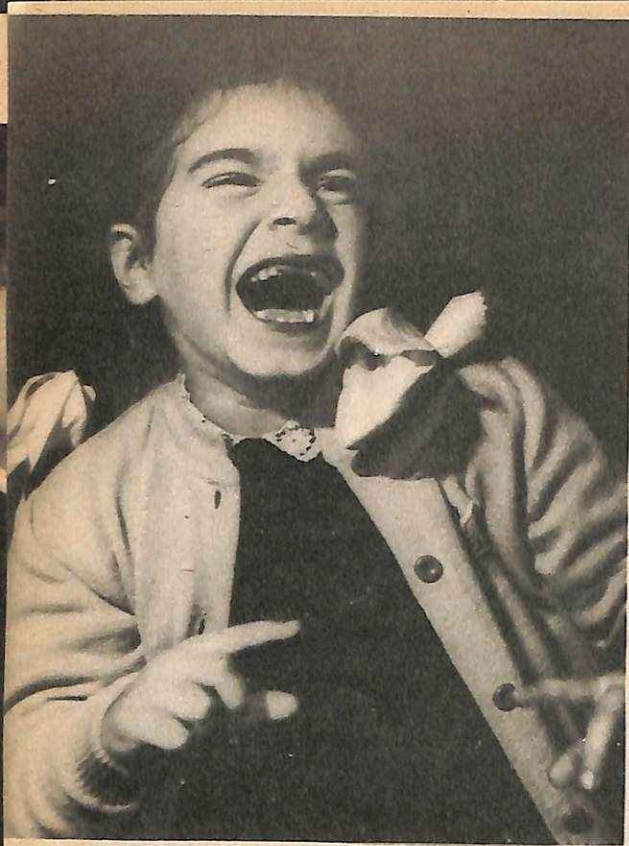
Ο ΔΗΜΟΦΙΛΗΣ «ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΥΤΟΥΣΗΣ» ΚΑΙ ΤΑ «ΑΝΗΨΟΥΔΙΑ» ΤΟΥ ΚΛΟΥΒΙΟΣ ΚΑΙ ΣΟΥΒΛΙΤΣΑ

ΟΙ ΔΕΣΠΟΝΙΔΕΣ ΕΛ. ΚΟΤΣΙΡΗ ΚΑΙ ΕΠΗ ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΥ: ΟΙ ΑΘΕΑΤΕΣ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΕΣ

Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ ΤΩΝ «ΑΘΕΑΤΩΝ» ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΦΘΟΝΟ ΓΕΛΙΟ ΚΑΙ Η ΧΑΡΑ ΠΟΥ ΣΚΟΡΠΙΖΟΥΝ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΥΤΟΥΣΗΣ

‘Ο μάγος πού σκορπᾶ τὸ γέλιο καί τή χαρὰ στὰ μικρὰ

μασσέ—, μαθαίνουν νὰ τὶς κινοῦν μὲ τὴν κλασική τεχνική, στερεώνοντας τὸ κεφάλι τῆς κούκλας στὸν δείκτη καὶ τὰ δυὸ χέρια τῆς στὸν ἀντίχειρα καὶ στὸ μεσαῖο δάχτυλο. ‘Ο καρπὸς χρησιμεύει γιὰ τὴν κίνηση τῆς μέσης καὶ ὁ βραχίονας— σώμα τῆς κούκλας— ντύνεται μὲ τὸ φόρεμά της ὡς τὸν ἀγκώνα περίπου. Τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου, πού κρατᾶ τὴν κούκλα, βρίσκεται σὲ πλήρη ἀντάση.

‘Η ἰδέα τῆς κ. Θεοχάρη νὰ ὀργανώσῃ ψυχαγωγία γιὰ τὸ παιδί, γιὰ τὸ ‘Ελληνόπουλο, μπαίνει σ’ ἐφαρμογή, γίνεται πρᾶξι. Τὰ χρόνια εἶναι δύσκολα γιὰ ἄλλους, δυὸ φορές δύσκολα γιὰ τὸ κουκλοθέατρο, πού παλεύει νὰ σταθῇ στὰ πόδια του περνώντας ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τῆς ‘Ελληνικῆς Πολιτείας, τῆς Εἰδικῆς ‘Ασφαλείας, τῆς Κομαν-

τί εἶναι κι’ ὁ ἴδιος ἓνα μεγάλο παιδί μὲ καλὴ σὺνὴ στὴν καρδιά κι’ ἀγάπη πολλή γιὰ ἄλλους. Κανείς δὲν θέλει νὰ τοῦ χαλάσῃ τὸ χατῆρι: γιὰ νὰ μὴν τὸν στενοχωρήσῃ. Τὸ πιστεύω του εἶναι: ‘Αγάπη, γέλιο, καλὴ σὺνὴ καὶ χαρὰ.

‘Η ‘Ελένη Κοτσέρη πού ἐμψυχώνει τόσο τὴν κούκλα—ψυχὴ τοῦ κουκλοθεάτρου ἔχει σταθῇ ἱκανὴ νὰ δημιουργήσῃ ἓναν τύπο πραγματικὰ πειστικό, δίκαιο κι’ ἀγαπητὸ στὰ παιδιά. Κι’ αὐτὸ γιὰτὶ ἡ δ. Κοτσέρη ἀσχολεῖται χρόνια τώρα μὲ τὸ παιδί. ‘Εχοντας σπουδάσει εἰδικὴ ψυχολογία στὴ Γενεὴ καὶ στὸ Παρίσι καὶ δουλεύοντας ἐδῶ στὸν τόπο τῆς ὡς νηπιαγωγὸς, ἔχει ὅλη τὴν πείρα καὶ τὴν κατανόησι πού ἀπαιτεῖ ὁ δύσκολος ρόλος τῆς.

Αὐτὰ γιὰ τὸν «Μπάρμπα - Μυτούση». ‘Ας δοῦ-

ἀπαραίτητως σὲ κάθε παράστασι, στὴν κωμωδία. **ΕΞΕΛΙΞΙ**

‘Η ἐξέλιξι τοῦ κουκλοθεάτρου τὰ τελευταῖα χρόνια εἶναι σημαντικὴ ἀπὸ καλλιτεχνικῆς πλευρᾶς καὶ παιδαγωγικῆς κι’ ἡ συμβολὴ του στὸν τομέα αὐτὸ σημαντικὴ σὲ δράσι. ‘Εκτὸς τῶν τακτικῶν κατὰ Σαββατοκύριακο παραστάσεων πού δίδει στὴν ‘Αθήνα, ὀργανώνει παραστάσεις στὸν Πειραιᾶ γιὰ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα. Δίδει σειρὰ παραστάσεων στὶς πλατεῖες τῶν συνοικιῶν τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς ἀστυνομίας γιὰ νὰ ἐξομαλύνῃ τὶς σχέσεις παιδιῶν καὶ ἀστυνομίας. ‘Ολόκληρο χειμῶνα δίδει κάθε ἐβδομάδα ἀπὸ μιὰ ἢ καὶ δυὸ παραστάσεις στὰ σχολεῖα τῆς Β’, Γ’ καὶ Δ’ περιφερείας ‘Αθηνῶν ὅπου τὸ καλοῦν καὶ

ἐκφράσι, δική της ψυχρὸνθεσι, δική της προσωπικότητα. ‘Η κάθε πρωταγωνίστρια, Κοκκινισκουφίτσα, Πεντάμορφη, Σταχτοπούτα, ‘Αλίκη, Βιόλα, Μυρσίνη κ.λ.π. εἶναι καμωμένη εἰδικὰ καὶ μόνο γι’ αὐτὸ τὸ ἔνα καὶ συγκεκριμένο παραμῦθι. Περιμένει, λοιπόν, ὑπομονετικά πότε θάρρῃ ἡ σειρὰ τῆς γιὰ νὰ ζωντανέψῃ στὰ μάτια τῶν παιδιῶν. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ παλληκάρια. Τὸ ἀντρεξιμένο Βασιλόπουλο, ὁ Κοντορεθυβούλης, ὁ μικρὸς παπουτσῆς, ὁ Πολυρεθυβῆς ἢ ὁ γυιὸς τοῦ μυλωνᾶ στὸν «Παπουτσωμένο γάτο» εἶναι κούκλες πού δὲν μποροῦν νὰ παίξουν σὲ ἄλλο παραμῦθι. ‘Υπάρχουν δέξαια καὶ κομπάρσοι πού βλέπουν συχνότερα τὸ φῶς τῆς ἡμέρας μὰ δὲν... δοξάζονται ποτέ. ‘Ενας ὅμως στάθηκε τυχερὸς νὰ ζῇ κι’ αὐτὸς σὲ κάθε παραμῦθι. Καὶ τὸν ἐπέβαλ-

ΤΑ «ΣΠΟΥΔΑΙΑ» ΕΡΓΑ ΣΕ ΚΑΝΟΥΝ ΝΑ ΞΕΧΝΙΕΣΑΙ —ΚΑΠΟΤΕ, ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΧΕΡΙ ΣΤΗ ΜΥΘΗ...

«ΑΦΗΣΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ ΝΑ ΓΕΛΑΣΗ. ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΟΥ ΘΑΝΑΙ ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΑ»

Κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς 6 αὐτὲς νέες γυναῖκες ἔχει καὶ τὴν προσωπικὴ της ἀσχολία. Εἶναι καλλιτέχνες, ζωγράφοι, σκηνογράφοι, παιδαγωγοὶ καί, ὅλες μαζί, οἱ δημιουργοὶ αὐτῆς τῆς ἱστορίας πού μοιάζει σὰν ἓνα παραμῦθι.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΓΑΠΗΣ

‘Ὡς τότε, τὸ εἶδος αὐτὸ εἶναι γνωστὸ σὲ μᾶς σὰν «φασουλῆς»—ὁ ὅρος κουκλοθέατρο γιὰ πρώτη φορὰ ἀκούγεται. ‘Ο ὅρος εἶναι ἐπίσημος, μὰ κι’ ἡ πρόθεσι εἶναι σοβαρή. Μὲ πολὺ κέφι ὅλη ἡ τάξι ρίχνεται στὴ δουλειά, κι’ ὠδηγημένες ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό τῆς δημιουργοῦ τοῦ κουκλοθεάτρου, οἱ μαθήτριες γράφουν ἔργα, φτιάχνουν μακέτες τῶν τύπων τῶν πρωταγωνιστῶν, μαθαίνουν καὶ φτιάχνουν τὶς πρώτες κούκλες —ἀπὸ παππιέ

«ΤΙ ΩΡΑΙΑ, ΚΑΛΕ, ΤΑ ΛΕΕΙ· Η ΣΟΥΒΛΙΤΣΑ!»

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΔΕΚΑΞΗ ΧΡΟΝΙΑ, ΤΟ ΚΟΥΚΛΟΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ «ΜΠΑΡΜΠΑ - ΜΥΤΟΥΣΗΣ» ΙΕΧΕΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΙ

ΠΑΡΑΔΟΣΙ «ΚΛΑΣΣΙΚΩΝ» ΕΡΓΩΝ. ΕΠΑΝΩ: ΣΚΗΝΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟΥ ΤΟΥ

τατοῦρ καὶ τῆς Κομάντο Πιάτσα! Καλὰ ὅλ’ αὐτά, μὰ πρέπει νὰ φτιάσουν καινούργιες κούκλες. ‘Εφημερίδες καὶ στρατσόχαρτο δρίσκουν, μὰ ἡ ἀλευρόκολλα; Βρίσκεται κι’ αὐτή, δίνουν ἀπὸ τὸ μερίδιό τους τὰ μέλη τοῦ κουκλοθεάτρου. Καί, τώρα, γίνεται σωστὴ ἐπιδρομὴ στὰ σπῆτια τῶν μελῶν καὶ τῶν φίλων τοῦ κουκλοθεάτρου γιὰ ρούχα παλιά. Πρέπει νὰ ντυθῇ ἡ σκηνή, νὰ σκεπαστῇ τὸ παράπηγμα, νὰ ντυθοῦν οἱ κούκλες. Καὶ ἐξηλώνονται οἱ φόδρες ἀπὸ τὶς κουρτίνες τῶν παραθυριῶν γιὰ νὰ γίνουν «ριντῶ» καὶ ἐμφανίζεται, γιὰ πρώτη φορὰ τότε, ὁ «Μπάρμπα - Μυτούσης» καὶ φορεῖ σακκάκι μπαλωμένο!

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΥΤΟΥΣΗΣ

Μὰ τί σημασία ἔχει αὐτό; ‘Τὸ ράσο δὲν κάνει τὸν παπᾶ. Καὶ μιὰ καὶ τόφερε ὁ λόγος, ὁ «Μπάρμπα - Μυτούσης» εἶναι στ’ ἀλήθεια ἓνας ἱεραπόστολος. ‘Η καινούργια γενιά ἔχει νὰ θυμᾶται χαρούμενες παιδικὲς στιγμές. Εἶναι, μποροῦμε νὰ ποῦμε, ἡ γενιά πού μεγαλώνει μὲ τὸν «Μπάρμπα - Μυτούση», τὸν καλὸ θεῖο, τὸν χαραταξή, πού παίζει καὶ γελάει μὲ τὰ παιδιά, γιὰ-

με τώρα, λοιπόν, καὶ τὸν Κλούβιο μὲ τὴν Σουβλίτσα, πού τόσοι λόγος γίνεται γι’ αὐτούς.

ΚΛΟΥΒΙΟΣ ΚΑΙ ΣΟΥΒΛΙΤΣΑ

‘Ο Κλούβιος εἶναι ἓνας τύπος ἀπὸ τὶς «Κλαψωδιές», εἶναι ἓνας ναῦτης τοῦ ‘Οδυσσεᾶ, πού γίνεται, τώρα, ἓνα παιδάκι μὲ ναυτικὸ κοστούμι. Μὰ εἶναι ὁ ἴδιος πάντα Κλούβιος, πού ἀπορεῖ μὲ τὸ κάθε τί καὶ τὰ θαυμάζει ὅλα, καὶ θέλει ν’ ἀκούῃ τὸν «Μπάρμπα - Μυτούση», ὅπως τότε, μεγάλος, ἀκούγε τὸν ‘Οδυσσεᾶ, κι’ εἶναι πάντα ἀργός, τεμπελάκος πού τ’ ἀρέσει τὸ χουζούρι. Κι’ ἔτσι ἔχουμε τὸ παράξενο γεγονός, νὰ εἶναι ὁ Κλουδιάκος, τ’ ἀνεψοῦδι τοῦ «Μπάρμπα - Μυτούση», μεγαλύτερος ἀπ’ τὸν μπάρμπα του κατὰ δυὸ χρόνια!

‘Η Σουβλίτσα ἔχει τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὸν «Μπάρμπα - Μυτούση». Εἶναι ἀντίθετος τύπος τοῦ Κλούβιου, ζωηρὴ, σκανταλιάρη, παιχνιδιάρη, πειραχτήρι, ἀείκινητη, καὶ λὲς κι’ ἔχει ὀρκιστῇ νὰ μὴν ἀφήνῃ ἦσυχον τὸν Κλούβιο οὔτε ἓνα λεπτό. ‘Ετσι, τώρα, ἔχουμε γνωρίσει τοὺς τρεῖς τύπους τοῦ ἑλληνικοῦ κουκλοθεάτρου, πού ἐμφανίζονται

ἀπὸ τὸ 1948, μιὰ δεκαετία τώρα συνεχῶς, ψυχαγωγεῖ τὰ παιδιά τῶν Κέντρων Νεότητος τοῦ Δήμου ‘Αθηνῶν, στὸν Κολωνὸ καὶ στὶς ἄλλες συνοικίες ὅπου ὑπάρχει καὶ λειτουργεῖ «παιδικὴ χαρὰ».

Ξεκίνησαν μὲ δυὸ παραμῦθια καὶ τρεῖς κωμωδίες κι’ ἔχουν τώρα πᾶνω ἀπὸ ἑκατὸ (100) παραμῦθια κι’ ἄλλες τόσες κωμωδίες. Τὸν πρῶτο καιρὸ ἡ δυσκολία τοῦ κειμένου ἦταν μεγάλη. Μὰ, δουλεύοντας μὲ πίστι καὶ παρακολουθώντας ἀπὸ κοντὰ τὸ παιδί, τὴν ξεπέρασαν κι’ αὐτή. Τὸ ἔργο γιὰ κουκλοθέατρο, θέλει πολλὴ δράσι, ἀπλή πλοκή καὶ λίγα λόγια. ‘Ὅσο γίνεται λιγώτερα. Αὐτὸ εἶναι τὸ συμπέρασμα τῶν εἰδικῶν καὶ πεπειραμένων πιά μελῶν τοῦ ‘Ομίλου Ψυχαγωγίας Παιδιοῦ. Κατέληξαν σ’ αὐτό, ὕστερα ἀπὸ παρακολούθησι συνεχῇ τῶν ἀντιδράσεων τῶν παιδιῶν—θεατῶν καὶ τῆς κάθε τους ἐκδηλώσεως. Καὶ σὰν σύνολο θεατῶν παρατηρώντας τα, τὰ ἔβαζαν τὸν πρῶτο καιρὸ νὰ τοὺς διηγηθῶν τί εἶδαν, τί ἀκούσαν, καὶ ἀναλόγως... διώρωναν τὸ κείμενο.

‘Αν ὑπολογίσῃ κανεὶς κατὰ βάσιν 2 μὲ 3 κούκλες σὲ κάθε παραμῦθι, ἔχει ἀμέσως 250 κούκλες τουλάχιστον, πού ἡ κάθε μιὰ ἔχει δική της

λαν τὰ παιδιά αὐτὸν, οἱ θεαταί. Εἶναι ὁ Ντελάλης.

Στὴν ἀρχὴ διαλαλοῦσε μόνον τὶς προσταγές τοῦ Βασιλιά. Μετὰ, στὴν ἐξέλιξι τοῦ παραμυθιοῦ, ἦταν πρόσωπο δουδὸ κι’ ἐκτελοῦσε ἄλλως τὶς διαταγές τοῦ Βασιλιά ἢ τῆς Βασιλοπούλας. Τὰ παιδιά τὸν ἀγάπησαν πολὺ καὶ τὸν ἐπέβαλαν.

Οἱ πρώτες κούκλες καὶ γιὰ καιρὸ ἀκόμη ντυνόταν μὲ κουρέλια. ‘Ὅχι κουρέλια στὴν ἐμφάνισι, ἀλλὰ ἓνα μικρὸ κομμάτι ὕφασμα ἔφτανε τότε. Τώρα ὅμως ὑπάρχει ὅπωςδήποτε τὸ ποικάμισο πού λόγοι τεχνικοὶ τὸ ἀπαιτοῦν καὶ τὸ κοστούμι τῶν κούκλῶν γίνονται βάσει μακετῶν τῆς κ. Θεοχάρη καὶ σ’ αὐτὰ δίδει ἰδιαίτερη σημασία στοὺς τόνους γιὰ τὴν ἁρμονία τὴν χρωματικὴ τοῦ συνόλου. ‘Εμφανίζονται ἐπίσης καὶ παραμῦθια ἢ μπαλέττα μὲ κοστούμια τοπικά, στὸ σύνολό τους. ‘Ὅπως: παραμῦθι σκυριανό, κρητικὸ, μπαλέττο βλάχικο. Καὶ κάτι πού τελευταῖα ξεπήδησε, τὸ παιδικὸ μπαλέττο «ἡ χαρούμενη συντροφιά», πού σ’ αὐτὸ παίζει ρόλο τὸ κοστούμι τους σὰν χρώμα μόνο.

‘Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος τῶν παραμυθιῶν, ζῇ καὶ κινεῖται σὲ κήπους, δάση, παλάτια, φτωχικά

κι’ ἀρχοντικά πού εἶναι ὅλα σκηνογραφίες τῆς κ. ‘Ανθούλας Ξανθοῦ—Σταυρινοῦ, ἡ ὁποία ἔχει ἰδιαίτερως ἀσχοληθῇ μὲ τὸ παιδικὸ σχέδιο κι’ ἔτσι τὰ ἱκανοποιεῖ ἀνεβάζοντας τὸ ἐπίπεδο τῆς αἰσθητικῆς τους ἀντιλήψεως.

‘Εχουν γίνε σημαντικὲς βελτιώσεις τεχνικές, στὸ παράπηγμα, στὸ φωτισμὸ, στὴν κατασκευὴ τῶν κούκλῶν.

Οἱ κούκλες τώρα μὲ τὸν κατάλληλο φωτισμὸ καὶ τὸν ἐπιδέξιο χειρισμὸ τῆς νέας τεχνικῆς, κινοῦνται ρυθμικά μὲ τὸν ἦχο μουσικῆς πού συνοδεύει καθ’ ὅλο τὸ διάστημα τῆς παραστάσεως. Καὶ εἶναι ν’ ἀπορῇ κανεὶς μὲ τοὺς μικροὺς πού κρατοῦν σωστὰ τὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς χτυπώντας παλαμάκια. Τὸ μουσικὸ αἶσθημα ἔχει καλλιεργηθῇ μέσα τους. ‘Ὅπως ἔχει ριζώσει ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν «Μπάρμπα - Μυτούση», τὸ χαρούμενο φίλο τους, τὸ γελαστὸ «δάσκαλό» τους... ■ ■ ■

Φωτ. Κ. Ραφαήλ — ΕΛΚΗΝ

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ «ΜΠΑΡΜΠΑ - ΜΥΤΟΥΣΗΣ»

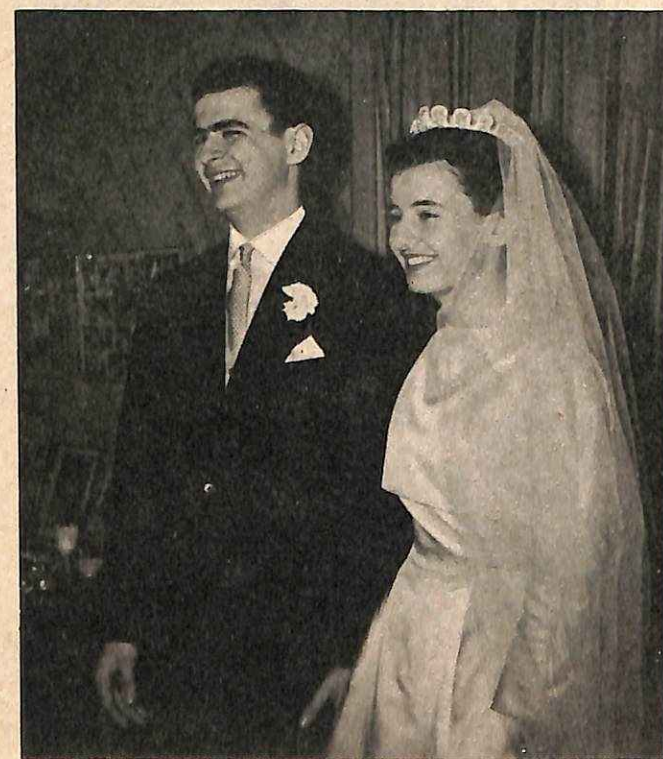
Η ΝΥΦΗ ΜΕ ΦΟΡΕΜΑ ΑΠΟ ΣΑΤΕΝ ΟΔΗΓΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ ΣΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙ

Η Α.Μ. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΟΥΒΕΝΤΙΑΖΕΙ ΜΕ ΤΗ ΜΙΚΡΗ ΚΟΡΗ ΤΗΣ κ. Ε. ΑΒΕΡΩΦ, ΑΔΕΛΦΗΣ ΤΟΥ ΓΑΜΠΡΟΥ

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ ΚΟΒΕΙ ΤΟ ΓΛΥΚΟ ΜΕ ΤΗ ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Η κ. ΣΑΒΒΙΝΑ Φ. ΛΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟ ΤΗΣ κ. Φ. ΣΕΡΠΙΕΡΗ ΛΙΓΗ ΩΡΑ ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΓΑΜΟΙ

‘Η ὁμορφη νύφη τοῦ πύργου Βασιλίσσης

Φωτ. Δ. ΠΑΤΡΙΔΗ

‘Ο χρόνος δὲν ἔχει ἀκόμη προσφέρει ωραιότερο γάμο καὶ πιὸ ἐπίσημη καὶ εὐτυχισμένη ἐορτὴ ἀπὸ αὐτὴν πού ἔνωσε τὴν δευτέρη κόρη τοῦ κ. καὶ τῆς κ. ‘Ιωάν. Σεργίου με τὸν πρῶτο γιὸ τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Παναγῆ Λυκιαρδοπούλου. Τοὺς νυφικούς στεφάνους ἀντήλλαξαν ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς, καὶ εἰς τὴν τελετὴν παρέστη ὅλη ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, ὁ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως καὶ ἡ κ. Κ. Καραμανλῆ, πολλοὶ ἐπίσημοι καὶ περὶ τὰ 300 μέλη τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας καὶ τοῦ Λονδίνου, ὅπου ζῇ ἡ οἰκογένεια τοῦ γαμβροῦ. Εἰς τὴν φωτογραφίαν, ἡ ὁποία ἐλήφθη ὀλίγα λεπτά μετὰ τὴν στέψι, βλέπομε καθιστοὺς, πρώτη σειρά: Τὴν πριγκίπισσα ‘Ολγα τῆς Γιουγκοσλαβίας, τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα, τὸ ζεῦγος τῶν νεονύμφων, τὴν Α.Μ. τὴν Βασίλισσα, τὴν Α.Β.Υ. τὴν πριγκίπισσα ‘Ελένη τοῦ Νικολάου. Βάθος ἀριστερά: ‘Ορθιος ὁ πατέρας τῆς νύφης κ. ‘Ιωάν. Σεργίου, ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος, ὁ ἀδελφὸς τῆς νύφης κ. Φρειδερίκος Σεργίου. Μεσαία γραμμὴ ἀπὸ ἀριστερά: ‘Η μητέρα τῆς νύφης κ. Ντιντὴ Σεργίου, αἱ Α.Β.Υ. αἱ πριγκίπισσαι Εἰρήνη καὶ Σοφία καὶ οἱ γονεῖς τοῦ γαμβροῦ ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παναγὴ Λυκιαρδοπούλου. Κάτω: Οἱ μικροὶ συνοδοὶ, οἱ δύο δίδυμοι ἀδελφοὶ Εὐάγγελος καὶ Στέφανος ‘Αλεξάνδρου Μπαλτατζή, τὰ δύο κοριτσάκια τοῦ ὑπουργοῦ Γεωργίας κ. Εὐαγγέλου ‘Αδερῶφ καὶ ἡ Δις Ντόλλα Μάτσα.

ΦΙΛΙΚΟ ΚΟΥΝΚΑΝ

Εικόν 19^η τής σειράς ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ

Βραδυές με **ΦΙΕ**

... τὸ ποτὸ τοῦ μέτρου καὶ τῆς ὑγείας,
πὺ τόσο ταιριάζει στὸ εὐτυχισμένο
Ἑλληνικὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον.

Ἡ "ΦΙΕ" γίνεται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ἑλληνικὸ κριδάρι

ΜΟΔΑ

ΓΟΥΝΕΣ... ΔΡΟΣΕΡΕΣ

Γιὰ τὸ ἐφετεινὸ καλοκαίρι

Ἡ μόδα κυνηγᾷ πάντα τὸ καινούργιο καὶ τὸ ἀπροσδόκητο καὶ κάθε χρόνο ἀγωνίζεται νὰ θρῇ νὰ παρουσιάσῃ κάποια ἐκπληξί. Δὲν ἀκολουθεῖ γραμμὴ οὔτε λογικῆς, οὔτε πρακτικότητος καὶ δὲν φοβᾶται νὰ παρουσιάσῃ τοὺς πιὸ ἀπίθανους νεωτερισμοὺς καὶ τὰ πιὸ παράλογα καπρίτσια. Ἐφέτος ἡ Ἰταλία κερδίζει τὸ πρῶτο βραβεῖο τῆς ἐκκεντρικότητος, παρουσιάζοντας μαγιὼ καὶ παντελόνια καὶ συνδυασμοὺς γιὰ πλάζ ἀπὸ γούνα. Δὲν ὑπάρχει θεσπιαστικὴ δικαιολογία καὶ οὔτε οἱ μετεωρολογικὲς προγνώσεις βοήθησαν τὸν Ἰταλὸ σχεδιαστὴ Μπερτολέτι στὴν ἰδέα του αὐτῇ. Ἀπλῶς θέλησε νὰ θρῇ τὸ ὑλικὸ τὸ πιὸ ἀπίθανο γιὰ καλοκαιρινὸ ροῦχο καὶ τὸ ἤρε... Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μιὰ λεπτὴ γούνα, κατασκευασμένη καὶ κατεργασμένη εἰδικά, δὲν εἶναι οὔτε πιὸ θαρραλέα, οὔτε πιὸ ζεστὴ ἀπὸ τὰ χονδρά μάλλινα μαγιὼ τὰ ὁποῖα φοροῦσαν οἱ κολυμβηταὶ πρὶν παρουσιασθῇ καὶ ἐπιβληθῇ τὸ μεταπολεμικὸ λαστέρ. Τώρα τί ὕφος θὰ ἔχῃ ἡ νεαρὰ κυρία μὲ τὸ μαγιὼ ἀπὸ καστόρι πὺ θὰ θγαίνῃ σὰν θρεμένη γάτα ἀπὸ τὸ νερό, θὰ πρέπει νὰ περιμένωμε νὰ ἔλθῃ τὸ καλοκαίρι γιὰ νὰ τὸ δοῦμε... Διότι ἀσφαλῶς θὰ τὸ δοῦμε μόνον ἀπὸ φωτογραφίες. Αὐτὴ ἡ μόδα δύσκολα θὰ περάσῃ τὰ σύνορα τῆς πατρίδος τῆς καὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ χρησιμεύσῃ παρὰ γιὰ νὰ τραβῇ τὴν προσοχὴ τῶν διαφόρων δημοσιογράφων, τῶν φωτογράφων, τῶν ἐρευνητῶν ταλέντων γιὰ κινηματογράφο. τηλεόρασι, θέατρο, ἐπάνω σὲ νεαρὲς ὑπάρξεις πὺ εἶναι ἔτοιμες νὰ φορέσουν ὄχι μαγιὼ ἀπὸ γούνα, ἀλλὰ ὅ,τιδήποτε μπορεῖ νὰ σχεδιάσῃ ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου. «Αὐτὲς οἱ δημιουργίαι, ἀναγγέλλει ὁ Μπερτολέτι ὁ ἴδιος, εἶναι μαλακὲς σὰν τὸ μετάξι καὶ συναγωνίζονται τοὺς χρωματισμοὺς τὰ ζωηρὰ καλοκαιρινὰ ὑφάσματα καὶ ὅσο κι' ἂν φανῇ παράξενο, θὰ ἔρχεται καλοκαιρινὴ θραυδία, ἰδίως στὰ πιὸ θορεῖνὰ παράλια τῆς Μεσογείου, ὅπου τὸ γούνινο ζακετάκι δὲν θὰ εἶναι μόνον ὥρατο, ἀλλὰ καὶ πρακτικὸ καὶ εὐχάριστο». Αὐτὰ φυσικά, τὰ λέγει ὁ εὐφυὴς Ἰταλὸς ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς θὰ ἐτοιμάξῃ γιὰ τοῦ χρόνου τὸν χειμῶνα νὰ πείσῃ τίς γυναῖκες τοῦ κόσμου νὰ ντυθοῦν μέ... ζεστὰ λινὰ παλτά.

ΙΔΕΩΔΕΣ ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ: ΛΕΥΚΗ ΓΟΥΝΙΝΗ ΖΑΚΕΤ Α ΚΑΙ ΟΜΟΙΟΧΡΩΜΟ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙ, ΜΕ ΦΥΤΙΑΙ ΜΠΛΕ

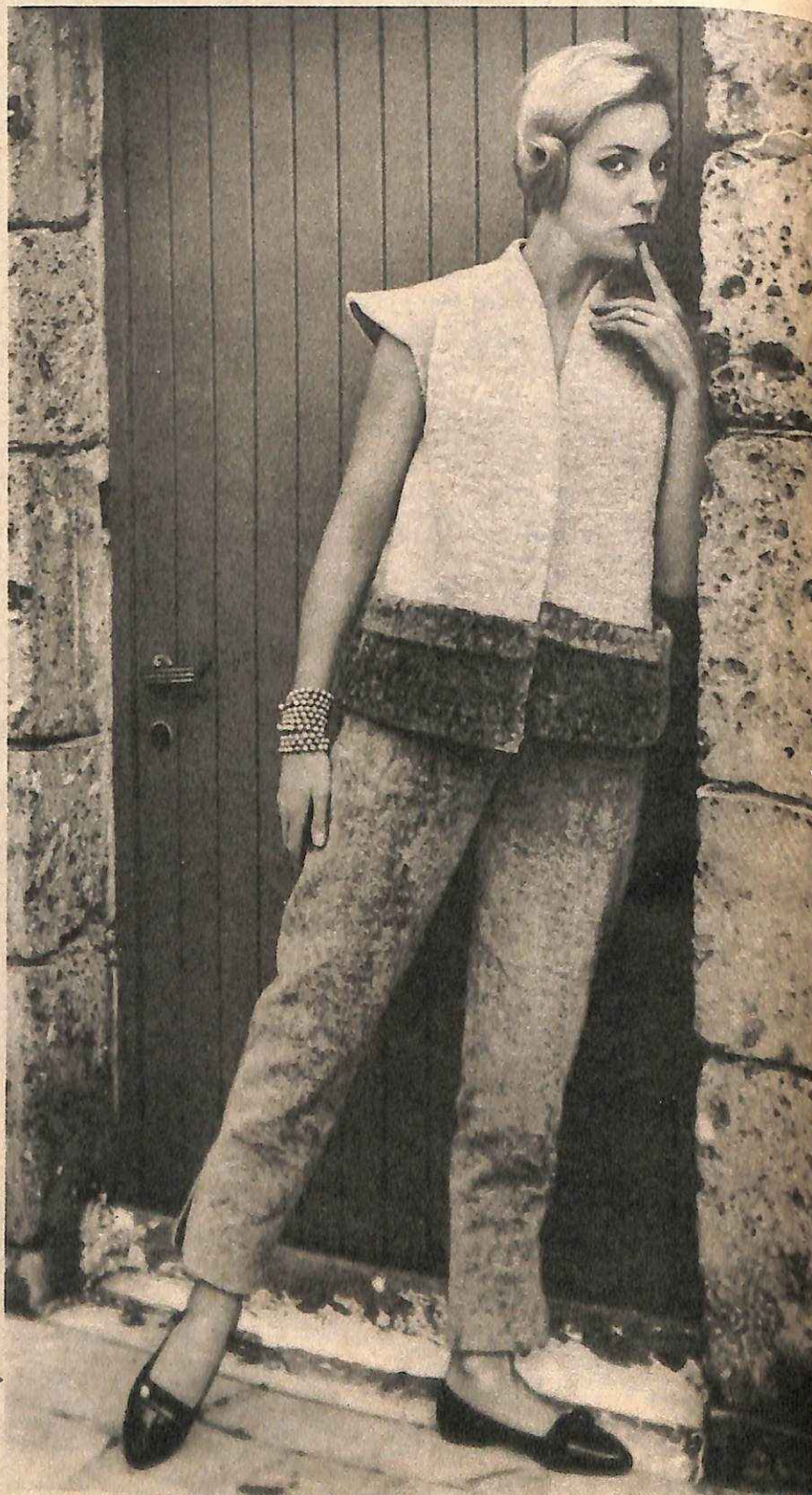
Γυναικεία μαγιώ από καστόρι, μπικίνι με... έρμίνα!

Η ΙΤΑΛΙΑ ΚΕΡΔΙΖΕΙ ΕΦΕΤΟΣ
ΤΟ Α' ΒΡΑΒΕΙΟ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ αίσθηση στο μπάρ ενός παραθαλάσσιου κοσμικού κέντρου φοράτε λευκό παντελόνι «Κάπρι», εφαρμοστό στη μέση, για να μη χρειάζονται τσιρόντες ή ζώνες, και ρίχνετε επάνω σας μια κάτασπρη ζακέτα — όλα αυτά είναι από γούνα.

ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ θαυμάσιος συνδυασμός: «μπέζ» γούνινο μακρύ παντελόνι και ένα γούνινο ζακετάκι, ενώ τα μανικέτια είναι γαρνιρισμένα από μια λουρίδα με «μπέζ» και καφετιές ρίγες. Τα απαλά χρώματα είναι μοναδικά για το μεσοκαλοκαίρι.

ΟΤΑΝ ΠΑΛΙ Η ΜΕΡΑ είναι κάπως ψυχρή στην ακρογιαλιά, απαιτείται ένα κόκκινο γούνινο μαγιώ «μπικίνι» γαρνιρισμένο στις άκρες με έρμίνα. Ίσως στοιχίζει λίγο παραπάνω από ένα κοινό μαγιώ, αλλά τί είναι τα έξοδα... μπρός στα κάλλη.

ΓΙΑ ΤΟΝ απογευματινό περίπατο, για το τσάι ή για το γεύμα σ' ένα φιλικό κύκλο, ένας συνδυασμός από «μπέζ» παντελόνι και ζακέτα με γιαντά από ένα καστόρι, δεν είναι δυνατόν να περάσει απαρατήρητος.

28

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ Σ. KENYON

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Τον Μάιο του 1781, η Έμμα Χάρτ, μία νέα έντε-
λως άμορφη, με άμορφη έκτακτικη και παρελθόν
όχι άμνηστο, γνωρίζεται τυχαία με τον Ούιλλιαμ Πάι-
ν. Από την γνωριμία αυτή άρχίζει μία νέα φάση της
ζωής της. Μπαίνει σ' έναν κύκλο γλεντζέδων άριστο-
κρατών και συνδέεται πρώτα με τον Ούιλλιαμ Πάιν
και κατόπιν μ' ένα φίλο του, τον σέρ Χένρυ Φέδε-
στον. Εκεί γνωρίζεται με τον Τσάρλς Γκρεβίλ, ά-
νειό του προσβαυτή της Άγγλιας στη Νεάπολη. Ο
Γκρεβίλ, γοητευμένος από τη γνωριμία της, την παίρ-
νει στο σπίτι του, στο Λονδίνο, μαζί με τη μητέρα
της, την κ. Κάντογκαν. Η Έμμα γίνεται έρωμένη
του. Άλλά ο Γκρεβίλ έχει οικονομικές στενοχώριες
και θέλει να κάνει έναν πλούσιο γάμο. Για να
εξοφληθεί την Έμμα την πείθει να δεχτεί την πρόκλη-
ση του βείου του, του λόρδου Χάμιλτον, και να φύγει
άμέσως για την Νεάπολη. Η έπιτυχία της στην
πόλη αυτή είναι καταπληκτική. Σιγά-σιγά, μέ-
σο του της άφιξής ή σκιάς πώς θα μπορούσε να κα-
ταφέρει τον σέρ Ούιλλιαμ Χάμιλτον να την παντρευτεί.
Και το κατορθώνει. Η Έμμα γίνεται λαίδη Χάμιλ-
τον. Συνδέεται με στενή φίλεια με τη βασίλισσα της
Νεαπόλεως Μαρία-Καρολίνα και σιγά-σιγά άρχί-
ζει να χειρίζεται αυτή τις διπλωματικές υποθέσεις
της άγγλικής πρεσβείας στη Νεάπολη.
Ένα έγγλέζικο πολεμικό πλοίο με κυβερνήτη τον
άγνωστο άκόμη πλοίαρχο Όράτιο Νέλσωνα άγκυρο-
βολεί στο λιμάνι της Νεαπόλεως. Σκοπός του Νέλ-
σωνα είναι να ζητήσει στρατιωτικές ενισχύσεις άπ' τον
βασίλεά της Νεαπόλεως. Είναι ο μόνος άντρας που
μένει άσυγκίνητος μπροστά στην καλλονή της Έμ-
μας. Έκείνη ένωρεύεται, άσotόσ τον βοηθεί να έπιτύ-
χουν σκοπό του με την έλπίδα πώς έτσι θα προκα-
λέσει τον ενδιαφέρον του. Μετά τη μεγάλη νίκη της
ναυμαχίας του Άμπουκίρ, ο Νέλσων έπιστρέφει θρι-
αμφευτής στη Νεάπολη. Η Έμμα τον υποδέχεται
με ένθουσιασμό. Είναι τρελά έρωτευμένη μαζί του,
άλλά κι' ο Νέλσων άρχίζει να ενδιαφέρεται γι' αυτήν.

Η μόνη πληροφορία που είχε ή βρετανική
πρεσβεία ήταν άποκαρδιωτική.
Παρατηρήθηκαν λιποταξίες, είπε ο σέρ Ού-
ιλλιαμ, άκόμη και στις τάξεις των αξιωματικών.
—Μα είσαι βέβαιος;
—Μίλησα με τρεις αξιωματικούς που τους
γνωρίζω προσωπικά. Γύρισαν στη Νεάπολη με
πολιτικά. Φυσικά, ζήτησα να μάθω λεπτομέρειες.
Τό μόνο που δέχτηκαν να μου πουν είναι πώς στο
διάστημα της πορείας προς τη Ρώμη, έμειναν
τριαντάξή ώρες νηστικοί.
—Απίστευτο! Τρομερό! άναφώνησε ή Έμ-
μα. Κι' όμως ο στρατός μήκη στη Ρώμη θριαμ-
φευτικά!
—Υποψιάζομαι πώς ή θριαμφευτική αυτή εί-
σοδος ήταν μία παγίδα.
Οι φήμες εξακολουθούσαν να όργιάζουν, δ-
ταν έφτασε ο Νέλσων στη Νεάπολη. Στο άναμ-
ταξύ, ο σέρ Ούιλλιαμ, για καλό και για κακό,
μάζεψε τους πολυτιμότερους άπ' τους θησαυρούς
της συλλογής του και τους έβαζε σε κιβώτια για
να τους στείλει στο Λονδίνο.

Η πρόβλεψη του Νέλσωνα ήταν:
—Αν ο στρατηγός Μάκ νικήθηκε, οι Γάλλοι
θα βρίσκονται σε δυό βδομάδες στη Νεάπολη.
Ζήτησε άμέσως άκρόαση άπ' τη βασίλισσα.
Υποψιάζotae, όπως και ή Έμμα, πώς ή Μαρία-
Καρολίνα είχε πληροφορίες εξακριβωμένες, πώς
οι πληροφορίες αυτές δεν ήταν ευχάριστες και
πώς τό κρυολόγημά της ήταν ένα πρόσχημα. Υ-
στερ' από κάποια καθυστέρηση, ο Νέλσων πήρε
μία πρόσκληση να παρουσιαστεί στο παλάτι. Πή-
γε, συνοδευόμενος όπως πάντα από τους διερμη-
νείς του, την Έμμα και τον σέρ Ούιλλιαμ.
Η Μαρία τους υποδέχτηκε στο μπουτουάρ
της. Δεν χωρούσε αμφιβολία πώς ήταν άρρωστη.
Τα μάτια της ήταν κατακόκκινα. Τό πρόσωπό
της άσχημο και πρησμένο άπ' τὰ πολλά δάκρυα.
—Είμαι πολύ δυστυχισμένη, είπε κλαίον-
τας.

—Ρωτήστε την, πρόσταξε ο Νέλσων, αν ξέ-
ρη να μάς πη τι ακριβώς έγινε.
Η Μαρία άναστήναξε και είπε στην Έμμα
τά νέα που είχε λάβει άπ' τον Φερδινάνδο. Πολύ
σοβαρή, ή Έμμα έπανέλαβε τὰ λόγια της βασί-
λισσας έγγλέζικα.

—Οι Γάλλοι έχουν έναν καλό έφωδιασμένο
στρατό από δεκατρείς χιλιάδες άντρες στην Κα-
στελλάννα. Ο Φερδινάνδος υπολογίζει πώς έχει
άκόμη είκοσι χιλιάδες άντρες, ή Μαρία όμως λέ-
ει πώς είναι όλοι τους λαγοί. Η δεξιά πλευρά
του στρατού έχει υποχωρήσει.

—Συνελήφθη ο Μάκ;
—Όχι, αυτό ήταν μία φήμη.
—Η πραγματικότητα είναι ήδη άρκετά δυσά-
ρεστη, είπε ο Νέλσων.

Και πρόσταξε σαρκαστικά:
—Τό ξέρομε δά πώς οι Ναπολιτάνοι είχαν
πολύ λίγη τιμή, άλλά κι' αυτήν που είχαν, την
έχσαν.

—Τί λέει ο Νέλσων; ρώτησε ή Μαρία δειλά.
—Ότι ή κατάσταση είναι πολύ σοβαρή, ά-
ποκρίθηκε ή Έμμα.

—Και τί νομίζει πώς πρέπει να γίνει, άγα-
πητή μου Έμμα;
Η Έμμα έπανέλαβε την έρώτηση στον Νέλ-
σωνα. Εκείνος άπάντησε με μία λέξη:
—Φυγή.

Η Μαρία κούνησε μελαγχολικά τὸ κεφάλι.
—Μας μένει άκόμη ή Σικελία για να ζητή-
σωμε εκεί καταφύγιο.

Καθώς έφευγαν άπ' τὸ παλάτι, ή Έμμα κον-
τοστάθηκε με τον Νέλσωνα σε μία από τις άθου-
σες υποδοχής, αφήνοντας τον σέρ Ούιλλιαμ να
προχωρήσει μπροστά.

Φαίνεσθε κουρασμένοι, Νέλσων, είπε. Γι-
ατί δεν μάς κάνετε τη χάρη να μέινετε στο Πα-
λάτιο Σέσσα;

—Είναι άπόλυτη ανάγκη, άποκρίθηκε ο Νέλ-
σων κοφτά, να μένω στο «Βάνγκαρντ».

Η Έμμα τον έπιασε άπ' τὸ μπράτσο.
—Ω, Νέλσων, σάς δίνω τὸ λόγο μου πώς ξέ-
θα...

Ο Νέλσων της έπριξε μία γρήγορη ματιά.
Μονομιάς, τὸ πρόσωπό του πήρε έκφραση τρυφε-
ρή.

—Άγαπητή μου Έμμα, έχω τόσο λίγη έμ-
πιστοσύνη σε σάς, όσο και στον έαυτό μου.
—Και όμως έπιστρέψατε, Νέλσων!

Εκείνος την άγνόησε.

—Πρέπει να μέινω στο «Βάνγκαρντ», επέμε-
νε, και να είμαι έτοιμος για άμεση άναχώρηση.
Είμαι πρόθυμος να μεταφέρω τη βασιλική οικο-
γένεια, αν παρουσιασθή ανάγκη —σας παρακα-
λώ μάλιστα να τὸ πητέ στη βασίλισσα — άλλά
εκείνο που έχει μεγαλύτερη σημασία για μένα
άπό τη βασιλική οικογένεια, είστε έσείς και ο
σέρ Ούιλλιαμ.

Ο σέρ Ούιλλιαμ ήρθε κοντά τους, τρομερά
άνήσυχος.

—Γίνονται διαδηλώσεις! είπε. Τὸ άμάξι μας
είναι περιστοιχισμένο άπ' τον δόλο.

—Διαδηλώσεις; Έναντίον μας; ρώτησε ή Έμ-
μα με δυσπιστία.

—Όχι, όχι, έναντίον της βασιλικής οικογενεί-
ας, νομίζω.

Ο σέρ Ούιλλιαμ, ο Νέλσων και ή Έμμα
προχώρησαν προς τὸ άμάξι, που ήταν πραγματι-
κά περιστοιχισμένο άπ' ένα έξαλλο πλήθος, ζ-
πως έλλωστε και όλο τὸ παλάτι. Ο δόλος είχε
προβάλει άξφανα, κανείς δεν ήξερε άπό πού,
φωναζοντας, χειρονομώντας, βλαστημώντας. Ο-
ταν φάνηκε ο Νέλσων, σιγή άπλώθηκε και οι δια-
δηλωταί παραμέρισαν άνοιγοντας δρόμο για να
τον αφήσουν να ανεβή στ' άμάξι. Μόλις όμως ο
Νέλσων κάθισε άνάμεσα στον σέρ Ούιλλιαμ και
την Έμμα, οι κραυγές ξανάρχισαν.

—Μά τί ξεφανίζουν; ρώτησε ο Νέλσων, έκ-
νευρισμένος.

Τὸ πρόσωπο της Έμμας έδειχνε μεγάλη ά-
πορία.

—Θέλουν να δούν τον βασιλέα.

—Τὸν βασιλέα;

—Δεν καταλαβαίνω, είπε ή Έμμα. Ο Φερ-
δινάνδος είναι με τὸ στρατό. Αυτό τὸ ξέρει ό-
λος ο κόσμος.

Τέντωσε τ' αὐτί της.

—Λένε πώς αν ο βασιλεύς δεν παρουσιασθή,
θα καταλάβουν τὸ παλάτι.

Σιγή άπλώθηκε ξανά.
—Υψιστε Θεέ!... Κυτάξτε! είπε ο σέρ Ού-
ιλλιαμ, έμβρόντητος.
Η Έμμα κι' ο Νέλσων κύτταξαν προς τη δι-
εύθυνση που έδειχνε ο σέρ Ούιλλιαμ με τὸ δά-
κτυλο.

—Αδύνατον! ψιθύρισε ή Έμμα.

Και όμως εκεί, σ' έναν άπ' τους έξώστες, στε-
κόταν ο Φερδινάνδος, Γύριζε δεξιά κι' άριστερά
και ύποκρινόταν με άμνηνία, προσπαθώντας να
χαμογέλαση. Ήταν ντυμένος πολιτικά, με τὸ αί-
ώνιο χρυσοκεντημένο, μαύρο δελουδίνο ένδυμα.

—Αφού ο βασιλεύς έγκαταλείπει τὸ στρατό
του, τί περιμένετε άπ' τους αξιωματικούς του;
είπε ο Νέλσων σαγερά.

Οι κραυγές και οι βλαστήμιες ξέσπασαν ξα-
νά κι' ο Φερδινάνδος, σά να ήταν καμμία μαριο-
νέττα που την τραβούσε κάποιος μ' ένα σπάγγο,
έξαφανίστηκε άπ' τον έξώστη.

—Η Μαρία θα τὸ ήξερε πώς ο βασιλεύς είναι
έδω όσην ώρα μιλούσε μαζί μας, παρατήρησε ή
Έμμα άγανακτισμένη.

—Μιλήσατε για φυγή, είπε ο σέρ Ούιλλιαμ
στον Νέλσωνα, αμφιβάλλω όμως αν ο δόλος θα
την έπιτρέψει τώρα.

Η Έμμα χαμογέλασε, σά να είχε σκεφτή
κάτι πολύ διασκεδαστικό και μόνο που δεν κτύ-
πησε τὰ χέρια άπ' τον ένθουσιασμό της.

—Χάμιλτον! Η μυστική στοά!

Ο Νέλσων χαμογέλασε, έπίσης.

—Α, ώστε υπάρχει μία μυστική στοά.

—Ναί. Άπ' τὸ παλάτι ως την

άποδόθρα.

Ο Νέλσων άνασήκωσε τους ώ-
μους.

—Δεν άποκλείεται ή διαστακτικό-
της να εξακολουθή να κυβερνά την

Αύλη της Νεαπόλεως. Πάντως τὸ
«Βάνγκαρντ», όπως όλος ο στόλος
μου, είναι στη διάθεση της βασιλι-
κής οικογενείας. Στο άναμεταξύ, για
τὸ ένδεχόμενο που οι Γάλλοι θα
μυούν στην πόλη, θ' άνοιχτώ με τὸ
«Βάνγκαρντ», μακριά από την άκτί-
να δράσεως των όχυρών. Να είστε
έτοιμοι να μπαρκάρετε άπό στιγμή
σε στιγμή. Θα κάνω ό,τι μπορώ για
τη βασιλική οικογένεια, ή πρώτη δ-
μως σκέψη είναι για τους φίλους μου.

Η Έμμα και ή κ. Κάντογκαν
στέκονταν μέσ' στο σκοτάδι, στην
είσοδο υπηρεσίας, και παρακολου-
θούσαν τον έμπιστο θαλαμηπόλο της
Μαρίας-Καρολίνας που ξεφόρτωνε
βαρέλια από ένα άμάξι —έκειν η
νύκτα είχε φέρι βαρέλια— και τὰ
κουβαλούσε προσεκτικά μέσ' στην
πρεσβεία, φλυαρώντας όλοένα ζωη-
ρά. Και οι δυό γυναίκες φορούσαν
μαντήλια στο κεφάλι και βαρείες
κάπτες, τόσο κρύα και ύγρη ήταν ή
κείνη ή χειμωνιάτικη νύκτα στη Νεά-
πολη.

—Αυτά είναι όλα; ρώτησε ή κ.

Κάντογκαν τον υπρέτη.

—Όχι, όχι, κυρία, θα ξανάρθω

άλλη μία φορά.

Ο υπρέτης ύποκλήθηκε κι' έφυ-
γε. Ήταν ντυμένος με άπλά ρούχα,
όχι με την έπίσημη λιβρέα του, και
τ' άμάξι του ήταν παλιό και άχρω-
μάτιστο. Κανείς δεν τὸ έπαίρνε ποτέ
για βασιλικό άμάξι. Η Έμμα εξέ-
τασε γρήγορα-γρήγορα τὰ βαρέ-
λια. Όλα είχαν έπάνω τους την έπι-
γραφή «Εφόδια Νέλσωνος», όπως
άλλωστε και τὰ πανέρια και τὰ κι-
βώτια που μεταφέρονταν τις νύκτες
άπ' τὸ παλάτι. Με την έπιγραφή
αυτή δεν διέτρεχαν, για την ώρα,
κανένα κίνδυνο, άκόμη και άπ' τους
κλέφτες και τους άλήτες της πόλης.
Στην πραγματικότητα, όλα τούτα
τὰ φορτία ήταν θησαυροί τὸ παλα-
τιού. Ο έμπιστος άνθρωπος της βα-
σιλίσσας τους έφερνε έδω, στην πρε-
σβεία, κρυφά, μέσ' στο σκοτάδι της
νύκτας. Την έπομένη μέρα, οι ναύ-
τες του Νέλσωνα θα τους φόρτωναν
στο «Βάνγκαρντ».

—Συναρπαστικό; όχι, είπε ή Έμ-
μα. Άκριβώς όπως στα μυθιστορή-
ματα.

—Οι ήρωες σ' αυτά τὰ μυθιστορήματα βρί-
σκονται στο τέλος με κομμένο τὸ λαιμό, παρα-
τήρησε ή κ. Κάντογκαν ψυχρά. Πάντως, συμφω-
νῶ πώς ή υπόθεση είναι συναρπαστική. Ο Θεός
να δάλη τὸ χέρι του, Έμμα, δεν τὸ φανταζόμου-
να ποτέ όταν έφευγα άπ' τὸ χωριό μου πώς θα
τελείωνα έτσι.

Η Έμμα συμφώνησε.

—Εσύ περιμένε έδω, τὸ τελευταίο άμάξι,
είπε. Έγώ θέλω να δῶ αν έχωμε τίποτε συγκεκρι-
μένα νέα άπ' τον βασιλέα.

Πήγε διαστικά στο γραφείο του σέρ Ούιλ-
λιαμ κι' εκεί, με μεγάλη χαρά, βρήκε τον Νέλ-
σωνα, τυλιγμένο στο μανδύα του, με τὸ τρίκω-
χο καπέλλο του στο κεφάλι. Ο σέρ Ούιλλιαμ
την ύποδέχτηκε θυωμένα.

—Τρείς ή ώρα, Έμμα! Αυτά τὰ ξενύχτια θα
με πεθάνουν.

—Έχομε τίποτε νεώτερο; ρώτησε ή Έμμα
τον Νέλσωνα.

—Μέσα σε πέντε λεπτά, άποκρίθηκε ο Νέλ-
σων σαρκαστικά, ο βασιλεύς συμφώνησε να φύ-
γη, άλλαξε άπόφαση, συμφώνησε ξανά κι' έπει-
τα πάλι τὸ μετάνισε.

—Και ή βασίλισσα;

—Φαίνεται άνίκανη να πάρη όποιαδήποτε ά-
πόφαση. Τό μόνο που άπεφάσισε είναι ότι οι βα-
σιλικοί θησαυροί πρέπει να μεταφερθούν στο
«Βάνγκαρντ».

—Νομίζω, είπε ή Έμμα μ' ένα πικρό χαμό-
γελο, πώς ή άπόφαση αυτή είναι άρκετή. Εκείνο

που χρειάζεται τώρα είναι ένας μικρός ύπαινι-
γμός πώς θα φύγετε χωρίς τη βασιλική οικογέ-
νεια.

Ο Νέλσων κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Ο ύπαινιγμός έγινε.

Στράφηκε προς τον σέρ Ούιλλιαμ, άνοιξε τὸ
στόμα του να μιλήσει και ξέσπασε σ' ένα σιγανό
γέλιο. Ο σέρ Ούιλλιαμ είχε άποκοιμηθή στην πο-
λυθρόνα του.

—Τὸν καμένο, είναι κατάκοπος.

—Τὸ ίδιο κι' έσείς, Νέλσων.

Ο σέρ Ούιλλιαμ ζύπνησε, ξαφνιασμένος.

—Νέλσων, άσπαγήτ μου φίλε, Έμμα, άγά-
πη μου... με συγχωρήτε; Έχω άνάγκη από ύπνο.

Άπόλυτη άνάγκη.

Ευχαριστημένη από την εύκαιρία που της πα-
ρουσιάζotan να μείνη μόνη με τον Νέλσωνα, ή
Έμμα παράτρυνε τον άντρα της να πάη άμέσως
για ύπνο. Ο σέρ Ούιλλιαμ ζήτησε ξανά συγγνώ-
μην και λέγοντας πώς θα τὸυ κακοφαινότανε πο-
λύ πὸν θ' άφηνε τόσο πολλούς άπ' τους προσω-
πικούς θησαυρούς του στο Παλάτιο Σέσσα, στα
χέρια των Γάλλων, δγήκε με δῆμα βραδυ άπ' τὸ
δωμάτιο.

—Φυγή! ξέσπασε ο Νέλσων, ύστερ' από μία
στιγμή σιωπής. Είναι τρομερό!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Εικονογράφησης Χρ. Κουσέντου

... παρακολουθούσαν τον έμπιστο θαλα-
μηπόλο της Μαρίας Καρολίνας που ξεφόρ-
τωνε βαρέλια από ένα άμάξι...

ΝΤΑΝΝΥ ΚΑΙΗ

Συνδυάζει τήν ήθοποιΐα τοῦ Τσάρλυ Τσάπλιν
καὶ τή χορευτική δεξιότητά του τοῦ Φρέντ' Ασταίρ

πουζόπορου. Δεκαεπτὰ χρονῶν κάνει τὸ πρῶτο του κατόρθωμα: ἕξ αἰτίας του, ἡ ἀσφαλιστικὴ ἔταιρία ὅπου ἐργάζεται, χάνει σαράντα χιλιάδες δολλάρια. Εἰκοσιεπτὰ χρονῶν παντρεύεται μιὰ πιανίστα, τὴν Σύλβια Φάιν, μῆτερα τῆς κόρης του Ντάινας καὶ

ὕπευθυνη γιὰ τὰ πρῶτα ἐπιτυχημένα του νοῦμερα πού τὰ γράφει ἡ ἑξ.

Στὸν κινηματογράφο ἔχει δημιουργήσει τὸν τύπο τοῦ γοητευτικοῦ Πιερόττου, καλόκαρδου, ἀφελέστατου, ὄνειροπαρμένου. Στὸ θέατρο, κρατᾷ, ὁλομόναχος

ἐπὶ σκηνῆς, ἀναμμένο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινῶ ἐπὶ μιάμισυ ὥρα, μὲ τὰ τραγούδια, τοὺς χορούς καὶ τὶς παρωδίες του. Συνεχῶς αὐτοσχεδιάζει καὶ καμμιὰ παράστασις δὲν μοιάζει μὲ τὴν προηγούμενη. Ὁ Ντάννυ Καίη ἔχει μόνον ἓνα παράπονο στὴ ζω-

ή του: Δὲν καταφέρνει νὰ κάνῃ τὴν κόρη του νὰ γελάσῃ. Παρηγοριέται ὅμως ὅταν σκέπτεται πὼς ὑπῆρξε ὁ πρῶτος, παιδικὸς βέβαια καὶ πλατωνικὸς, ἔρωτας τῆς Μαργαρίτας τῆς Ἀγγλίας. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ισχυρίζονται ὅτι ὁ ἔρωτας τῆς Μαργ-

1. Ο ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΝΤΑΝΝΥ ΚΑΙΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΝΑ ΜΑΘΗ ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΧΟΡΟΥΣ. ΠΗΡΕ ΜΙΑ...

2. ...ΝΕΑΡΗ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΔΑΣΚΑΛΑ, ΒΕΡΑ ΙΝΔΗ, ΚΑΙ ΑΦΟΥ ΤΗΝ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΑΡΚΕΤΗ ΩΡΑ ΝΑ ΧΟΡΕΥΗ, ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕ ΝΑ...

3. ...ΕΠΑΝΑΛΑΒΗ ΤΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ. ΒΕΒΑΙΑ, ΣΑΝ ΑΡΧΑΡΙΟΣ, ΕΠΕΣΕ ΣΕ ΜΙΚΡΟΛΑΘΗ. ΠΑΝΤΩΣ, Η ΕΝΤΥΠΩΣΙ ΕΙΝΑΙ ΟΤΙ ΑΝΑΜΕΣΑ...

4. ...ΣΕ ΜΙΑ —ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΜΕΤΡΙΑ— ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΣΣΑ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΚΑΙ Σ' ΕΝΑ ΧΟΡΕΥΤΗ, ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΔΙΑΦΟΡΑ —ΚΑΙ ΤΙ ΔΙΑΦΟΡΑ!

Εχει γαλανὰ μάτια, τὴν μύτη τοῦ Πινόκκιο καὶ μαλλιά πού ἔχουν περάσει —κατὰ καιροὺς— ἀπὸ ὄλες τὶς ἀποχρώσεις τοῦ κόκκινου, τοῦ ξανθοῦ καὶ τοῦ κοκκινόξανθου. Ψηλός, περίπου 1.80, γυιὸς ἑνὸς Ρώσου ἐμποροράπτου τοῦ Μπρούκλιν, ὁ Ντάννυ Ντάνιελ Καμίνσκι θεωρεῖται σήμερα ὁ μεγαλύτερος κωμικὸς τοῦ κινηματογράφου, μετὰ τὸν Σαρλῶ, καὶ ὁ μεγαλύτερος χορευτὴς μετὰ τὸν Φρέντ' Ασταίρ. Φημίζεται ὅτι ἔχει τὰ πρῶτα ἐκφραστικὰ χέρια πού γνώρισε ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Ἑλεονώρας Ντοῦζε.

Στὰ νοῦμερα πού παρουσιάζει ἀπὸ σκηνῆς ἢ ὀθόνης, ἐρμηνεύει διαδοχικὰ τοὺς ρόλους ἑνὸς Σκωτσέζου φαντάρου, μιᾶς σεμνότητος κοπέλλας τῆς Βικτωριανῆς ἐποχῆς, ἑνὸς κάου-μπόυ καὶ τῆς Κάρμεν Μιράντα, ἀλλάζοντας φωνὴ καὶ προφορὰ χωρὶς τὴν παραμικρὴ δυσκολία.

Ἄν ἀποφασίσετε νὰ τὸν πάρετε σὺν τηλεφῶνῳ, μπορεῖ νὰ τὴν χι νὰ εἶναι ὁ ἴδιος στὴν ἄλλη ἔκρη τοῦ σώματος. Ἀποκλείεται ὅμως νὰ τὸν καταλάβετε. Γιατὶ ἀπαντᾷ μιμούμενος τὴν φωνὴν εἴτε ἑνὸς Γαλιανέζου ὑπηρετῆ, εἴτε μιᾶς νέγρας καμαριέρας, εἴτε ἑνὸς Ἰταλοῦ μάγειρα, εἴτε, καμ-

μιὰ φορά, ἑνὸς Ρώσου καθηγητοῦ πιάνου.

Ὅταν εἶναι μελαγχολικὸς, μα-σάει τσίγκλες. Δὲν πίνει καὶ καπνίζει ἐλάχιστα. Δὲν συμπαθεῖ τὸ κρέας, τρελλαίνεται γιὰ τὸν ἀστακό, τρώει συνήθως πουλερικά καὶ κοιμᾶται τὴ νύχτα μὲ ριγὲς πυτζάμες σὲ ἓνα κρεβάτι μετέσπειρος κολῶνες. Οἱ μεθυσμένοι τὸν γοητεύουν. Κάθε φορά πού θὰ συναντήσῃ κανέναν σὺν δρόμῳ, θὰ τὸν πάρῃ ἀπὸ πίσω. Συχαίνεται τὰ θελάκια στὰ κατέλλα τῶν γυναικῶν, καθὼς καὶ τὰ σκουλαρίκια καὶ, ὅταν μπορῇ, δὲν φορεῖ γραβάτες καὶ παπιγιόν. Ἡ καλύτερη φιλοφρόνησι πού μπορεῖτε νὰ τοῦ κάνετε, ἂν τὸν γνωρίσετε, εἶναι νὰ ἐκφράσετε τὸν θαυμασμό σας γιὰ τὸν τρόπο πού κάνει μασσάζ στα πόδια. Παίζει μπέης-μπῶλ μὲ τοὺς φίλους του πού τὸν φωνάζουν «Κοκκινوترίχη». Λατρεύει τὸν Γκέρσοῦν καὶ τὸν Κόουλ Πόρτερ, μισεῖ τὰ τυχερά παιγνίδια καὶ δὲν κάνει ποτέ δῶρα τὰ Χριστούγεννα ἢ τὸ Νέον Ἔτος. Προτιμᾷ νὰ χαρίζῃ πράγματα ὅταν δὲν τὸ ἐπιβάλλῃ καμμιὰ ἐπίσημη γιορτὴ.

Ὅταν ἦταν πέντε χρονῶν, γνώρισε γιὰ πρώτη φορά τὰ σανίδια τῆς σκηνῆς, παίζοντας σὲ μιὰ ὀπερέττα τὸν ρόλο ἑνός... καρ-

γαρίτας δὲν ἦταν τόσο «παιδικός». Ὅταν ἔτρεχε, λένε, πίσω ἀπὸ τὸν Ντάννυ Καίη, ἦταν κιόλας «κοτζάμ» κοπέλλα. Ἀλλὰ εἶναι γνωστὸ πὼς φλυαρεῖ ὁ κόσμος ὅταν δυὸ διασημότητες γίνουν φίλοι. Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι ἡ τελευταία τῆς ἐρωτικῆς περιπέτειας μὲ τὸν Τάουσεϊν ἔχει ἐπισκιάσει ὄλες τὶς «παιδικές» τῆς τρέλλες.

Τὸν Ντάννυ πάντως, πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν Μαργαρίτα, τὸν συγκίνησε ἓνα ἄλλο αἶσθημα... ἀπὸ κάποιον ἄντρα. Μὴν ἀνησυχίτε, δὲν πρόκειται περὶ σκανδάλου! Ὁ ἄντρας αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν διάσημο Ἱρλανδὸ (εἶναι ἀκατανόητο ὅτι πολλοὶ ἐπιμένουν νὰ τὸν θεωροῦν Ἀγγλὸ) συγγραφέα Τζῶρτζ Μπέρναρ Σῶ. Πράγματι, ὅταν ὁ Ἀμερικανὸς κωμικὸς εἶχε ἐπισκεφθῇ τὸ Λονδίνο, δυὸ - τρία χρόνια πρὶν πεθάνῃ ὁ Μπέρναρ Σῶ, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσῃ τὸν γηραιὸ δραματογράφον πού εἶχε καυτηριάσει τόσο εὐστοχα τὴν ὑποκρισία καὶ τὸν ψευτοπουρτανισμὸ τῆς ἀγγλικῆς κοινωνίας.

«Ἄν ἀποφασίσω νὰ πατήσω τὸ πόδι μου στὴν Ἀγγλία, εἶπε ὁ Ντάννυ, σὺν ἀεροδρόμιον, εἶναι γιὰτὶ διάβασα τὰ ἔργα τοῦ Σῶ. Μιὰ κοινωνία πού εἶναι, πού θέ-

λει νὰ φαίνεται μᾶλλον, τόσο σεμνὴ καὶ εὐθικὴ στὰ ζητήματα τῆς ἠθικῆς, θὰ πρέπει νὰ ἔχῃ λοξοδρομήσει. Καὶ τὸ λοξοδρόμισμα μοῦ κινεῖ πάντα τὸ ἐνδιαφέρον —ἀπὸ καθαρῶς καλλιτεχνικῆς πλευρᾶς».

Τὸ περίεργον σ' αὐτὴ τὴν υπόθεσι εἶναι ὅτι ὁ συνήθως ἀπαθὴς σὲ ὄλες τὶς ἐκδηλώσεις ἐρημίτης τοῦ «Ἐγὼ - Σαίντ - Λῶρενς, πού τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ εἶχε γίνῃ κυριολεκτικὰ ἀπρόσιτος καὶ δὲν ἔβγαине ποτὲ ἀπὸ τὸ κτῆμα τοῦ στο μικρὸ χωριὸ (300 ψυχῆς) «τὸν μακροβίων», συγκινήθηκε τόσο ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ Ντάννυ Καίη, ὥστε τὴν ἐπομένη τῆς ἀφιξεῶς του στὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα, ἔλαβε μιὰ ἰδιόχειρη —ὁμολογούμενος, σπάνια τιμὴ— πρόσκλησι νὰ τὸν «τιμῇσῃ διὰ τῆς παρουσίας του σὺν τὸν γεῦμα».

Τὸ τί ἔγινε σ' αὐτὸ τὸ γεῦμα εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ. Ὁ Ντάννυ Καίη, μόλις ἀπόφαγεν, ἄρχισε τὰ τραγούδια καὶ τὶς μιμήσεις του, καὶ δημιουργήθηκε τέτοιο κέφι πού ὁ Μπέρναρ Σῶ, φανατικὸς ὑδροπότης καὶ χορτοφάγος, «ἐξεσχάστηκε» καὶ κατέβασε —λένε— μιὰ κοῦπα κρασί εἰς ὕψος τοῦ φιλοξενουμένου του...

Έδω κι' Εκεί

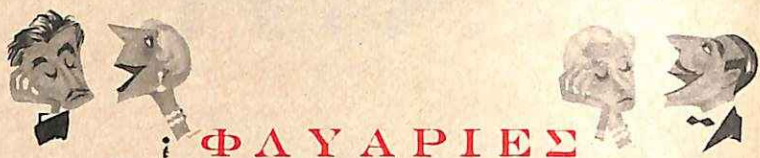
Η ΖΟΖΕΦΙΝΑ ΜΠΑΙΚΕΡ, η διάσημη μαύρη καλλιτέχνης του «μιούζικ-χάβ» αποφάσισε ν' αποχωρήσει οριστικά από τη σκηνή. Στην αποχαιρετιστήριο δεξίωση που δόθηκε στην αίθουσα «Ολύμπια» των Παρισίων, συγκεντρώθηκε η αφρόκρεμα του πνευματικού και καλλιτεχνικού κόσμου για ν' αποτίσει φόρο τιμής στην αποχωρούσα καλλιτέχνίδα. 'Η Ζοζεφίνα θ' αφιερωθεί τώρα στην ανατροφή των επτά υιοθετημένων παιδιών της.

● ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ είναι πρόθυμοι... μερικοί να εργασθούν και οι περισσότεροι να τους αφήσουν να εργασθούν.

● —ΠΩΣ ΣΑΣ ΦΑΗΚΕ ο καινούργιος γιατρός, κυρία Σμιθ;
—Πολύ συμπαθητικός. Με κάνει και αισιόθυμοι, πραγματικά άρρωστη.

● ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ πάρτυ είχε μεγάλη επιτυχία. Τέλος, σαν έπιστέγασμα, η μαμά του εορτάζοντος μπέμπη τοποθέτησε στη μέση του τραπέζιου, ένα γιγαντιαίο γλυκό από ζελέ που έτρεμε ορεκτικά.

—Εγώ δεν θέλω, είπε ο Γιαννάκης.
—Γιατί πουλάκι μου;
—Δεν φόβησε ακόμη....

ΦΛΥΑΡΙΕΣ

...Καλό Πάσχα!... Έφ'ετος καθώς έρχεται τόσο άργοπορημένο το Πάσχα, ανοίγει θερμά γιορτινό την καλοκαιριάτικη σαϊζόν... Βουνά και νησιά και βάλασσες, έτοιμάζονται να δεχθούν χιλιάδες επισκέπτες και εκδρομείς και μόνη η Αθήνα θα γνωρίσει την γαλήνη της εγκαταλείψεως... η Χελλό Ντίζυ!... 'Ο Νέγρος τρομπέττας που φθάνει προσεχώς εις τας Αθήνας έχει έντελώς ιδιαίτερη θέση εις το στερέωμα των αστέρων της μοντέρνας μουσικής. Έντελώς εξαιρετικός μουσικός, άκουσε τα κολακευτικώτερα λόγια από τον μέγα Στραβίνσκυ: «Χάρις στον Ντίζυ Γκίλεσπι συμφιλιώθηκε με την αμερικανική τζάζζ!... η Ποτέ δεν είναι άργα για το κυνηγητό της εύτυχίας... Η κ. Τζόζεφ Ράτ "Άλσπ, χήρα 69 χρονών, η μητέρα των γνωστών δημοσιολόγων Τζόζεφ και Στιούαρτ Άλσπ, πανδρεύθηκε πρό έβδομάδος με τον δικηγόρο Φράνσις Κόουλ, 72 ετών, στην Κόλλινσβιλ του Κοννέκτικουτ... η Προσοχή, προσοχή!... Κάθε χρόνο πίνεται στον κόσμο και περισσότερο κονιάκ, αναφέρουν οι στατιστικές. Μόνο η Αμερική εισήγαγε πέρυσι 300.000 κάσες, ενώ το 1952 δεν είχε ξεπεράσει τις 150.000. Πόσες απ' αυτές είναι δικές μας άραγε;... η Νέα άστέρια... Η Μπέττυ Τζώρτζ, μία ωραιότατη μελαχροινή, αναγγέλλεται ως μεγάλη άστρα του «Καρτιέ Λατέν», του μεγάλου κοσμικού κέντρου της Νέας Υόρκης. Καί γράφουν οι έφημερίδες... Τόν Ιούνιο έρχεται η εξαιρετική «Ελληνική» Μπέττυ Τζώρτζ... Ξέρει κανείς ποιά είναι;... η Σταγόνες σοφίας: Λίγες είναι οι γυναίκες που έχουν τη δύναμη να αντισταθούν μπροστά σ' έναν ωραίο, σιωπηλό άνδρα... και στον πειρασμό να έπωφεληθούν από την ευκαιρία για να φλυσηήσουν ελεύθερα —Μπύλλν Αίρλαντ... η Φρικαλέα ιστορία περί έξηλεκτρισμού. —Ένας ξένος φθάνει σ' ένα κράτος της Μέσης Ανατολής. Το ξενοδοχείο του είναι πλάι από φυλακές και όλη την νύχτα ακούγεται ένας άνθρωπος που στριγγλίζει. Το πρωί ό ξένος άγανακτισμένος τρέχει στην άστυνομία. —«Έχωμε ένα κατάδικο—του έξηγούν άπολογητικά—και πρέπει να τον εκτελέσωμε». —«Έστο! Γιατί δεν τον καθίζετε σε μία ηλεκτρική καρέκλα;» —«Μά αυτό κάνουμε, αλλά κόβεται το ρεύμα... και προσπαθούμε να τον άποτελειώσωμε με το κερί!...

44

Ρίπ Κίρμπυ

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

ΤΖΙΝΑΣ — ΣΟΦΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΙΞΗ καλοκαιρινών μοντέλων του παρισινού οίκου Ζαν-τζάν. 'Η συλλογή του περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, μια σουρωτή φούστα από ποπλίνα με τρεις πιέτες κι' ένα μπουστό από το ίδιο ύφασμα. Μέ μια περιστροφική κίνηση του χεριού αφαιρούνται τά, περιττά έλλαωστε, «έξωτερικά» και μένει η γυναίκα έτοιμη για το μπάνιο της!

● Ο ΓΑΛΛΟΣ συγγραφέας Ροζέ Πιρέφριτ, υπεύθυνος για μερικά από τα πιο σκανδαλώδη διβλία της έποχής μας, έναντίον του διπλωματικού σώματος, του Βατικανού, κλπ., έτοιμάει μία καινούργια δόμδα, πιδ... άκατάλληλη ακόμη από τις προηγούμενες. Τίτλος: «Δύο είδη έρωτος». 'Ο ίδιος δέ, σηλώνει:

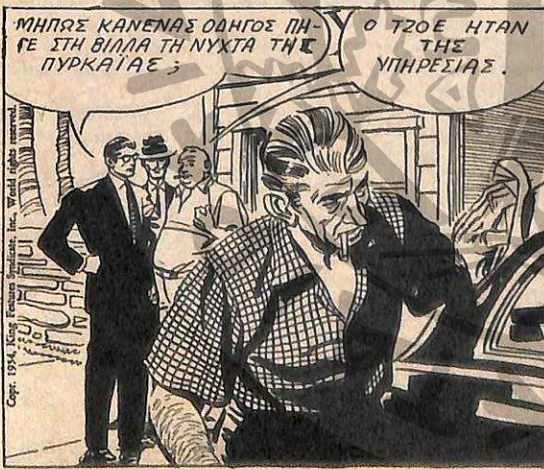
—Ποτέ μέχρι σήμερα η λογοτεχνία δεν χείρισθηκε το τολμηρό αυτό θέμα...

● Ο ΤΙΝΟ ΡΟΣΣΙ έτοιμάζει την έκδοσι των άπομνημονευμάτων του, ακολουθώντας το παράδειγμα του συναδέλφου του 'Υβ Μοντάν. Τίτλος του διβλίου: «Από τον Λυσιέν Νταλζς στην Σοφία Λάρεν».

● Ο Νταλζς υπήρξε ένας ήθοποιός του θεάου, που είχε μεγάλη επίδρασι στην καριέρα του Τίνο Ρόσσι. 'Η Σοφία είναι ό τελευταίος έρωσ του τραγουδιστού. Πλατωνικός, βέβαια, αφού την είδε μόλις μία φορά σ' ένα νυκτερινό κέντρο, ακόμη όμως δεν μπορεί να συνέλθ!

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΛΩΝΤΙ ΠΤΙ, 18 ετών, μαννεκέν, εξέλεγή την περασμένη έβδομάδα, κατά τη διάρκεια μιας δεξιώσεως που δόθηκε στο «Μουλέν Ρούζ», Μίς Παρίσι 1956.

Ρίπ Κίρμπυ

Πρωτότυπο μυθιστόρημα

ΤΟΥ ΟΡΣΟΝ ΟΥΕΛΛΕΣ

18

Βιαζόμουν να ξεμπερδέψω μια ώρα αρχύτερα μ' αυτή την υπόθεση, να δώσω στον 'Αρκάντιν την έκθεσή μου, να πάρω την αμοιβή που μου είχε υποσχεθεί και ν' αρχίσω πάλι να ζω για τόν εαυτό μου.

Αυτές ήταν οι σκέψεις που στριφογύριζαν αδιάκοπα στο μυαλό μου, τις ατέλειωτες ώρες του ταξιδιού. 'Ο καιρός όμως ήταν έλεινός σ' όλη τη διαδρομή και, απ' τη μιά ή αόριστη εκείνη ανησυχία που με βασάνιζε, απ' την άλλη ή θύελλα, δεν με είχαν αφήσει να βρώ την άλλη ψυχική ισορροπία και την αίσιοδοξία που, στο κάτω - κάτω, ήταν απόλυτα δικαιολογημένες στην περίπτωση.

Και σαν να μην έφτανε η δυσθυμία μου, δγαίνοντας απ' τὸ αεροπλάνο άρπαξα κι' ένα κρουαζιέρο. 'Η Ράινα κι' ἐγὼ περπατήσαμε ἀρκετά, ὥσπου να φτάσωμε στὸ καινούργιο μπάρ που δὲν εἶχε ἀκόμη τελειώσει καὶ μύριζε λαδομπογιές. 'Ετρεμα. Παράγγειλα κάτι ζεστό. Τὰ δόντια μου κτυποῦσαν καθὼς ἔπινα τὸ τσάι που μὲ ἔφεραν.

—'Αφού τῶβαλες στὸ νοῦ σου νὰ φύγης, τί νὰ σοῦ κάνω; ἔλεγε ἡ Ράινα. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα. 'Ο Μπόμπ εἶναι ἐδῶ, ξέρεις. Πάντα ἀφωσιωμένος καὶ πρόθυμος νὰ κάνῃ ὅ,τι τὸν διατάξω. Καὶ δυστυχῶς, ἀνιάρως ὅπως πάντα.

—Τί νὰ γίνῃ ὁμως; 'Οταν δὲς μπροεῖς ν' ἀποκτήσης αὐτὸ που θέλεις, ἱκανοποιεῖσαι μὲ ὅτι ἔχεις. 'Ετσι δὲν εἶναι;

Μιλοῦσε τρυφερά, μὲ μιὰ χαριτωμένη πονηρὴ λάμψη στὰ μάτια. Πρόσεξε ὁμως τὴν παράφραση σιωπῆς μου καὶ πρόσθεσε ἀμέσως περιφρονητικά: —Κι' ἐσένα ἡ ζήλεια σὲ κάνει θηρίο.

Σ' αὐτὸ ἡ Ράινα ἔσπεφε ἔξω. Τὸ γεγονός ὅτι ὁ Ράτλεϋ εἶχε ἀναλάβει πάλι καθήκοντα ἱπποτικού βασιλιέρου κοντὰ της, μ' ἀφῆνε μάλλον ἀδιάφορο. Μπορῶ νὰ πῶ μάλιστα, πῶς μὴ καὶ δὲ θὰ τὰ κατὰφερνα νὰ γυρίσω ἀπ' τὸ Μόναχο ἐγκαιρῶς γιὰ νὰ βρισκώμαι μαζί της τὰ Χί. σπουγεννα, μὴ ἦταν εὐχάριστο νὰ ξέρω πῶς ὁ Μπόμπ —κι' ὄχι κανένας ἄλλος, ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος— θὰ τὴν συνόδευε στὸ Σάν Τίρσο.

—'Αν ἔμενα στὸ Παρίσι, ὅλη αὐτὴ ἡ χριστογεννιάτικη ἐβδομάδα θὰ μὲ φαίνονταν ἀνυπόφορη. 'Εκεῖ κάτω, στὸ Σάν Τίρσο, θὰ κάθωμαι μπροστὰ στὸ παράθυρο τοῦ πύργου καὶ θὰ φαντάζωμαι πῶς εἶμαι μιὰ ἀρχοντοπούλα τοῦ παλιοῦ καιροῦ που περιμένει νὰ γυρίσῃ ὁ καλὸς της ἀπὸ καμμιά σταυροφορία...

Προσπάθησα νὰ μιμηθῶ τὸν εὐθυμο τόνο της. —Καὶ θάχης ἓνα γελωτοποιὸ γιὰ νὰ σοῦ διηγῆται τὰ τελευταῖα σκάνδαλα τῆς Τζέρμιν Στρήτ...

Δὲν κατῶρθωνα ὁμως νὰ ξεγελάσω τὸν εαυτό μου. Δὲν αἰσθανόμουν διόλου καλὰ.

—Τὸ καλύτερο που ἔχεις νὰ κάνῃς, εἶπε ἡ Ράινα, εἶναι νὰ πῆσῃς στὸ κρεβάτι σου. 'Αν ὁμως δὲ σ' ἀρέσῃ αὐτό, τότε πῆγαινε νὰ φορέσῃς τὸ σμάκιν σου, νὰ πάμε κάπου νὰ χορέψωμε...

—'Οχι, οὔτε τὸ ἓνα οὔτε τ' ἄλλο. Τὰ μεγάλωναν αἰδοποιοῦσαν τοὺς ταξιδιώτες πῶς τὸ αεροπλάνο γιὰ τὸ Μόναχο ἦταν εἰσὶμο γιὰ τὴν ἀπογείωση. 'Επρεπε νὰ φύγω. 'Η Ράινα περπατοῦσε ἀνάλαφα στὸ πλάι μου. Τὰ τακούνια της ἀνηχούσαν πάνω στὸ κρῦο πλακόστρωτο. 'Απὸ παντοῦ φυσούσαν ρεύματα, μὲς' στὴν ἀτέραντη τζαμὰτὴ αἰθούσα.

—Δὲν ἀποκλείεται νὰ συναντήσης τὸν πατέρα μου, ἀφού κι' ἐκεῖνος εἶναι στὴ Γερμανία. Παράξενο, ἀλήθεια... 'Ο μπαμπὰς κι' ἐσὺ γίνατε ἀχώριστοι τώρα τελευταῖα...

Γέλασε. 'Ενα γέλιο παιδικό, σὰν μαθητιούλας:

—«Δὲν θέλω νὰ σὲ ξαναδῶ... δὲ μπορῶ νὰ κάνω χωρὶς ἐσένα...» 'Ετσι εἶναι ὁ μπαμπὰς. Σωστὸς Ρώσος.

'Ο ὑπάλληλος σφράγισε τὸ διαβατήριό μου, κι' ἐξέτασε τὰ χαρτιά μου.

—Ράινα, ὁ πατέρας σου δὲν εἶναι Ρώσος, εἶπα.

Περπατοῦσαμε τώρα κοντὰ κοντὰ, στὸν μακρὸν διάδρομο που ὠδηγοῦσε στὸ τελωνεῖο, ἀκολουθώντας τὸ ρεῦμα τῶν ἄλλων ταξιδιωτῶν.

—Μπορεῖ νὰ σοῦ εἶπε ἔτσι ὁ ἴδιος, συνέχισε, αὐτὸ ὁμως δὲν ἔχει καμμιά σημασία, Ράινα. Τῶς ξέρεις πῶς ἔχασε τὸ μνημονικό του... ὀλότελα... ἐδῶ καὶ χρόνια; 'Απὸ τὸ 1927;

Τί μ' ἔκανε νὰ τῆς τὸ πῶ αὐτό; Γιατί νὰ βίξω ἓνα τέτοιο ζήτημα σὲ τοῦτο τὸ τόσο ἀκατάλληλο μέρος; Τῇ στιγμῇ μάλιστα που δὲν μὰς ἔμενε καιρὸς παρὰ ν' ἀνταλλάξωμε λίγες λέξεις; 'Ετσι ἀπερίσκεπτα, μόνον καὶ μόνο γιὰ νὰ δείξω πῶς ἤμουνα καλύτερα πληροφορημένος ἀπ' ἐκείνην, πέταξα μιὰ κουβέντα που παρὰ τρία θὰ μ' ἔκανε νὰ προδώσω τὸ μυστικό τοῦ 'Αρκάντιν. 'Ενα μυστικό πού, ὅπως καὶ ἡ Σοφία, εἶχα ὑποσχεθῇ στὸν εαυτό μου νὰ τὸ φυλάξω. 'Ὁστόσο, τὰ λόγια μου δὲν ἔκαναν καμμιά ἐντύπωση στὴ Ράινα. Γέλασε εὐθυμα.

—'Ασφαλῶς, κακομοῖρὴ μου, ἔχεις πυρετό. Νὰ πῆς τῆς συνοδοῦ νὰ σοῦ εἰσπλάσῃ ἓνα ζεστὸ μόνις μπῆς στὸ αεροπλάνο.

Μὲ ὕψος εὐγενικό, ἀλλὰ ἐπιτακτικό, ἓνας φύλακας ἔκλεισε τὸ δρόμο στὴ Ράινα. 'Ηταν ὥρα νὰ χωρίσωμε. Δὲ μὰς ἔμενε καιρὸς παρὰ γιὰ ἓνα διαστικό φιλὶ ἀποχαιρετισμοῦ.

—'Ακούστηκε ποτὲ ἀμνησία νὰ κρατῇ εἰκοσιπέντε χρόνια;... εἶπε ἡ Ράινα. Γλυκὸ καὶ μυρωμένο που ἦταν τὸ στόμα της!... 'Η συνοδὸς μὲ φώναξε νὰ κάνω γρήγορα, μὲ περίμεναν γιὰ νὰ ξεκινήσω. 'Ετρεξα, χωρὶς νὰ προλάβω οὔτε τὸ κεφάλι μου νὰ γυρίσω γιὰ νὰ χαιρετίσω τὴ Ράινα.

Πάλι τὸ μονότονο βουητὸ τοῦ μοτὲρ, ἡ πνικτικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ ἐρμητικὰ κλεισμένου κουτιοῦ καὶ τὸ πρόθυμο πῆγαινε - ἔλα τῆς συνοδοῦ.

—Εἴστε καλὰ; Θέλετε ἓνα μαξιλάρι; 'Ενα φλυτζάνι τσάι;

Κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ συνοδὸς μὲ μιλοῦσε σὰ νὰ ἦμουν ἄρρωστος. Τὸ χρῶμα μου θάταν σίγουρα κατακίτρινο. 'Ὁχι μονάχα ἀπ' τὸ κρῦο καὶ τὴν ὑγρασία... Τὰ λόγια τῆς Ράινα, τὰ λόγια που μὲ εἶχε πετάξει ξέγνοιαστα λίγο πρὶν φύγω, μὲ ἀκολουθοῦσαν σὰ μιὰ σφήκα, σταλάζοντας μέσα μου τὸ δηλητήριο τῆς ὑπόκρισης. 'Ακούστηκε ποτὲ ἀμνησία νὰ κρατῇ εἰκοσιπέντε χρόνια;...

Τί δὲ θάδινα ἐκείνη τῇ στιγμῇ γιὰ νὰ βρῶ ἓνα ἐπιστημονικὸ λεξικό! 'Ἵσως νὰ ἦταν κανένας γιαντὸς ἀνάμεσα στοὺς ταξιδιώτες, σκεπτόμουν. 'Επρεπε νὰ τὸν πλησιάσω, νὰ τοῦ μιλήσω, νὰ φέρω τὴν κουβέντα γύρω ἀπ' τὶς διαταραχὲς τοῦ μυαλοῦ...

'Ημουν γελοῖος. Προσπάθησα νὰ πείσω τὸν εαυτό μου πῶς αἰτία ὅλου τοῦ ἐκνευρισμοῦ μου ἦταν ἡ κούραση. Καὶ τὸ κρουαζιέρο.

Στὸ Μόναχο, τὰ πράγματα χειρότερεψαν ἀκόμη περισσότερο. Εἶχε ρίξει χιόνι πολὺ τὴν προηγούμενη μέρα. Στὸ ἀναμεταξύ, ὁμως, ὁ καιρὸς εἶχε μαλακώσει καὶ ὅλη ἡ πόλη ἦταν δουτηγμένη μέσα σὲ μιὰ γκριζὰ λάσπη. 'Ο οὐρανὸς ἦταν τόσο σκοτεινὸς που ἀπ' τὶς τρεῖς τ' ἀπογευμα τὰ φῶτα στοὺς δρόμους ἦταν κιόλας ἀναμμένα. Οἱ διτρίνες ἦταν κατάφωτες καὶ στολισμένες μὲ χριστουγεννιάτικα δέντρα, μὲ γκιρλάνδες καὶ μὲ κεράκια που ἀστραφταν πάνω ἀπ' τὸ ψεύτικο χιόνι. Διαβάτες πολλοὶ συνωστίζονταν στὰ πεζοδρόμια, —ἀνθρωποὶ ἀχαροί, κουκουλωμένοι μὲ μάλλινα κασκῶλ, μὲ τὴ μάσκα μιᾶς ψεύτικης χαρὰς ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο. Τὸ θέαμα μὲ κτυποῦσε στὰ νεῦρα. Οἱ χαιρετούρες καὶ οἱ εὐχὲς που ἔπαιρναν κι' ἔδιναν ἀπ' τὸ ἓνα πεζοδρόμο στ' ἄλλο μ' ἐνωχλοῦσαν. Δὲ μποροῦσα νὰ ὑποφέρω τὰ δεμένα μὲ χρωματιστὲς κορδέλλες πακέττα που κρατοῦσαν ὅλοι κάτω ἀπ' τὶς μασχάλες τους. 'Ημουν μόνος, ξένος σὲ τούτη τὴν χαρομένη πόλη. Κανεὶς δὲν με περιέμενε, κανεὶς δὲν εἶχε εἰσπλάσει χριστουγεννιάτικο τραπέζι ἢ ἓνα δῶρο γιὰ μένα.

Εἶχα ἔρθει ἐδῶ γιὰ νὰ δῶ ἓναν ἀγνωστο, ἓναν ἀλήτη βραμερὸ καὶ ἀντιπαθητικό. Κι' ὅταν πῆγα στὴ φυλακὴ νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ, μὲ πληροφόρησαν πῶς τὸν εἶχαν ἀφήσει ἐλεύθερο ἀκριβῶς τὴν προηγούμενη μέρα. 'Επειδὴ ἦταν Χριστούγεννα, μὲ ἐξήγησαν. 'Αλλὰ πολὺ γρήγορα κατὰλαβὰ πῶς ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ καλωσύνη εἶχε καὶ κάποια ἄλλη αἰτία, που ὁ φύλακας δὲ μὲ τὴν ἔκρυψε.

—'Ο γέρος ἦταν πολὺ ἄρρωστος, εἶπε. 'Αν εἶναι νὰ πεθάνῃ, ἂς πεθάνῃ καλύτερα κάπου ἄλλου.

Ὅσο τὸ συλλογίζομουν, τόσο πιὸ κουτὸ εὐρίσκα τὸ ταξίδι μου αὐτὸ ὥς τὸ Μόναχο γιὰ νὰ δῶ ἓναν εἰσιμοθάνατο. Δὲν εἶχε ἄδικο ἡ μητέρα μου ὅταν ἔλεγε πῶς κάπου - κάπου εἶχα μιὰ ἀνόητη εὐσυνειδησία που κατὰ δόθος δὲ μὲ τιμοῦσε καθόλου.

Περπατοῦσα γρήγορα μὲς' στὸ βαμπτὸ σούρουπο, νιώθοντας ρίγη σ' ὅλο μου τὸ κορμί. Εἶχε ἀρχίσει πάλι νὰ χιονίζει, ὄχι ἐκεῖνο τὸ ὥραιο, πυκνὸ, εὐχάριστο χιόνι που ὀλέτομε στὶς ζωγραφιὲς καὶ στὶς χριστουγεννιάτικες κάρτες, ἀλλὰ ἓνα χιόνι λεπτὸ, μισολυωμένο, που τὸ ἐνιωθα ὥς μέσα στὰ κόκκαλά μου. Προσπαθοῦσα νὰ βρῶ τὸ δρόμο που εἶχε σημειώσει ὁ φύλακας σ' ἓνα κομμάτι χαρτί. Εἶχε γράφει τὴ διεύθυνση μὲ γοτθικὰ στοιχεῖα καὶ δυσκολευόμουν νὰ βγάλω τὰ γράμματα. Δυὸ φορὲς εἶχα ἀναγκαστῇ νὰ ρω-

τήσω τοὺς περαστικούς καὶ εἶχα τὴν ἐντύπωση πῶς στριφογύριζα ὅλο στὸ ἴδιο τετράγωνο.

Τέλος ἀποφάσισα νὰ κάνω ἄλλη μιὰ ἀπόπειρα καὶ νὰ ρωτήσω ἓναν πανύψηλο ἄντρα που ἦρθε καὶ στάθηκε ἀξάφνα μπροστὰ μου σὰ νὰ ἤθελε νὰ μὲ κλείσῃ τὸ δρόμο. 'Αντὶ νὰ μὲ ἀπαντήσῃ, ὁ ἀγνωστος σήκωσε τὸ πέτο τοῦ παλτοῦ του καὶ μούδειξε τὸ μικρὸ σῆμα που ἦταν ραμμένο ἀπὸ κάτω.

—'Αστυνομικός; ρώτησα.

Τὴν ἴδια στιγμῇ ἓνας ἀστυφύλακας μὲ πολιτικὰ πλησίασε. Οἱ δυὸ τους με τράβηξαν παράμερα, μὲς' στὴ χιονισμένη σιγαλιὰ μιᾶς ἀτόμερης αὐλῆς.

—Λυπούμαστε πολὺ, κύριε Βὰν Στράττεν...

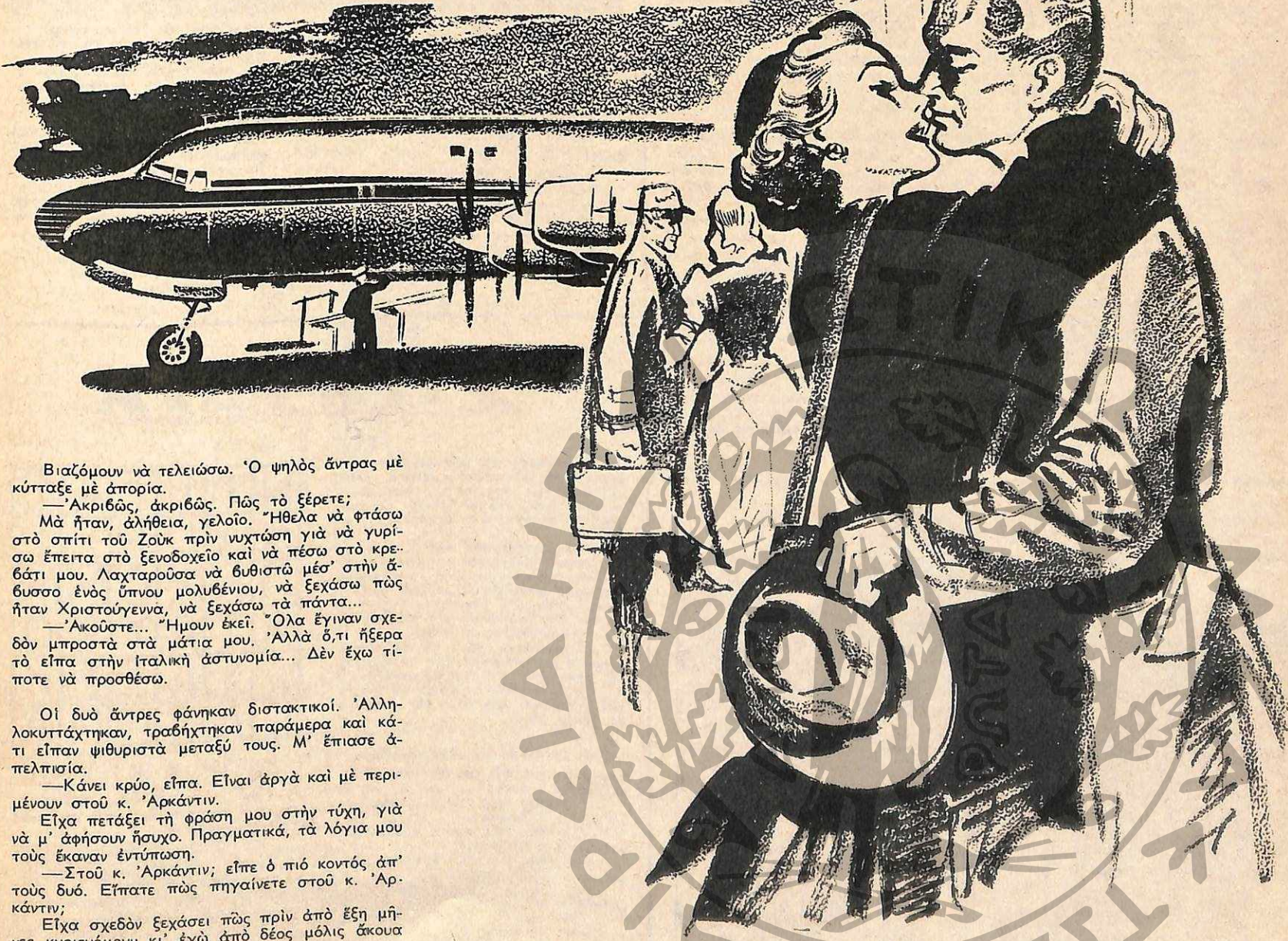
'Ο ψηλὸς ἄντρας μιλοῦσε σπασμένα ἀγγλικά μὲ πρόδηλη δυσκολία. 'Εκνευρισμένος τοῦ εἶπα πῶς ἦμουν διαστικός καὶ πῶς μποροῦσε νὰ μιλήσῃ γερμανικά.

—Ὁραία, ἔτσι θὰ τελειώσουμε πιὸ γρήγορα, εἶπε ὁ ἀστυνομικός μὲ πρόδηλη ἀνακούφιση. 'Η ἰταλικὴ ἀστυνομία, κύριε Βὰν Στράττεν, μὰς παρεκάλεσε νὰ κάνωμε μιὰ συμπληρωματικὴ ἐρευνα γιὰ ἓνα ἐγκλημα...

Τί; Πάλιν ἐκείνη ἡ παλιὰ ἱστορία; Μὰ πῶς τὸ εἶχαν μάθει πῶς βρισκόμουν στὸ Μόναχο; Καί, τὸ πιὸ καταπληκτικό, πῶς με εἶχαν ἀνακαλύψει μὲς' στὴν κοσμοπλημμυρα τῆς καταχρασμένης πόλης;

—Ναί, ξέρω... εἶπα. Στὴν 'Ιταλία... Μιὰ μαχαίριὰ στὴν πλάτη...

Εἰκονογράφησις Χρ. Κουσέντου

Βιαζόμουν νὰ τελειώσω. 'Ο ψηλὸς ἄντρας μὲ κύτταξε μὲ ἀπορία.

—'Ακριβῶς, ἀκριβῶς. Πῶς τὸ ξέρετε; Μὰ ἦταν, ἀλήθεια, γελοῖο. 'Ηθελα νὰ φτάσω στὸ σπίτι τοῦ Ζούκ πρὶν νυχτώσῃ γιὰ νὰ γυρίσω ἔπειτα στὸ ξενοδοχεῖο καὶ νὰ πῆσω στὸ κρεβάτι μου. Λαχταροῦσα νὰ βυθισθῶ μὲς' στὴν ἀβυσσο ἐνὸς ὑπνίου μολυβένιου, νὰ ξεχάσω πῶς ἦταν Χριστούγεννα, νὰ ξεχάσω τὰ πάντα...

—'Ακούστε... 'Ημουν ἐκεῖ. 'Ὅλα ἔγιναν σχεδὸν μπροστὰ στὰ μάτια μου. 'Αλλὰ ὅ,τι ἤξερα τὸ εἶπα στὴν ἰταλικὴ ἀστυνομία... Δὲν ἔχω τίποτε νὰ προσθέσω.

Οἱ δυὸ ἄντρες φάνηκαν διστακτικοί. 'Αλληλοκυττάχτηκαν, τραβήχτηκαν παράμερα καὶ κάτι εἶπαν ψιθυριστὰ μεταξύ τους. Μ' ἔπιασε ἀπελπισία.

—Κάνει κρῦο, εἶπα. Εἶναι ἀργὰ καὶ μὲ περιμένουν στοῦ κ. 'Αρκάντιν.

Εἶχα πετάξει τὴ φράση μου στὴν τύχη, γιὰ νὰ μ' ἀφήσουν ἥσυχο. Πραγματικά, τὰ λόγια μου τοὺς ἔκαναν ἐντύπωση.

—Στοῦ κ. 'Αρκάντιν; εἶπε ὁ πιὸ κοντὸς ἀπ' τοὺς δυὸ. Εἶπατε πῶς πηγαίνετε στοῦ κ. 'Αρκάντιν;

Εἶχα σχεδὸν ξεχάσει πῶς πρὶν ἀπὸ ἔξη μῆνες κυριεύομουν κι' ἐγὼ ἀπὸ δέος μόνις ἀκούα αὐτὸ τ' ὄνομα.

—Μὰ τότε δὲν πῆρατε τὸ σωστὸ δρόμο. Τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ κ. 'Αρκάντιν εἶναι ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρά.

'Αθελά μου χαμογέλασα. Καλὰ λέει ἡ παροιμία πῶς ὁ κλέφτης πιάνεται πιὸ εὐκόλα ἀπ'

τὸν κουτσό. 'Εξήγησα στοὺς δυὸ ἀστυνομικούς πῶς εἶχα χάσει τὸ δρόμο μου. 'Ηξερα πολὺ λίγο τὴν πόλη καὶ μ' αὐτὸ τὸν ἀπαίσιο καιρὸ...

—Θὰ σὰς συνοδεύσωμε ἐμεῖς, εἶπε ὁ ἓνας. 'Απὸ μέσα μου τοὺς ἔστειλα στὸ διάβολο. Μιὰ ὁμως καὶ δὲ μὲ ἔμενε τίποτ' ἄλλο νὰ κάνω, ἀποφάσισα νὰ πάρω τὸ πράγμα καλὸδολα. Στὸ κάτω - κάτω, σκέφτηκα, ἴσως νάταν καλύτερα ἔτσι. 'Ο 'Αρκάντιν κι' ἐγὼ εἶχαμε χωρίσει μάλλον φιλικὰ στὸ 'Ακαπούλκο. Τὰ νέα που τοῦ ἔφερνα ἀπ' τὴ Σοφία ἦταν εὐχάριστα. 'Ημουν δέβαιος πῶς θὰ με δεχότανε καλὰ. Κι' ἐπειδὴ ἤξερα τὶς ἡγεμονικὲς συνήθειές του, σκέφτηκα πῶς μποροῦσα νὰ ὑπολογίσω σ' ἓνα λουκούλλειο δείπνο. Ποιὸς ξέρει; Μπορεῖ αὐτὸ τὸ ρεβεγιὲν νὰ ἦταν τὸ πιὸ χαρούμενο τῆς ζωῆς μου.

Οἱ συνοδοὶ μου ἔκοψαν δρόμο ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ στενὰ καὶ σὲ λίγο εἶδα τὰ φωτισμένα παράθυρα τοῦ ξενοδοχείου. Μὲ ἀκόμη μεγαλύτερο σεβασμὸ καὶ διπλάσιάζοντας τὶς ὑποκλίσεις τους, οἱ ἀστυνομικοὶ μὲ εἶπαν, ὅταν φθάσαμε μπροστὰ στὴν εἰσὸδο, πῶς τὸ μόνο που ἤθελαν ἀπὸ μένα ἦταν μιὰ ἀπλή κατάθεση. 'Ηταν ἀνάγκη νὰ πιστοποιηθῇ ἡ ταυτότης τοῦ θύματος, τίποτ' ἄλλο. Καὶ δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ πάω στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, θὰ μὲ ἔστειλαν ἐκεῖνο τὰ σχετικὰ χαρτιά στοῦ κ. 'Αρκάντιν.

Τέλος ἔφυγαν, ἀφού πρώτα μὲ εὐχέθηκαν καλὰ Χριστούγεννα. 'Ημουν κιόλας σὲ καλύτερη διάθεση καὶ τοὺς ἀνταπέδωκα τὶς εὐχές. Στὸ

κέντρο τῆς πλατείας, μιὰ ὁμάδα τοῦ «Τάγμα-τος Σωτηρίας» ἔβαλλε ὕμνους μέσα σ' ἓναν ἐκκαφαντικό θόρυβο ἀπὸ τύμπανα καὶ σάλπιγγες. Καθὼς ἀνέβαινα μὲ τὸ ἀσανσέρ, διαπίστωσα μ' ἐκπληξὴ πῶς σφύριζα.

'Ο 'Αρκάντιν εἶχε νοικιάσει ὅλη τὴν ἀριστερὴ πτέρυγα τοῦ πέμπτου πατώματος. 'Ενας μικρὸς μὲ στολὴ στεκότανε στὸ πλατύσκαλο. Χωρὶς νὰ ζητήσῃ νὰ δῇ τὴν πρόσκλησή μου, χωρὶς νὰ ρωτήσῃ οὔτε τ' ὄνομά μου, μὲ ὠδήγησε σὲ μιὰ αἰθούσα ἀπ' ὅπου ἔρχοτανε μιὰ ὑπόκαφη φασαρία γλεντιού.

Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶδα παρὰ ἓνα πλήθος κομψό, ἀνώνυμο. Γαλῶζα σύννεφα καπνοῦ πλανιόνταν στὸν ἀέρα, τυλίγοντας μ' ἓνα ἀχνὸ πέπλο τοὺς καθένας καὶ τὰ πολυφῶτα. 'Ενα θεορατὸ χριστουγεννιάτικο δέντρο φωτισμένο μὲ πολυχρώμα ἀναμμένα κεράκια, μπαλόνια, ζαχαρωτὰ καὶ παγγινῖδια, ἀστραφετὲ σὲ μιὰ γωνιά. Δὲν εἶδα ὁμως κανένα παιδάκι κοντὰ στὸ δέντρο κι' ὅταν μπόρεσα νὰ διακρίνω καλύτερα, πρόσεξα πῶς οἱ φρακοφορεμένοι κύριοι καὶ οἱ ἐξώμες γυναικες που στριμώχνονταν γύρω ἀπ' τὸν τριπλὸ μπουφέ, ἦταν πολὺ διαφορετικοὶ ἀπ' τοὺς καλεσμένους που εἶχα δῇ στὸν πύργο τοῦ Σάν Τίρσο. Στὴν ἀποφινὴ δεξίωση δὲν εἶχε θέσῃ ἡ Ράινα.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΙΧΘΥΕΣ.— Για όσους γεννήθηκαν από 19 Φεβρ. - 20 Μαρτίου: Οί αϊφνίδιοι ένθουσιασμοί και οί άπογοτεύσεις θά σάς ταλαιπωρήσουν ψυχικά τήν έρχομένη έβδομάδα. Χάρις σέ μιá μικρή περιπέτεια θά κά- νετε μιá ένδιαφέρουσα γνωριμία. Εύνοική ήμέρα: Σάββατον, άριθ. 7.

Το δεύτερο σκίτσο διαφέρει από το πρώτο σε 12 σημεία. Μπορείτε να τα βρήτε;

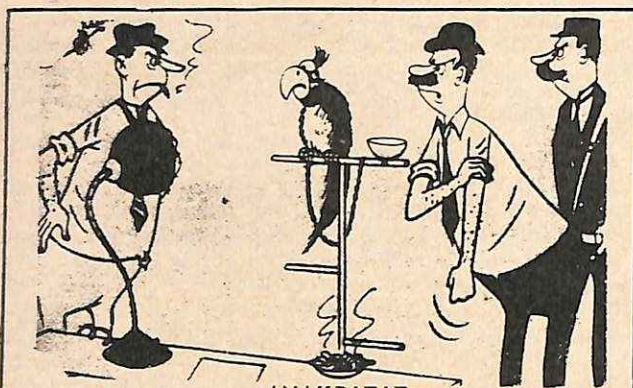
ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 49

Elizabeth Arden

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1. ΜΑΝΤΕΜΑΤΑ. 2. ΝΤΙΟΡ — ΝΩ. 3. ΗΣ — ΝΑΤΑ
ΛΗ. 4. ΜΑΤ — ΧΑΓΗΝ. 5. ΟΛΑΦ — ΣΚ'. 6. ΝΑΦΘΑ — ΗΤΤΑ. 7. Ι
ΚΤΙΝΩ — ΣΑΧ. 8. ΚΩΑΣ — ΤΡΙΚΟ. 9. Ο «ΤΣΙΝΙΑΡΗΣ». 10. Ν4
ΣΤΟΣ.

Ν. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ & ΣΙΑ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΣΤΡΩΜΑΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΕΚΘΕΣΙΣ - ΠΩΛΗΣΙΣ : ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ & ΘΗΣΕΩΣ - ΤΗΛ. 21.516

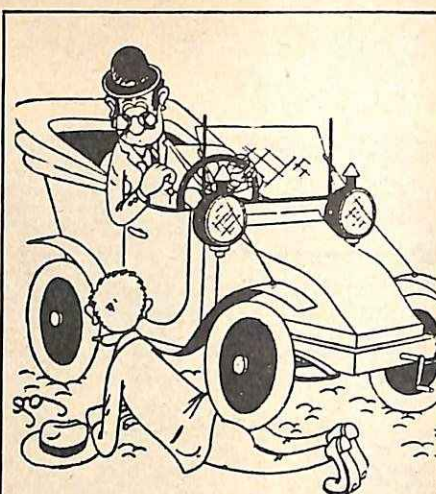
ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΝΑΚΡΙΣΙΣ
—Λοιπόν; Δεν θα μιλήσεις;...Πολύ καλά, θα σε μαθήσουμε

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

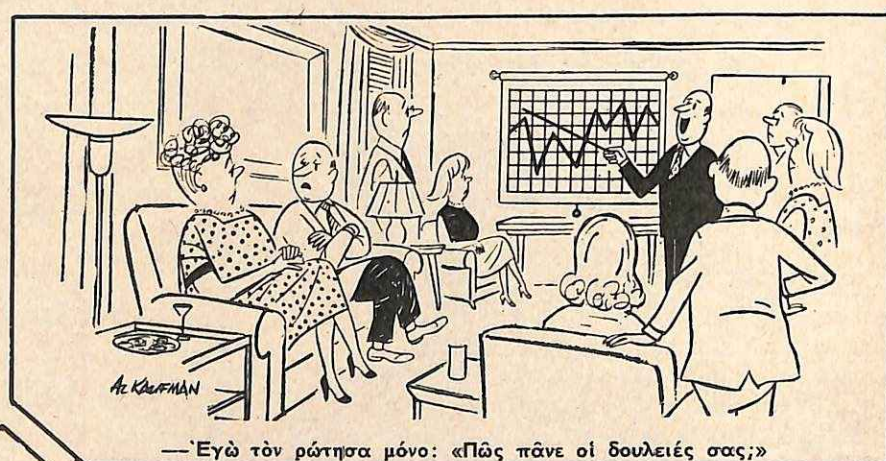
—Τί προτιμάτε να κάνω; "Όπισθεν
ή εμπρός;

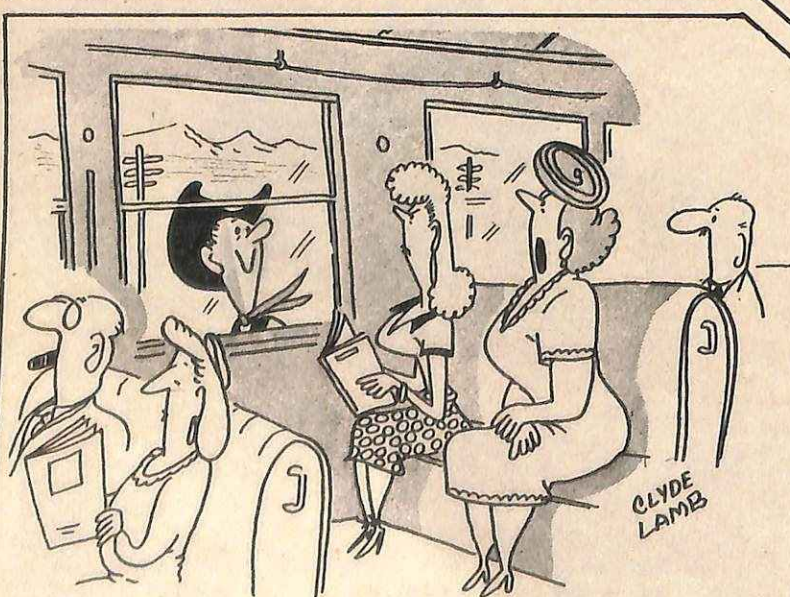
—'Αντε! Ρίξε το πάλι στη θάλασσα: κανείς δεν θα
σε πιστέψει!

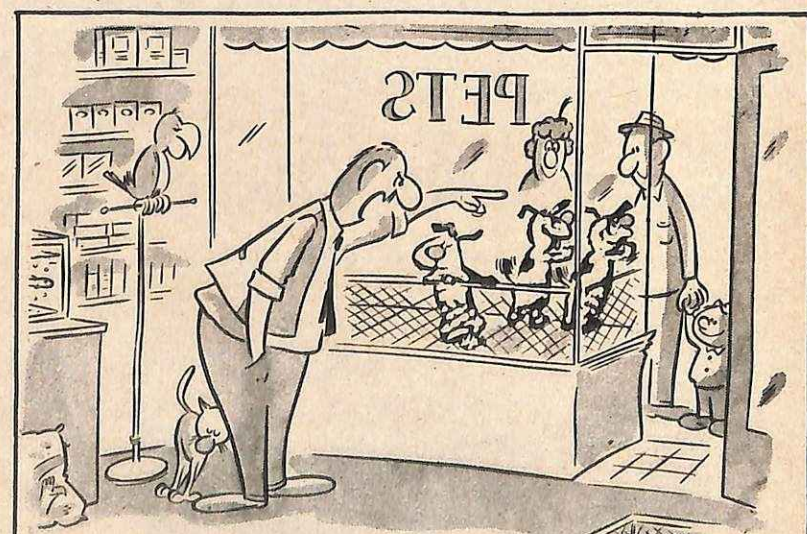
—Σημειώστε τον
λόγο της επίσκεψέ-
ώς σας. Θα δώ
αν ο κ. διευθυντής
μπορή να σας δε-
χθή.

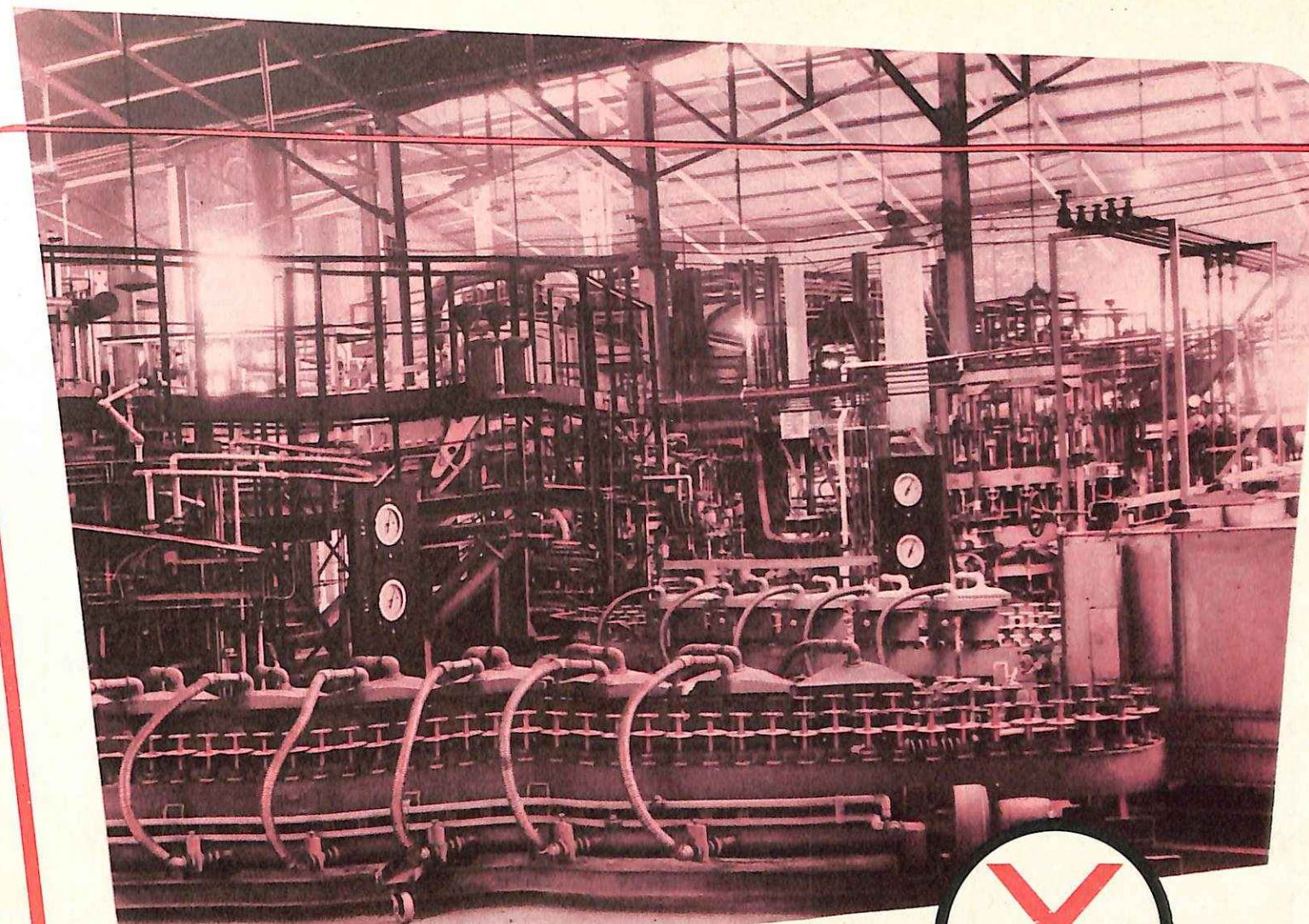
—'Εγώ τόν ρώτησα μόνο: «Πώς πάνε οι δουλειές σας;»

—Μη του δίνης σημασία... Πόσο θα κρατήσει το έλγό του;

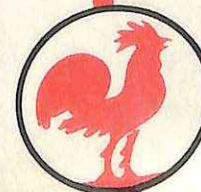
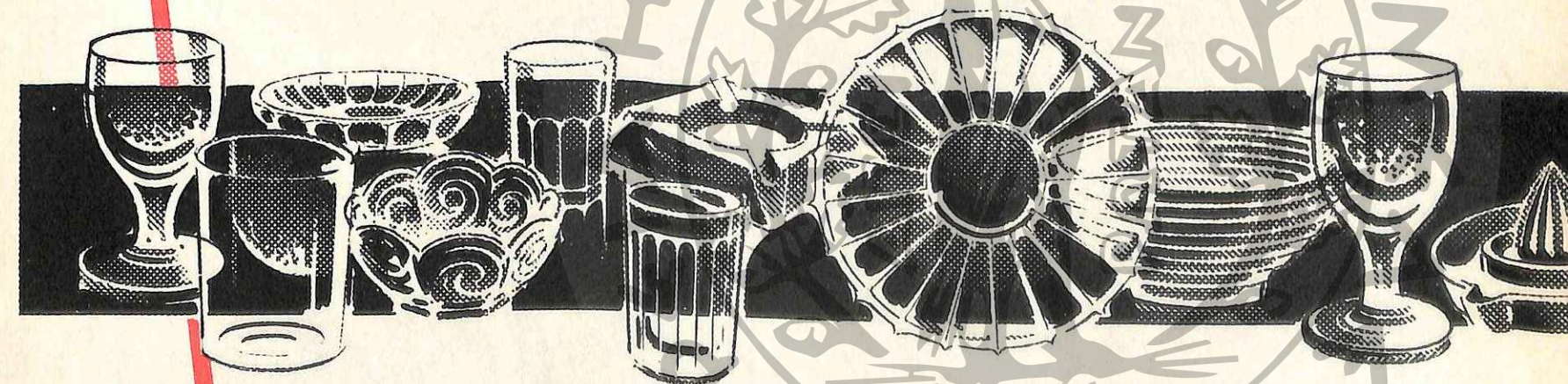
—Σε παρακαλώ να κολλήσης κι' εσύ τη μύτη σου στο τζάμι και να
τούς κάνης γλύκες!

Με τὰ μηχανήματα πού φαίνονται στην φωτογραφίαν
αυτήν, κατασκευάζονται καθημερινώς έντελώς αυτο-
μάτως περίπου 100.000 τεμάχια διαφόρων ειδών υαλι-
κών, από μικρό ποτήρι κρασιού έως μεγάλη φρουτιέρα.

—'Αγοράζοντες υαλικά της 'Εταιρίας ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ
προμηθεύεστε είδη καλής ποιότητας.

—Πωλούνται εις όλα τὰ καλά υαλοπωλεία και εις όλα
τὰ καταστήματα οικιακής χρήσεως.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ
ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

γκρέχα

Ἡ συντομωτέρα διάπτησις τοῦ Ἀτλαντικοῦ

ΜΟΝΟΝ μέ τά

DC-7B

τῆς PAN AMERICAN

Ὅταν ταξειδεύετε πρὸς Ἀμερικὴν μέ τὴν DC-7B μέ ταχύτητα ἄνω τῶν 580 χλμ. καθ' ὥραν-συντομεύετε τὴν διάπτησιν τοῦ Ἀτλαντικοῦ κατὰ μίαν ὥραν καὶ πλέον!

Τὰ DC-7B μία ἀποκλειστικότης τῆς PAN AMERICAN, ἀποτελοῦν τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς ἀεροναυπηγικῆς.

Τὰ πάντα εἰς τὰ σκάφη αὐτὰ ἔχουν προβλεφθῇ ὥστε νὰ παρέχουν κάθε δυνατὴ ἄνεσιν εἰς τὸν ἐπιβάτην.

Τὸ σκάφος αὐτό, μὴ ἀποκλειστικότης τῆς PAN AMERICAN ὑπεράνω τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ ἡ πείρα μίας ἐταιρείας ποὺ συνεπλήρωσε ἤδη ἄνω τῶν 54.000 ὑπερατλαντικῶν πτήσεων θὰ σᾶς χαρίσουν ἓνα ἀλησμόνητο ταξεῖδι.

Δοκιμάσατέ το κατὰ τὴν προσεχῆ σας μετάβασιν εἰς Ἡνωμέναις Πολιτείας.

Ἀπευθύνεσθε εἰς τὰ γραφεῖα ταξιδίων τῆς ἀρεσκείας σας ἢ τὴν PAN AMERICAN AIRWAYS 5, Πλατεία Συντάγματος παρὰ τῇ ΤΑΕ, Τηλ. 22-334 ἢ 24-382

★ **54.000 διαπτήσεις**
τοῦ Ἀτλαντικοῦ μέχρι σήμερον!

Ἡ ΠΛΕΟΝ ΠΕΠΕΙΡΑΜΕΝΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

PAN AMERICAN